

תקונא תמניא וחמשיין

מלואים 18

<p>בראשית¹ ברא אלהים (איהי) את בת יחידה איהי (תהלים מה יד) בת מלך פנימה (איהי) את אמתא דילה ועלה אתמר (בראשית ב כא) ויפל ה' אלהים תרדמה על האדם ויישן וכו' מאי ויסגור פתח רבי שמעון ואמר (&) ויריחו סוגרת ומסוגרת מאי ויריחו דא איהי ירח דאיהי גופא דילה אמתא מברתא דמלכא דאיהי נקודה דילה סוגרת ומסוגרת מלגאו כגוונא דא ע:</p>	<p>בראשית ברא אלהים (היא) את בת יחידה, היא בת מלך פנימה, (היא) את האמה שלה, ועליה נאמר "ויפל יהוה אלהים תרדמה על האדם ויישן וכו'". מה זה "ויסגור". פתח רבי שמעון ואמר "ויריחו סוגרת ומסוגרת", מה זה "ויריחו", זהו הירח, שהוא הגוף שלה. האמה מבת המלך, שהיא הנקודה שלה "סוגרת ומסוגרת" מבפנים, כדוגמא זה ע.</p>
--	--

בראשית כו' איהי בת יחידה כו' פנימה איהי אמה ועלה אתמר ויפל כו' - ור"ל דהיא בת דבראשית, ואמה דאלהים, והכל בנוק', דהיא עקב עם יו"ד דפרח ממנה, הוא יעקב, כמש"ל (צד ע"א קה ע"א), ועי' ברע"מ סוף ח"א (רסו ע"ב)², והוא יו"ד דבראשית, נשאר ראש דכורא, כמ"ש ברע"מ שם. ועיין תיקון ל"ט (&) וז"ש בריש פרשת בראשית (זו"ח מדרש הנעלם ה ע"א) דבראשית הוא בית ראש³ דו"נ באו"א וכן הוא בזו"נ, והוא ראש דישראל, שנאמר (&) הוא יסופך ראש ואתה כו', וכמ"ש ברע"מ (סו) וכמ"ש (&) במ"א בארוכה, ונשאר מישראל ל"י, והוא הנשאר מאמה דאלהים, והוא שם הגדול ל"י, כמש"ש בארוכה הרבה⁴. ובת הוא ברתא דמלכא באצילות, ואמה הוא בבריא, ועי' בפרשת תצא (רעט ע"ב)⁵ אבל סלע דיילי איהי ברתא דמלכא כו', ובפרשת משפטים (צד ע"ב)⁶ ת"ח ב"נ כד אתיילד כו' ותלת אלין אינון אמה ועבד ושפחה דברתא דמלכא זכה יתיר יהבין ל"י נשמתא בארץ אצילות מסט' דבת יחידה ואתקריאת איהי בת מלך כו' ובג"ד כד ב"נ זכי בנפש מסט' דבת יחידה כו'. וכן אמר שם למעלה⁷ ת"ח שכינתא אית דאתקריאת כו'. וז"ש עלה אתמר כו', ר"ל דצלע הוא אמה, ובשר הוא בת מלך פנימה, וכמש"ל (נד ע"ב מו ע"ב) דא סלע מטטרון דבגינה אתמר ויקח א' מצלעותיו ויסגור בשר תחתנה מאי בשר ההוא דאתמר ב' בשגם הוא בשר, ור"ל בת מלך הנ"ל, שהיא דרגיה דמשה כמש"ל (נג ע"ב &) בארוכה

– מאיר התיקון –

¹ תיקון נ"ח על והנחש כו' (קח רע"ב) כולל בתוכו ה' תיקונים (דברי רבינו לעיל יח ע"ד).
² עי' מלואים אות (א).

³ ז"ל: וממי אתה למד מהקב"ה קודם בנה בית וכווננו זימן כל הפרנסה והמזונות קודם שיבא אדם לעולם האיך ברא את העולם בראש שהוא הבית וזימן כל הפרנסה האיך ברא את הבהמות ואת החיות ואת העופות והדגים הצמחים והאילנות שהם זימן כל הפרנסה לאחר שהכין הכין והפרנסה הביא את האדם וברא אותו ואת אשתו והולידו בנים ועשו ישוב בבית ועל כן נאמר בראשית בית ראש כאשר תבין באותיות תמצא ב"ת ראש וכן התחילה התורה בראשית כלומר בית ראשית והכל ענין אחד.

תרגום: וממי אתה למד מהקדוש ברוך הוא קדם בנה בית וכווננו זמן כל הפרנסה והמזונות קדם שיבא אדם לעולם וברא את העולם בראש שהוא הבית וזמן כל הפרנסה האיך ברא את הבהמות ואת החיות ואת העופות והדגים הצמחים והאילנות שהם זמן כל הפרנסה לאחר שהכין הבית והפרנסה הביא את האדם וברא אותו ואת אשתו והולידו בנים ועשו ישוב בבית ועל כן נאמר בראשית בית ראש כאשר תבין באותיות תמצא ב"ת ראש וכן התחילה התורה בראשית כלומר בית ראשית והכל ענין אחד.

⁴ עי' מלואים אות (ב).

⁵ עי' מלואים אות (ג).

⁶ עי' מלואים אות (ד).

⁷ ז"ל: תא חזי [נשמתא] (שכינתא) אית דאתקריאת אמה ואית ושכינתא דאתקריאת שפחה ושכינתא אית דאתקריאת ברתא דמלכא הכא אית איש דאתמר ביה ויהו"ה איש מלחמה (שמות טו ג) ואית איש דאתמר ביה (דניאל ט כא) והאיש גבריאלו (והאיש גבריאל ואית איש דאתמר ביה ה' איש מלחמה):

תרגום: בא וראה, יש נשמה שנקראת אמה, ויש נשמה שנקראת שפחה, ויש נשמה שנקראת בת המלך. כאן יש איש שנאמר בו "ה' איש מלחמה", ויש איש שנאמר בו "והאיש גבריאל".

ע"ה. ואף שאמר שם מט"ט, הנה מט"ט כולל כל הג' עולמות⁸, ראשו בבריאה גופו ביצירה כו' (ליקוטי תורה בראשית), אלא שנקרא היצירה על שמו, לפי שגופו שם. וכמו שכל האצילות נקרא על שם ז"א, כן הוא בעולמות, ושמו כשם רבו (סנהדרין לח ע"ב). וז"ש פתח ר"ש כו', דאיהי גופא דילה,

אמתא כו', דאיהי נקודה דילה כו' כגוונא דא & ובגינה כו', דהנקודה הפנימית שבירח היא בת מלך כמ"ש בר"מ (פ' פנחס רמח ע"ב)¹⁰ ועוד ובר"ח כו' לזימנין סיהרא הות כג"ד כו' וההיא נקודה כו', כל כבודה בת מלך פנימה, וירח עצמה היא צלע הנ"ל, סיהרא חיוורא. ועי' בפרשת בראשית (כח ע"א)¹¹ ויקח א' מצלעותיו ומצלעותיו דמאן אלא מאלין עולמין דמטרונות' נטלו או"א חד מינייהו ואיהו סטרא חיוורא יפה כלבנה ויסגור בשר תחתנה דא בשר דאתמר בי' בשגם הוא בשר בשר דמשה סומק ועליה אתמר פני משה כפני חמה (כ"ב ע"ה ע"א) ובג"ד יפה כלבנה ברה כחמה כו', אלא דשם מדבר באופן אחר, דצלע הוא סיהרא, מלכות, ואיהו חד מעולימתין דילה, דאינון אילות דסחרני כורסיא. ועי' בפרשת אחרי מות (סח ע"א)¹² אילות אילת כתיב חסר דא אילת השדה כו' כל אינון איילתא דסחרני כורסיא יקירא קדישא הה"ד (שיה"ש ג ט) ששים גבורים סביב לה כו', והוא ע"ב עולמין דילה, י"ב דתחותה. ועי' בפרשת ויקהל (קצז ע"ב)¹³ את כל עדת בני ישראל אינון תריסר משריין קדישין כו' דהא מטרונותא לא אתחזי למיתי לבעלה אלא באלין בתולתאן עולמתהא דיתון עמה כו' וכל חכם לב בכם אלין אינון שיתין מקורין דאשקאן עלמא כו', ועי' בפרשת ויקרא (כא ע"ב) מאן אילת השחר דא כ"י כו'¹⁴ ואיהי חד מן הנהו איילות וכמ"ש (שיה"ש ו ח) ששים המה מלכות כו' (&) אחת היא יונתי תמתי כו'. ובשר דמשה הוא דעת דילה, שהן גבורות, והיא דחילא ואמתני, כמ"ש בר"פ תרומה (קכו ע"ב)¹⁵ והיא איומה כנדגלות (&)¹⁶. ועי' באד"ר (קלה ע"א) וימלוך באדום כו'¹⁷, והוא דרגא דמשה רבינו ע"ה, וכמ"ש (&) בישראל לא קם כו', אשה כושית¹⁸, ובז"ח פ' יתרו (לג ע"ב לט ע"ג)¹⁹ כיון דאנהירת כחוורו

Commented [YL1]: ל בדוק את זה.

– מאיר התיקון –

⁸ דע"ה ח"ב פט ע"ג תחתון, צא ע"ג עליון – לא עשיתי ולקמן הערה

⁹ עי' מלואים אות (כא).

¹⁰ עי' מלואים אות (ה).

¹¹ עי' מלואים אות (ו).

¹² עי' מלואים אות (ז).

¹³ עי' מלואים אות (ח).

¹⁴ מאן אילת השחר דא כנסת ישראל דאקרי (משלי ה יט) אילת אהבים.

ביאור: פ' לאה המקבלת מהיסוד הנק' שחר, א"נ שחר הוא החסד ולא מקבלת מהחסד (מ"מ). השכינה הקדושה אשר היא נקרא אז בעת תגבורות הדינין, והוא כל זמן הגלות בשם אילת השחר, על שם שהיא אילת אהבים ויעלת חן, כי תרעין דילה סתימין משום שפתחה סתום ורחמה צר (דע"ה ח"ב קכא ע"ב). נקראת אז אילת השחר ע"ש קדרותא דשחרא, וכמ"ש בפ' בשלח (מו ע"א) ופ' תרומה (קמ ע"א) ע' שם ושם. והוא בעת הקטנות, ונעשה אז הלידה, ר"ל הקריעה ופתיחת הרחם, ע"י סוד הנחש, ובסוד ב' הנשיכין הנ"ל וכמ"ש בפ' בשלח (נב ע"ב) (דע"ה ח"ב קכו ע"א).
¹⁵ ז"ל: והאי נהירו דנפק מגו נהירו דקיק איהו דחילא (דחילו) ואמתני ותקיפא יתירא ואתפשט האי ואתעביד עלמא חדא דנהיר לכל עלמין עלמא סתימא דלא ידע כלל ובגויה דיירין שית רבוא אלף דאינון דיירין וחילין ומשיריין עלאין:

תרגום: והאור הזה שיוצא מתוך האור הדקיק, הוא מפחיד ואימתני ותקיף יותר, וזה התפשט ונעשה עולם אחד שמאיר לכל העולמות. עולם נסתר שלא ידוע כלל, ובתוכו דרים שש רבוא אלף של אותם דיירים וחיליות ומחנות העליונות.

ביאור: ומשיריין - ג' דרגין חב"ד, יו"ד וב' קוין (יהל אור).

¹⁶ עי' מלואים אות (ט).

¹⁷ ז"ל: וימלוך באדום רזא חדא הוא אתר דכל דינין מתקטרין תמן ותליין מתמן.

תרגום: "וימלוך באדום" הם סוד אחד, המקום שכל הדינים מתקשרים שם, וכולם תלויים משם: ביאור: התפשטות הבינה היא בבחינת המלך הראשון, שהרי הדעת נובע מהבינה. ובמעיה, כלומר ביסוד דבינה, גנוז בוצד"ק הרי הוא תחילת התגלות הדינים. והיינו הדעת דגבורות הרמוז כאן (בהגר"א על ספד"צ ח ע"א ד"ה בראשית).

¹⁸ עי' זהר ח"ב קל ע"א שזה לשון? של חיבור, ועי' אריז"ל ספר הליקוטים פרק יא שזה אחוריים של יסוד אבא שהוא בחי' הדעת דז"א. {}

¹⁹ ז"ל: והאי נוגה איהו נציצו דהציצן כאשא ונהיר סומקא דיליה ומגו דא בשעתא דעאל ונקיב גו ההוא אבנא איהי שפירא בחיזו בתרין צבעים@ אתחזייה האי אבנא ואצטבע בגין דאיהו גוון חשוך בקדמיתא כיון דאתתקנת לקבלא נהורא אתער נהירו מסטרא דימינא ואתניהרת בחוורו כיון

דאבנא בדולחא ע"כ ל"ל חיזו בשפירו לאסתכלא כו', וז"ש (&) לעשות בהם משפט כתוב הדר הוא כו'²⁰. אבל כאן מיירי באופן אחר כנ"ל, וכל ג' עולמות בי"ע הוא גופא דילה, והן מבינה דילה ולמטה דמקנת בג' עלמין, והן גופא דילה. {קו ע"ב} אבל חכמה דילה, שנק' בת מלך פנימה, נקודה בהיכליה²¹ פנימה, דעלה נאמר כל כבודה דחכמה, נקרא כבוד, ל"ב נתיבות (ס"י פ"א מ"א). וכורסייא הוא כסא לכבוד, והכל במלכות, חכמת שלמה²² (זהר ח"ב נד ע"א), מקדשי תיראו. ואף שבפ' משפטים שם אמר, מאן גופא דברתא דמלכא דא מטטרון והאי גופא איהי אמה דשכינתא כו', כבר כתבתי שכולם נקראו מט"ט. ואמר בפרשת בראשית שם וייצר ה' אלהים כו' ולא למשה דאיהו עמה, ור"ל לא לשכינתא, לעשות בגינה ולא למשה, הוא קבלה דמשה, וכמש"ל (עו ע"ב פ"א ע"ב) כלא אינון כבעירין כו' ואפילו אינון דמשתדלין באורייתא כל חסד דעבדין לגרמייהו כו' ולא בעאן לאשתדלא בחכמה בקבלה כו'²³ דגרמין דאסתלק נביעו דחכמה דאיהו יו"ד מינה ואשתארת ב' יבשה כו', והן אלו ב', אמתא גופא דילה גופי הלכות, בית דילה, ויו"ד היא בת מלך, נקודה שבבי"ת, נקודי'²⁴ בהיכליה כמ"ש בכ"מ. ואמר שם (זהר בראשית) ובגינה אתמר בגלותא בתראה ולאדם לא מצא כו' בההוא זמנא ויפל כו' תרדמה דא גלות דאתמר ותרדמה נפלה כו' ויקח אחת מצלעותיו כו' כנ"ל והוא בניינא דילה לעת הגאולה, וכמו שמפרש והולך שם. ואמר שם ויסגור בשר בעאן לאגנא עלה כו' ד"א ויסגור בשר כד"א לעומת המסגרת מסגרת מתקיימת דבה מטרונייתא (יחזקאל מו א) יהיה סגור ששת ימי המעשה. ומפרש ויסגור כמ"ש כאן, דהיא סגורה במט"ט, גופא דילה, כל ששת ימים, ושם מסתרת לאגנא עלה, כמ"ש למעלה בכמה מקומות. וז"ש ובגינה אתמר לעומת המסגרת כו', ור"ל כמו שמפרש והולך דמסגרת הוא לבא, דשם נסגרת נקודה בהיכלי', וכמש"ל תיקון כ"ט (&) מעין חתום דא ראשית נקודי' בהיכלי' כו' קנקן דהאי יין דא לבא דב"נ כו' וכד איהו קנקן דאיהו לבא דכיא מלגאו ומלבר שריא תמן חכמה כו'. וז"ש מאי הטבעות אלין תרין אודנין כו': ואמר שם דלכא הוא בי"ת חתום בוא"ו והוא מ"ם. וע"ל ריש תיקון ה (&) ובשני אודנין הוא סוד שם מ"ב, וכמ"ש בז"ח (ו ע"ב ב

– מאיר התיקון –

דאנהירת בחוורו כאבנא בדולחא עד כען לית לה חיזו בשפירו לאסתכלא עד דאתא סטרא דשמאלא דההוא נוגה דסומקא ועאל בגויה ההוא סומקא בההוא נוגה כדין איהי שפירא בחיזו שפירא בריוא לאסתכלא איהי אבנא יקירא בשלימו בצבעים@ כאתתא שפירא בחיזו חוור וסומק וכדין אתון מנצצן בגוה ונפיק בגו ההוא נציצו ברק מברקת נהיר לפום שעתא חירור וסומק סומק וחירור

תרגום: וזה הנוגה הוא ניצוצין המתנוצצין כאש, ומאיר האדום שבו, ומחמת זה, בשעה שנכנס ונוקב תוך האבן ההוא, היא יפת מראה, בשני צבעי@ם נראית ונצטבעת זו האבן, לפי שבתחילה גוון חשוך, וכיון שנתקנה לקבל הארה, מתעורר האור מצד ימין, ומאירה בלבן, כיון שהאירה בלבן כאבן הבדולח, עד עתה אין לה מראה של יופי להסתכל, עד שבא צד שבשמאל שבנוגה שהוא בגוון אדום, ונכנס בתוכה אותו האדום באותה הנוגה, אז היא יפת מראה ויפת תואר להסתכל [בה], והיא אבן יקרה בצבעי@ם שלמים, כמו אשה יפת מראה לבן ואדום, ואז האותיות מתנוצצות בתוכה, ויוצא מתוך אותו ההתנוצצות הברק המברקת, ומאיר לפי שעה לבן ואדום, ולבן.

²⁰ עי' שער הכוונות (תפילת השחר א): לעשות בהם משפט כתוב הוא בבינה שהוא משפט וגבורה עלאה. ועי' ב"ע רכ ע"א: כל יופי והידור של ז"א לעשות נקמה בגוים כו' וכתב הדר הוא לכל חסידיו כו' הם אותם דמושרשים בז"א שכל עיקר העבודה הוא לנצחא שנאין להכרית הקליפות, ועי' עוד שם מד ע"א: תיקונא יאה נגד בינה שכל היופי תלוי בצבעי@ם וידוע כי הצבעי@ם הם מה"ג מבינה.

²¹ עי' לעיל יד ע"א, והוא הנקודה שבתוך הב' דבראשית, כי בתוך הב' יש דגש קל והוא נקודה, והיא מחכמה ל' שבשם שנקרא ראשית. והחכמה הוא שורה בתוך הבינה, שהבינה היא היכל דילה בית דלילה, שכל נוק' היא היכל ובית להזכר. והנה נקרא החכמה בשם נקודה עלאה נקודה סתימא, וכמו שאמרו בזוה"ק פ' שמות (דף ד ע"א) משום שהוא סתימא תמיד בהיכליה שהוא בינה (ביאורים שם). עי' לקמן כ ע"ב שזה בסוד יסוד דחכמה שנעלם ביסוד דבינה, ועי' דברי רבינו בפירושו לספד"צ ב ע"א שזו היא בחינת הדעת העומד בין א"א שתמיד נעלם מכיוון שתמיד הם בזיווג והדעת הוא עצם מציאות הוויית הזיווג.

²² עי' לקמן קיא ע"א

²³ "בקבלה כו" נמחק בתיקו"ז שם, ובמקומו איתא "דקבלה".

²⁴ נדצ"ל נקודא.

ע"ב²⁵, ועמש"ל (לז ע"ב &) וצ"ל דמפרש מ"ש לעומת המסגרת תהיין הטבעות, אינן אותן הטבעות שנאמר למעלה, דהן ארבע טבעות:

<p>ובגינה אתמר (&) לעמת המסגרת תהיין הטבעות וגו' מאי הטבעות אלין תרין אודנין דלבא דאינון עגולין כטבעות ולבא איהו לשמאלא הכי פתורא צריך לשמאלא שלחן בצפון²⁶ לבתים לבדים (&) מאי לבתים אינון תרין בתי לבא מאי לבדים אינון תרין כליין תרווייהו לבר עלייהו אתמר והיו תואמים מלמטה (&) תרי כנפי ריאה ויחדיו יהיו תמים על (קו ע"ב) ראשו (&) ובג"ד שמיעה תליא בלבא ואוקמוה מ"מ הלב שומע²⁷:</p>	<p>ובשבילה נאמר "לעומת המסגרת תהיין הטבעות וגו'". מה זה הטבעת אלו, שני האזנים של הלב, שהם עגולים כטבעות. והלב הוא לשמאל, כך השלחן צריך לשמאל, שלחן בצפון (ב"ב כה ע"ב). "לבתים לבדים" מה זה לבתים אלו, שני בתי הלב. מה זה לבדים, אלו שתי הכליות, שניהם בחוץ, עליהם נאמר "והיו תואמים מלמטה" שני כנפי ריאה "ויחדיו יהיו תמים על ראשו". ולכן שמיעה תלויה בלב, ופרשוה בעלי המשנה (ברכות ס &) הלב שומע.</p>
---	--

*ולבא כו' שלחן בצפון ובג"ד שמיעה תליא בלבא ואוקמוה מ"מ הלב שומע לבתים לבדים כו' תמים על ראשו ת"ח אתמר בהאי כו' - כצ"ל, ור"ל לכן אמרו דשמיעה הוא בשמאל, כמ"ש לקמן תיקון ע (&) (לב הוא לשמאל וכ"פ שמיעה בבניה, וכמ"ש (&) אשר לא תשמע לשונו) ואמר על מלכות דאיהי לשמאלא, ועי' לעיל ריש תיקון נ"ה (&) ודא לבא לשמאלא מלכות זכרונות כו', ובתיקון כ"ד (עז ע"ב) דתהא לב נטיר מכולא דאיהי שבת שמור ומוחא זכור כו' מנרתא לדרום כו' פתורא צריך לתקנא לה לגבי צפון ופתורא איהי שכינתא תתאה דאתמר בה כל כבודה בת מלך פנימה ממשבצות זהב לבושה (תהלים מה יד) מאי זהב דא גבורה דאתמר בה מצפון זהב יאתה (איוב לז כב) ממשבצות זהב תרי סמכי קשוט, והן ב' כליין, שנים כרובים זהב, והן לבדים דכאן, כמו שמפרש והולך: מאי לבדים כו' תרווייהו לבר - ר"ל, שהן נק' לבר, תרי סמכי קשוט, והוא לבר²⁸. ואמר עלייהו אתמר והיו כו', ר"ל על הכוליין שהן אחים תאומים, כידוע דכל מה דדא עביד דא עביד²⁹, שנים כרובים איש אל אחיו, ואמר תרי כנפי ריאה ויחדיו כו', שהן שניהם ביחד. משא"כ בכליות שהן לבדן כל א', וכן הם תמים, וכמש"ל ריש תיקון כ"ה (&) ויעקב איש תם וס"ת כך צריך למהוי תם כו' כג"ד אינון חמש כנפי ריאה כו' ותרי אומות אינון בריאה כו':

1: Commented [YL2]
כן פרשו

<p>תא הזי אתמר בהאי צלע ויקח (בראשית ב טו) ולבתר (שם כב) ויבן ה' אלהי"ם את הצלע מאי ויבן אלא (מלכים א' ח יג) בנה בניתי בית זבול לך וגו' (שם ו ז) והבית בהבנותו אבן שלמה מסע נבנה תרי בתי לבא אינון תרי בנינין דהאי קרא הה"ד והבית בהבנותו דא בית ראשון אבן שלמה מסע נבנה דא בית שני ולקבלייהו אמר בנה בניתי תרין בנינין חד אתקריאת בניינא דאימא עלאה ותניינא בניינא דאימא תתאה:</p>	<p>בא וראה, נאמר בצלע הזו "ויקח", ואחר כך "ויבן יהו"ה אלהי"ם את הצלע". מה זה "ויבן". אלא "בנה בניתי בית זבול לך וגו'", "והבית בהבנותו אבן שלמה מסע נבנה", שני בתי הלב, הם שני בנינים של הפסוק הזה, זהו שנאמר "והבית בהבנותו", זה בית ראשון. "אבן שלמה מסע נבנה", זה בית שני. וכנגדם אמר "בנה בניתי", שני בנינים, אחד נקרא הבנין של האם העליונה, והשני הבנין של האם התחתונה.</p>
---	---

– מאיר התיקון –

²⁵ ז"ל: השתא אשתכח דה"א דא בכל אינון רזין עילאין בההוא רתיכא קדישא באינון תריסר ברזא דעשר ספירן ברזא דמ"ב אתון מחקקן דבשמא קדישא כלא אתכליל בהאי דיוקנא דה"א. תרגום: עכשו נמצא שהה"א הזו בכל אותם סודות עליונים באותה המרכבה הקדושה באותם שנים עשר בסוד עשר ספירות בסוד של ארבעים ושנים אותיות המחקקות שבשם הקדוש הכל נכלל בדיוקן הזה של ה"א.

²⁶ ובג"ד שמיעה תליא בלבא ואוקמוה מראי מתניתין הלכ שומע (נוסף כרבינו).

²⁷ ובג"ד שמיעה תליא בלבא ואוקמוה מ"מ הלכ שומע (נמחק כרבינו).

²⁸ עי' (&) לבר מגופא

²⁹ עי' לעיל צה ע"ג, רגל א' בלא חבירו אינו משמש כלום.

{קו ע"ג} ת"ח אתמר כו' ולבחר ויבן - ר"ל, דהן ג' עלמין דמט"ט³⁰, ויקח את הצלע הוא גוף דמט"ט ביצירה (ליקוטי תורה בראשית)³¹, ויבן בבריאה ועשיה, ב' בניינים, כמו שמפרש והולך, שהן ב' ההי"ן, כמ"ש לעיל ריש תיקון מ"ב (&), והן מקננין בהן, וז"ש אינון תרין בניינין דהאי קרא ר"ל בבריאה ועשיה: ולקבלייהו כו' חד כו' - ר"ל, באצילות שמקננין בהן:

Commented [YL3]: ?

<p>ועוד ויבן לישראל (בראשית ל ג) ואבנה גם אנכי ממנה בניינא דיבום {קו ע"א} וכמה דהאי נקודה איהי סוגרת ומסוגרת הכי צריכה ברתא דאיהי בתולה למיהוי סגורה ומסוגרת בבית אביה (בראשית כד טז) בתולה ואיש לא ידעה (&) ותרד העינה דא בת עינא סוגרת {קו ע"ב} ומסוגרת בעינא ותלת גוונין סחרין לה ועלייהו אתמר (איוב לג כט) הן כל אלה יפעל א"ל פעמים שלש עם גבר וכד נחית לון משה אורייתא לישראל מינה אמר (&) היו נכונים לשלשת ימים אל תגשו אל אשה שלשת ימים לקבל תלת גוונין דעינא ואיהי טמירא וסתירא בהון ואיש לא ידעה בהון עד דאתפשטת מנייהו:</p>	<p>ועוד "ויבן" לשון "ואבנה גם אנכי ממנה", הבנין של יבום. וכמו שהנקודה הזו היא סגורה ומסוגרת, כך צריכה הבת, שהיא בתולה, להיות סגורה ומסוגרת בבית אביה. "בתולה ואיש לא ידעה" "ותרד העינה" זו בת העין, סוגרת ומסוגרת בעין, ושלושה צבעים סובבים אותה, ועליהם נאמר "הן כל אלה יפעל א"ל פעמים שלוש עם גבר". וכשהוריד להם משה תורה לישראל, ממנה אמר "היו נכונים לשלשת ימים אל תגשו אל אשה". שלשת ימים כנגד שלשת הצבעים של העין, והיא טמירה ונסתרת בהם. "ואיש לא ידעה", בהם עד שהתפשטה מהם.</p>
---	---

ועוד ויבן לישראל דיבום - עי' בפרשת בראשית שם (כח ע"א)³², ויבן ה' אלהים את הצלע, הכא אתרמיז רזא דיבום, דאמר ביה כיון שלא בנה שוב לא יבנה, הה"ד אשר לא יבנה את בית אחיו, אבל לגבי קב"ה אתמר ביה ויבן ה' אלהים או"א, בני לה לגבי, הה"ד בונה ירושלים ה' (תהלים קמו ב), ו' דאיהו בן י"ה או"א כו', ובג"ד בטורא דא אתבני בי מקדשא כו' ע"ש כל הענין, ועי' בפרשת תצא (רפ ע"ב)³³ כי ישבו אחים כו' פקודא דא ליבם אשת אח כו' והן כל אלה יפעל כו' הכא קא רמיז שינוי השם כו' באן אתר אתטמרת בעולימא דילה מט"ט וישנה כו' ביה רזא ישוב לימי עלומיו אבל שכינתא כו' עש"ה, ועי' בפרשת פנחס (ריז ע"א ע"ב)³⁴ אנוש דא רזא דההוא נער דסליק לסיבו ואתהדר כמלקדמין וע"ד אנוש כחציר ימיו כו' כציץ השדה כן יציץ דאתחדש ואתהדר כמלקדמין הכי יציץ וסליק מ"ט בגין כי רוח עברה בו כו' ודא הוא רזא דחונך כו' ואוליד ל' כמלקדמין ואתחדש כנשר עולמין ואתהדר איהו נער.

והענין כי רזא דיבום הוא בעלמין ב"ע שהן דמט"ט כמ"ש, וכמ"ש'ל בתיקון כ"ה (&) ותיקון כ"א (&), וש"מ הרבה. ועי' בפרשת משפטים (ק ע"ב)³⁵ הא תנינן קרי לה בת קרי לה אחות קרי לה אם וכולא איהו וכלא הוה כו' מאנא דהות לתתא היך אתעביד לעילא כיון דאיהו לא בעא לקיימא בההוא דרגי' דיוסף כו' כדן נחית לתתא ואתעבידת איהו אימי' כו' והא אתעקר מתמן והשתא איהו מעלמא דנוק' כו' עש"ב, וז"ש שכל יבום הוא במט"ט, ושם נשתנה כי כל השנויין ביה, כמ"ש'ל בתיקון כ"א (&) ותיקון כ"ח (&) ולקמן תיקון ס"ח (&), וביה אשתני כל דיוקנין דלא דמו דא לדא, וכן בש"מ הרבה, והענין כי נשמתא לית לה שינוי, וכל השינויים הוא בגוף, כמ"ש בתיקון נ"ז (&) עמ"ש, וכמו נהורא בגוונין, דהשינוי אינו אלא בגוונין³⁶, וכן הוא בנשמתא כידוע, וכן הוא כאן, כי עלמין דמט"ט הן גופא לגבי ברתא דמלכא באצילות, ולכן אין שינוי אלא ביבום כד נחית לעלמין דיליה.

- מאיר התיקון -

30

³¹ וראשו בבריאה ורגליו בעשיה. עי' לעיל הערה 8, ולקמן הערה.

³² עי' מלואים אות (יא).

³³ עי' מלואים אות (יב).

³⁴ עי' מלואים אות (יג).

³⁵ עי' מלואים אות (יד).

³⁶ עי' לעיל

עי' יהל אור ח"ג ו' ע"א שצבעים@ הם סוד הדעת כד מדיד משיחין עביד צבעים@ לאנהרא, ועי' בהגר"א בתז"ח יח ע"ב ד"ה נציצו, שכל הצבעים@ הם גבורות, והאורות הם חסדים

וע"ל סוף תיקון ס (קט ע"א), ועוד ויורהו ה' עץ דא מטה דמשה דהוה מתהפך כו' ואמאי אתקרי מט"ט מטה דלזמנין מטה כלפי זכו לצדיקיא ולזמנין כו' דהכי איהו הוה מלאכא לקב"ה כגוונא דנשמתא דרכיב על גופא כו' ובהאי אתר צריך שינוי מעשה בגין דאתהפך מדינא לרחמי וקב"ה דאיהו מלאגא איתמר ביה (מלאכי ג ו) אני ה' לא שניתי דאיהו רחום וחנון לית ביה דינא ולא שינויין כו' וע"ל (עג ע"ב &) מאנא דא גופא איהו עבד ואיהו רכיב לתלת סטרין אלין דאינון קטורא דיחודא חדא דאינון נר ה' נשמת אדם (משלי כ כו) והאי עבד איהו כנויא לכל שמהן שינוי לכל שמהן וביה מרכיבין כל אילנין עילאין מסט' דטוב כו'.

והענין מ"ש (&) ואבנה גם אנכי ממנה, וענין צדיק יסוד עולם (משלי י כה), כי השכינה אין בנינה בעוה"ז אלא ע"י רוחיהון דצדיקיא³⁷, כמ"ש בפ' תרומה (קמו ע"א)³⁸ ויקחו לי כו' רזא דרזין כו' שלימו דתקונא דהאי רוחא רוחיהון דצדיקיא בהאי עלמא רוחא דא אשתלים בזמנא דחנוך כו' אמר קב"ה רעותי לדיירא בינייהו אבל לא יכילנא עד דתתקון ההוא רוחא דילי דשריא בגוייהו הה"ד ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם כו', ור"ל דושכנתי בתוכם, ר"ל בתוך בני ישראל, דעיקר בנין הוא רוחיהון דצדיקיא, וקיימא בהמ"ק בזה, וכל תיקון השכינה הוא נשמתין דצדיקיא בהאי עלמא, דהוא התפשטות רוחא דילה, ולכן אמרו (&) כל מי שאינו עוסק בפ"ו ממעט את הדמות, שהוא רוחא דילה, שהיא כדמותנו כידוע (&)³⁹, וזהו וצדיק יסוד עולם, שהוא השכינה, שהיא כלל הארץ והעולם, צדיק דלתתא⁴⁰, וכן צדיק דלעילא ברית קיימא, שמשפיע ונותן לה בניים⁴¹, וכן הוא באשה, שבניה הן בנין דילה ואתפשטות רוחא, שאו"א נותנין { קו ע"ד } רוחם בולד, ועי' מדרש הנעלם פרשת לך לך בארוכה, וז"ש (&) ואם אין מתה אנכי, ואמרו (מגילה &) אין אשה אלא לבנים, כי האשה בסוד נפש, והבעל בסוד רוח, וכולד, והיו לבשר אחד (&)⁴², מתחברין רוח ונפש דילהון כאחד, ואז נקרא חיים⁴³, כי הנפש בלא רוח הוא מת כמו בקבר, והרוח בא לעולם להחיות הנפש בסוד (&) אדם ובהמה כו', וכן הרוח בלא נפש אין לו שכר כלל, וכל העונש של הרוח הכל בשביל שלא תיקון הנפש, וכן הוא לאיש ואשה. והנה בניים הם יסודה ובניינה, וכן ברית קיימא קדישא⁴⁴ וכנ"ל, ואלו הן ב' בתי מקדשים שהן בניינים דילה, ב' ההין, כנגד ב' עלמין, כמ"ש בפ' תרומה⁴⁵ אתמלי מסט' חדא לארק' להאי עלמא, ומסט' אחרא לארק' למלאכי עילאי כו', ובפ' פקודי (רנט ע"ב)⁴⁶ מסט' דיעקב נטיל רוחא דחיי כו' מסט' דיוסף דאיהו לתתא כו', וע"ד קיימין תרין סטרין אלין דא לעילא ודא לתתא כו', ועיקר הענין בשביל ב' מיני נשמתין, א' בדרגא דבינה עוה"ב, והוא נשמתין דאינון בההוא עלמא, וב' דרגא דמלכות לצדיקיא דהאי עלמא בגופא עוה"ז, וכמ"ש בפ' תרומה (קכו ע"א ע"ב) אפרסמון דא היכלא עילאה כו' אפריון דא היכלא דלתתא כו' ונשמתין עילאין דל"ל גופא בהאי עלמא ינקין כו' ונשמתין דאית לון גופא בהאי עלמא סלקין וינקין מההוא נהירו דאפריון כו' ואלין אינון ב' בהמ"ק, ב' ההי"ן, ויבן ב' בניינים הנ"ל, ומלאכים הן עולם האמצעי, והן ג' עלמין בי"ע, וכ"ז בניינא דאמה ועבד ושפחה⁴⁷, אבל ברתא דמלאכא אינה כי אם על ידי נשמתא דאצילות, ברתא יחידה כנ"ל.

Commented [YL4]: ל א מצאתי

– מאיר התיקון –

³⁷ דע"ה ח"א פ ע"ד תחתון דע"ה ח"ב יח ע"ב עליון כללים ח"א קב ע"ב תחתון לא עשתי

³⁸ עי' מלואים אות (טו).

³⁹ לאפוקי צלם @@@?

⁴⁰ עי' לעיל א ע"ב.

⁴¹ דהיינו לא קיים העולם אלא נשמות ששרשם ממלכות דאצילות

⁴² עי' לעיל צא ע"ג שמציין לדברי רש"י: ז"ל: לבשר אחד - הולד נוצר על ידי שניהם, ושם נעשה בשרם אחד.

⁴³ עי' & שהתואר של חיים שמתייחס לאו"א

⁴⁴ יסוד ובנין האיש. @ שוטנשטיין.

⁴⁵ עי' מלואים אות (טו).

⁴⁶ עי' מלואים אות (טז).

⁴⁷ עי' זהר ח"ב צד ע"ב הוב"ד במלואים אות (ד), וע"ח היכל אבי"ע פרק ב'.

והנה כשאין האדם מתתקן בהאי עלמא בבנים, יורד לעלמין דנוק', למט"ט, ואז בניינא סתיר⁴⁸, אלא כשהאדם מתתקן יכול לזכות אח"כ לנשמתא דילה, וז"ש (בראשית ל ג) בא נא אל שפחתי ואבנה גם אנכי כו', שלא זכיתי להבנות. וכן הוא באשה הגשמי, שע"י שפחתה שתלד והתפשטות רוח שפחתה בולד, יכולה להתפשט רוחא דילה ג"כ בולד, ע"י שמגדלת אותו, וע"י ילדה, ורוח דילה קרובה לגברתה, והיא משתעבדת תחותה, וכן הוא ברזא דיבוס דאחיו, דעל ידי שהוא קרוב לו, הוא מתבנה על ידו, דכמו שהגופות מתקרבין באחוה, כן הוא בנשמות יותר, ולכן באחיו ובאשתו שהן הקרובים יותר מתבנה, וז"ש (&) ותלד על ברכי, ואף באחר אמרו (&) כל המגדל בן חבירו כאלו ילדו, והוא ג"כ שמתפשט רוחו בתוכו ע"י התקרבותו לו.

:Commented [YL5]

:Commented [YL6] על ידה

והנה עלמין דחנוך, שע"ס עלאין מתקננין ביה⁴⁹, ונקרא אחיו של הקב"ה⁵⁰, הוא גואל של הקב"ה שכינתיה⁵¹, כשאין מתבנין ע"י אדם, ואתערך מאתם ויורד לקליפות ח"ו, אז הוא גואל הקרוב⁵² ומתבנה בו ע"י יבוס, והנה בתחילה הי' בן השכינה⁵³, כמו שהוא למטה בן לאשה עד י"ג שנה, והוא נקרא נער עד י"ג שנה, והוא במדרגת נער, ואח"כ כשנשא אשה עלה למדרגת בעל השכינה שהוליד בנים, והוא בעלמא דדכורא⁵⁴, וכשלא נתבנה חזר להיות בן אשתו במדרגת נער ונשאר במדרגתו, כמ"ש בפ' משפטים בסבא (קא ע"א)⁵⁵, כיון שהיה כבר וירד, וכן הוא בכל חטא דאדם, כמו באדם שאבד ההוא זיהרא⁵⁶, וירש חנוך⁵⁷, אף שעשה תשובה גדולה מאד⁵⁸, וכן ישראל בעגל, דבעל תשובה יורד בהנהו עלמין הנ"ל, ולא זכה רק דוד הוקם על (שמואל ב' כג א)⁵⁹, שלכן עשה כל מה שעשה עד שזכה לזה ולכמה שנים, וכן הוא בעובד⁶⁰ שזכה ביבוס למאי דלא זכה שום ב"נ כמ"ש ע"ש⁶¹, ואף גם זה אינו זוכה כי אם על ידי שנכללו ברוח היבס. ובהתפשטות רוחו של היבס בולד, נכלל גם הרוח של המת ורוח של היבס, דזכה להתבנה הוא

:Commented [YL7] כוין?

:Commented [YL8] אני צודק במראה מקום.

:Commented [YL9] "ע פי דברי הלש"ו המובא בהערה שמציין ללעיל ק ע"א סד"ה ועץ החיים????

– מאיר התיקון –

⁴⁸ עי' זהר ח"ב ג ע"ב.

⁴⁹ עי' ליקוטי תורה בראשית שמט"ט ראשו בבריאה, גופו ביצירה, ורגליו בעשיה.

⁵⁰ עי' עמק המלך (ש"ט ז פמ"א): וההבחנה זו היא מלשון 'ינוקא פסוק לי פסוקך', שהיתה הבחינה הזאת בעיניהם כנבואה, כי מיום שחרב בית המקדש נתנה הנבואה לשוטים ותינוקות, על ידי מטטרון שהוא רבן של תינוקות המלמדם תורה, והוא אחיו של הקב"ה בסוד היבוס כביכול.

⁵¹ נדצ"ל ושכינתיה.

⁵² עי' מלואים אות (יח).

⁵³ עי' לעיל הערה 7.

⁵⁴ ג' דרגות??????

⁵⁵ ז"ל: ושבה אל בית אביה מאן בית אביה דא עלמא דנוקבא דההוא עלמא בית אביה אקרי וההוא מאנא דהוא אתתקן לאשתמשא ביה אתהפך ואיהו נחית לתתא וההוא מאנא סליק לעילא כנעוריה כההוא זמנא דכתיב (תהלים ב ז) אני היום ילדתיך ילדתיך ודאי ישוב לימי עלומיו כמה דהוה בקדמתא מתליסר שנין ולעילא:

תרגום: "ושבה אל בית אביה", מה זה "בית אביה". זה עולם הנקבה, שאותו העולם נקרא בית אביה, ואותו הכלי שהיה מתקן להשתמש בו, התהפך והוא יורד למטה, ואותו הכלי עולה למעלה. "כנעוריה", כמו אותו זמן שנאמר "אני היום ילדתיך", ילדתיך ודאי, ישוב לימי נעורו כמו שהיה בתחילה, משלש עשרה שנים ומעלה.

ביאור: אביה אקרי - דב"ע הן עלמא דנוק' והיא נקראת בת נדיב בתו של אברהם אבינו שנקרא נדיב (יהל אור).

⁵⁶ עי' בהגר"א בסד"צ כט ע"ב ד"ה ולכן, ועי' שעה"ג ז' וז"ל כשחטא אדם הראשון, נסתלקה ממנו זיהרא עילאה, כנזכר בזהר בס"ת פרשת קדושים (פג ע"א). עי' מלואים אות (יט).

⁵⁷ עי' שער הגלגולים כט על פי ז"ח (&) וז"ל, כיון דאתא חנוך, ההוא זהרא עילאה נשמתא קדישא נחתת ביה, והוה חנוך בההוא רבו עילאה דשבק מניה אדם. הה"ד, ויתהלך חנוך את האלקים וגו': עי' כללים ח"א ט ע"י, שאין תיקון כעת לגוף אלא רק לנר"נ על אף שלגוף יש עילוי זה רק להסיר ולהרחיק אחיזת החיצונים מהם אבל אינו מתחלף לדרגה אחרת לגמרי, שנשאר כתנות עור ולא כתנות אור, חוץ ממש רבינו וחנוך.

⁵⁸ עי' לקמן קלב ע"ד ד"ה בכל וקלג ע"ב ד"ה ובג"ד לעיל ק ע"א סד"ה ועץ החיים (לש"ו).

⁵⁹ עי' מר"ק (טז ע"ב): אמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן מאי דכתיב נאם דוד בן ישי ונאם הגבר הוקם על נאם דוד בן ישי שהקים עולה של תשובה.

עי' לקמן קלג ע"ג ד"ה במחשבה ושם ע"ד ד"ה דהאי (לש"ו).

עי' דע"ה ח"ב ק ע"ג תחתון והלאה לא עשיתי

⁶⁰ בנו של בועז ורות.

⁶¹ נראה דכוונתו לזהר ח"ב קג ע"ב הוב"ד במלואים אות (כ).

במדרגת בעל השכינה, כמש"ש (זהר ח"ב קא ע"א)⁶² והוא פרוקא ירית ירותא דיוסף דהוה הוא בקדמיתא כו', אתר דיוסף אבוי אקרי ואבוי הוה. וכן הוא למעלה דחנוך, שנטיל ההיא נשמתא, אינו אלא ע"י רוחו של היבם, שעולה למעלה באצילות ונכלל עמו רוחא דמיתה, והוא במוחא וזרעו של היבם, רוחא דיליה, ומוריד ההוא רוחא דיליה ורוחא דאחיה במט"ט, וזהו ההרכבה והתכללות שאמר בפרשת פנחס כנ"ל⁶³ ועי' ברע"מ שם בארוכה, וזש"ש דאתחדש האי נער, דסליק לסיבו, ר"ל שאדם נזדקן ומת בלא בנין וחוזר ונעשה נער, ונעשה במדרגת נער, וזהו שינוי {קז ע"א} שנשתנה בהאי נער, שנשתנה ברוח היבם, וכן נעשה גוף אחר. וכן רוחיה נשתנה, וכמש"ש (רע"מ פנחס) ולא יכירונו עוד מקומו, והכל שנכלל ברוח היבם. וכן הוא במט"ט, והן ג' שינויים בג' גלגולים, הראשון בכריאה שינוי מקום, כמש"ש (ישעיה כו כא)⁶⁴ הנה ה' יוצא ממקומו⁶⁵, כ"י ממקומו, והוא אהי"ה⁶⁶. ובגלגול שני ביצירה שינוי השם, מצפ"ץ⁶⁷ חלוף הוי"ה, ושם הוא שמו של הקב"ה דמקנן ביה הוי"ה ז"א (לעיל כד ע"ב), שמו כשם רבו, אל תמירני בו⁶⁸, ובגלגול שלישי יורד לעשיה שינוי מעשה, ועי' בפרשת תצא שם⁶⁹, והוא ביה"ו, ג' גלגולים ע"ש בארוכה, ובבנין הראשון, והיה הבכור כו' יקום כו' (&), ולא נשתנה השם רק המקום מאצילות לבריאה, עלמא דנוק', אבל בשני נשתנה אף השם, ובשלישי צריך לשינוי מעשה למעשים גדולים שתשלם נשמתו, שהוא בעולם הקליפות וס"א, והוא קרוב מאד לחטא⁷⁰, וגם הס"א מסיתהו מאד, שאם לא השלים כאן אז יורד לס"א, ואינו נשלם אלא במעשה, שהוא עלמא דעשיה, אבל בראשון ושני הוא במחשבה ודבור.

Commented [YL10]:
? הערה??

והנה אמרו (יבמות &) כיון שלא בנה שוב לא יבנה, והוא כנ"ל, דכל שהיה במדרגה וירד לא יעלה לעולם, וכן הוא בהיבם, כיון שהיה בידו לבנות אותו וסלק מחשבתו, וכמש"ש (&) מאן יבמי להקים כו', והוא גילוי מחשבתו, ואח"כ עומד ואומר (&) לא חפצתי לקחתה, והוא דבור, ואח"כ וחלצה נעלו, שהוא קשירתו בעקב, שהוא עולם העשיה, עקב כידוע (&), ושם של נעלך כו' (שמות ג ה), זו אשה כו'⁷¹, והתיר הקשר שהיה המת קשור בו לתקנו, ואז לא יבנה עוד, והולך נע ונד עד דאשכח פרוקא ברחמים גדולים, ובזכות ובמעשים גדולים מאד של ת"ח גדול מאד, שעולה למדרגת או"א עילאין⁷², דשם עלמא דחירו⁷³, ומוציאו מיד ס"א⁷⁴, וצריך לחליצה

– מאיר התיקון –

⁶² עי' מלואים אות (יד).

⁶³ עי' מלואים אות (יג).

⁶⁴ עי' (ישעיה כו כא) כי הנה ה' יצא ממקומו לפקד עון ישב הארץ עליו וגלתה הארץ את דמיה ולא. וכן עי' מיכה (א ג) כי הנה ה' יצא ממקומו וירד ודרך על במותי ארץ. עי' ירושלמי (תענית פ"ב ה"א): תני בשם רבי מאיר (ישעיה כו כא) כי הנה ה' יצא ממקומו יוצא לו ממדה למדה יוצא לו ממדת הדין למדת רחמים על ישראל.

⁶⁵ עי' לעיל סוף תיקון נ.

⁶⁶ דהיינו בינה דאצילות מקננת כאן עי' לעיל כד ע"ב &.

⁶⁷ עי' לעיל טז ע"ב/

⁶⁸ עי' סנהדרין (לח ע"ב) מטטרון ששמו כשם רבו דכתיב כי שמי בקרבו אי הכי ניפלחו ליה כתיב אל תמר בו אל תמירני בו. ועי' מלואים אות (כא).

⁶⁹ עי' מלואים אות (יב).

⁷⁰ עי' יהל אור ח"ב מ' ע"ד וז"ל, סוד ח"ק ט"ר י"ש ג' עולמות ב"ע, בריאה כלו טוב, ויצירה ע"ה טו"ר, ועשיה כלו רע, ושרשן למעלה חו"ב שניהם רחמים, וחו"ג, ונו"ה, שהן ג' הכללות, ג' שמות שכוללן הכל, א"א, ז"א, ונוק', אה"ה, והשם בכתיבתו, ובקריאתו, עכ"ל, ועי' עוד יהל אור ח"ב ט"ו ע"ד וז"ל, בין בקדושה ובין בסט"א אית ימינא ושמאלא דר"נ והן בג' עולמות ב"ע למעלה שניהם טובים ובעשיה מדור הקליפות שניהם רעים, כי ימינא הוא חנף ומרע שמראה טוב לב"א, ושמאלא בעל מחלוקת איש לשון בל כו', והן אותיות ח"ק ומספרם גיהנם והן דכר ונוק' דגיהנם, וביצירה ע"ה טו"ר מטה ונחש, ושם ב' אתוון ט"ר, אבל בבריאה כולו טוב והוא בנשמתא כי אין בה חטא לעולם כי היא מסתלקת קודם החטא, ושם ב' אתוון י"ש, או"ר ומנח"ה, עכ"ל.

⁷¹ עי' מלואים אות (כב), ועי' לעיל נד ע"א וז"ל של נעלך מעל רגליך דא גופא דהוה ליה כנעל.

⁷² עי' לעיל כו ע"ב וז"ל, חכמה ובינה אינון נסתרות במוחא ולבא ברחימו ודחילו ואורייתא בלא דחילו ורחימו לא פרכת לעילא, ועי' שם בגר"א וז"ל דחכמה ובינה כו' - כידוע שג' הראשונות הן נסתרות וכן מוחא ולבא בפנים הגוף וכן דחילו ורחימו אין ניכר משא"כ בתורה ומצוה שהן נגלות בכל עינים הנ"ל כמש"ש לקמן: לא פרכת לעילא - ר"ל לאו"א שהן לעילא כמש"ש לקמן בלא דחילו כו' קדם י"ה:

⁷³ עי' זהר ח"ב קפ"ו ע"א, שזה בינה.

⁷⁴ אין אחיזה לסט"א בג"ר עי' מלואים אות (כג).

להתירו מקשר אחיו, לאשכח ליה פרוקא אחרא. ואף בועז שהיה קרוב, הוצרכו לרחמים ובקשות גדולות, יתן ה' לך את האשה⁷⁵, ברכות כל הזקנים, ותקראנה לו השכנות שם כו' (&) וכידוע. וכן בתמר, אלא ששם היה על הענין אחר להעלותם למדרגתם הראשונה, שאביהם היה הגואל. ואמר בסבא שם⁷⁶, יהודה אתה יודוך אחיך, כב' עניינים, א' שלא ירדו לאחר להתבנות, ועוד שזכו לעניינם הראשון, ולזו לא זכה שום אדם.

Commented [YL11]:
כון??

והענין כי זה הבנין היה ע"י ה' ית' שלא בידיעת יהודה, וכן הוא בענין בהמ"ק, דבתחילה הי' ראוי להתבנות ב' בהמ"ק ע"י דקב"ה, והוא דרגא דאצילות, בינה ומלכות, וכשחטאו אבדו, וע"י תשובתם זכו לב' בהמ"ק, אבל ע"י דבר נש, ובעלמין דמט"ט בכריאה ועשיה, ולא נתבנו ישראל ע"י ב' בהמ"ק אלו שאבדו אותם, והשתא אזלין בגלותא נע ונד עד דיתער רחמים גדולים, וע"י שילה משה רבינו ע"ה⁷⁷, ויתבני ע"י אר"א עלאין, עלמא דחירו, ויצאו מהגלות, וכמ"ש (ישעיה נד ז) וברחמים גדולים אקבצך, ואז יתבנה ב' בהמ"ק ע"י דקב"ה, וכמ"ש בפרשת פנחס (רכא ע"א)⁷⁸ עש"ב, וז"ש בפרשת בראשית שם⁷⁹, ויבן כו' כיון שלא בנה כו', אבל לגבי קב"ה כו', דודאי חנוך לא יבנה עוד אלא קב"ה, וכמ"ש (עמוס ה ב) נפלה לא תוסיף קום, מעצמה ע"י בני אדם, אלא (שם ט יא) אקים את סוכת דוד הנופלת. ובאלו הבניינים ירדה מעולם לעולם השכינה⁸⁰, ועתה היא נע ונד עד הגאולה, שתעלה למקומה הראשון באצילות, והוא ברחמים גדולים, וע"י מלך המשיח שהוא מיהודה כנ"ל. וכן ישראל, יזכו אז ג"כ לבת זוגם הראשונה באצילות שאבדו בעגל, וכן משה רבינו ע"ה לשכינתא דאצילות, נערה המאורסה⁸¹, שעדיין לא זכה אליה ותורה⁸² כו' מאורשה מאורסה, שלכן לא זכה משה רבינו ע"ה ליכנס לארץ ישראל שיבנה בהמ"ק על ידו, שאז היה מעשה הקב"ה כמו לוחות הראשונות⁸³, והכל ע"י הע"ר בחטא

– מאיר התיקון –

⁷⁵ עי' רות (ד יא): ויאמרו כל העם אשר בשער והזקנים עדים יתן ה' את האשה הבאה אל ביתך כרחל

⁷⁶ עי' זהר ח"ב קד ע"א: יהודה אתה [יודוך אחיך (שם מט ח) כלהו אודן על שמא דא ו]היינו דאנן אמרין ברוך אתה איהו ברוך וואיהו! (ואיהו) אתה לכלהו בנוי לא אמר יעקב אתה אלא לאתה דאצטריך דא איהו אתה:

שמא דא [ודאי אתה] יודוך אחיך כלהו אודן לך על שמא דא ודאי אתה יודוך אחיך על שמא דא אסתלק ואתכפיא סטר אחרא בגין דכד [אתקרי ואדכר] (אתברי) הא נפקת סטרא אחרא בהדה כיון דאמרי אתה שלטנו ורברבנו אית לה וסטרא אחרא אתכפיא ולא אתחזיאת תמן ודאי בשמא דא אתרשים ואתבריר מסטרא אחרא ודא אסתלקו ושלטנו דיליה ותבירו וביש לסטרא אחרא כיון דידודך אחיך (ו)על שמא דא אתה כדין ידך בערף אויביך מיד אתכפיין לגבך ושמא דא גרים:

תרגום: "יהודה אתה יודוך אחיך", כולם מודים על השם הזה, והיינו מה שאנו אומרים, ברוך אתה, הוא ברוך, והיא אתה. לכל בניו לא אמר יעקב "אתה", אלא למקום שהצטרך זהו אתה.

השם הזה (ודאי אתה) יודוך אחיך, כולם מודים לך על השם הזה. ודאי אתה יודוך אחיך על השם הזה, הסתלק ונכפה הצד האחר, משום שכשנקרא ונזכר, הרי יוצא איתו הצד האחר. כיון שאומרים אתה יש לה שלטון וגדולה, והצד האחר נכפה ולא נראה שם. ודאי שבשם הזה נרשם ונבחר מהצד האחר, וזו העליה והממשלה שלה ורע ורע לצד האחר. כיון שיודוך אחיך על השם הזה, אתה אז "ידך בעורף אויביך", מיד נכנעים אליך, והשם הזה גורם.

ביאור: בהדה - פי' ד' דיהודה מורה על היותם אב"א ויש קצת יניקה לסט"א, ולכן אמר אתה שבייר הקדושה מסט"א (מ"מ).

⁷⁷ עי' תז"ח כז ע"ב שיל"ה גימ' מש"ה.

⁷⁸ עי' מלואים אות (כד).

⁷⁹ עי' מלואים אות (יא).

⁸⁰ דהיינו השכינה ירדה מעולם לעולם @שוטנשטיין?????

⁸¹ עי' מלואים אות (יא), ועי' כתבי הגרמ"מ משקלוב (סדר ההשתלשלות דף שמד): עד דלא איתנסיבת נקראת נער בלא ה' (זהר ח"א נא ע"א), והיא מאורסה, סוד כלת משה.

⁸² צוה לנו משה גמ' פסחים &

⁸³ עי' הקדמת הרח"ו לשעה"ק: הנה נתבאר במ"א הזה כי עוון אדה"ר בעץ הדעת טוב ורע הוא, שלא בחר להתעסק בעץ החיים שהיא חכמת הקבלה. וזהו עצמו עוון הערב רב האומרים למשה "דבר אתה עמנו ונשמעה", בעץ הדעת טוב ורע, "ואל ידבר עמנו אלהים פן נמות" בסתרי תורה, כסברת הטועים קצת בני תורה אשר בזמנינו זה, המוציאים שם רע על חכמת האמת חיי עולם, ואומרים שכל מי שמתעסק בה ימות בקצרות שנים ח"ו. ולכן נשברו הלוחות הראשונות מסטרא דעץ החיים, ונתנו להם מסטרא דעץ הדעת טוב ורע, משנה שפחה דמטרוניתא, וגרם איבודא דחורבן בית א' וב' וגלות האחרון המר והארך אשר אנו בעו"ה, עד דיתובון בני ישראל בתיובתא

העגל (זהר ח"ג רעו ע"ב), שעי"כ לקה בסלע (לעיל מב ע"ב, ועי' זהר ח"ב קטו ע"א⁸⁴), וע"ל (נג ע"ב מו ע"א) בארוכה, וז"ש בפרשת בראשית שם⁸⁵, וכן אתמר במשה ויבן כו' דא שכינתא נערה המאורסה כו' בההוא זמנא זכר' כל ישראל כו' וג' עלמין בג' גלגולים, ב' בהמ"ק והמשכן, דהוא משכן דנער, מט"ט⁸⁶, כמ"ש בפ' תרומה (קמו ע"א)⁸⁷ וזה היה לפי שעה, דאין בניינה אלא בנוק', ב' ההי"ן, אבל ביצירה נאמר ויקח ה' אלהים את הצלע (בראשית ב כב) כנ"ל, וזה היה לשעה שתתקיים השכינה ביניהם, והנה אף זה לא זכו ישראל, רק ע"י יבוס, שהוא משה, שר"ל המטה דרגא דמט"ט⁸⁸, והלוחות השניות שהיו בנויין ב' בהמ"ק כאחד, ע"י דמשה, ועם המשכן כמו שהוא ביבוס, דאתבנאה ג' נר"ן כאחד, ובפעם ראשון, {קז ע"ב} וע"י הסלע נלקח ממנו המטה, כמ"ש בפרשת בראשית (ו ע"ב), ולא אתקיים ברזא דיבוס שהוא גואל הקרוב לנו, דביה אתבני שכינתא, אלא ע"י אחר, והלכה נע ונד, עד שלמה ועזרא כל א' לבדו, כמ"ש בגלגולא ע"י אחר, ולזמן רחוק, וזש"ש כיון שלא בנה שוב לא יבנה, והבנין הוא ע"י הדיבור אל הסלע, וכיון שלא בנה שוב כו' עד הגאולה כנ"ל, וענין הסלע בסוד (ברכת הלבנה) ראה והתקין צורת הלבנה⁸⁹ וכמ"ש באד"ר (קמא ע"ב) סתימא מכל סטרוי כו'⁹⁰, וכן זהו (&) ויבן ה' אלהים את הצלע, והצלע הוא הסלע כמש"ל (נד ע"ב מו ע"ב⁹¹) ודבור אל הסלע, שה' ית' היה חפץ שיזכו אל מעלתם הראשונה כמו בהגאולה, אבל ע"י הערב רב לא זכו אליה, ומ"מ התחנן משה לכנוס לארץ ישראל להיות בסוד היבוס, אבל לא זכה גם לזה, כיון שלא בנה שוב לא יבנה, אלא עד לע"ל ע"י דקב"ה, שיתמחוץ הע"ר מעלמא, שהם גרמו כ"ז, ולולי הדיבור בסלע היו זוכין ישראל בכל יבוס לבנות את אחיו כבתחילה, וכן בעלי תשובה, אבל כיון שלא זכו אז הוא כנ"ל, וזהו מ"ש הרכבה מין במינו ושלא במינו, ע"י אחיו הוא במינו והוא מוציא פרי, וכמ"ש בירושלמי (&) זימנין דעקר זרע מינה, וכן הוא כל נשואי בת אחותו וממשפחתו, וע"י אחר הוא שלא במינו, וזהו סוד העריות⁹² שהן קרובים מאד, והיו ההתבנות ואצילות להשפיע בולד נשמת עץ חיים מאצילות, אבל כבר נאכר מהאדם זה ע"י עץ הדעת להוליד מאצילות, בסוד (בראשית ד א) והאדם ידע בעץ הדעת טוב ורע שהוא דרגא דבי"ע, במט"ט, מצפ"ץ זה⁹³, ולא תדמה ליוצרך, וכמש"ל (צג ע"ב &) דאנת גרים ולא הותר אלא ביכם להתכללות רוחא ברוחא, ואז יהיה במדרגת הנער הולד כנ"ל, ולולי זה אף זה לא יזכה כנ"ל, וע"ש בהמאמרים הנ"ל שהבאתי למעלה ותבין הכל: וכמה דהאי נקודה כו' - אמר סוגרת ומסוגרת, בב' בתים, ראשון ושני, שהיו ראויין להיות יחד כנ"ל, והן ב' עלמין דהיא מסתרת בהון, ועולם היצירה לא חשיב ואין בנין נגדו, דאין בנין אלא בנוק', ויבן את הצלע (&), אבל באדם לא נאמר בנין, וכן בלב, ב' בתי לבא, כנ"ל (קו ע"ב) בנה בניתי כו', וכן מעין חתום דילה בב' חותמות, חותם בתוך חותם, ציון וירושלים (ע"ח מוחין ט), ב' דלתות⁹⁴, - מאיר התיקון -

Commented [YL12]:
שון הזהר יזכו.

Commented [YL13]:

ובקשו את ה' אלהיהם להכירו וליודעו ברזי תורה, וידעו את מי הם עובדים ומי הוא מלכם, וכדין יזכו לעסוק בחכמת האמת.
⁸⁴ עי' מלואים אות (כה).
⁸⁵ עי' מלואים אות (יא).
⁸⁶ עי' בהגר"א בסד"צ כ ע"ד ד"ה וז"ש הוי"ה שמשכן הוא יניקה
⁸⁷ עי' מלואים אות (טו).
⁸⁸ עי' זהר ח"ג רנ"ה ע"א.
⁸⁹ עי' בהגר"א בסד"צ טז ע"ד ד"ה וזהו, שזה קבלת ה"ג שיהא לא צורה ולא סתומה בלי תיקון, לאפוקי הדכר שיש לו צורה ותיקונו ה' חסדים להשפיע
⁹⁰ ז"ל: גולגלתא דנוקבא, כלא סתימא מכל סטרוי.
⁹¹ ז"ל: סלע מטטרו"ן דבגינה אתמר (בראשית ב כא) ויקח אחת מצלעותיו.
⁹² ענין העריות בכל הקרובים הוא משום כי כל קרובים שהם משורש אחד, הרי הם בדיוקנא דהד' אותיות השם, שהם סוד אבא וברתא אימא וברא כלה וחמיה חתן וחמותו אח ואחותו ב' אחיות אימא ובתה, וכן כל העריות כולם, ע' בתיקונים (סוף תיקון נו בהגר"א שם קה ע"ב ד"ה ודא לילית ובזוה"ק בראשית (כז ע"ב) [הוב"ד במלואים אות (כו)] (דעה ח"ב פב ע"א).
⁹³ עי' לעיל הערה 67.
⁹⁴ עי' לעיל לז ע"ד צ סע"א, ועי' ע"ח שער הירח ג: ועתה נבאר מציאות אלו החותמות, והענין כי הלא אמרו בגמרא (בכורות מה ע"א) שיש דלתות ברחם האשה כמ"ש (איוב ג י) כי לא סגר דלתי בטני, ויש צירים לאשה כמ"ש (שמואל א' ד יט) כי נהפכו עליה ציריה.
ועי' ספר הפליאה (&): ונתקבצו ליסוד ואז סתמם הבינה השני צינורות אשר הגיעו אל היסוד. א"ל ר' במאי סתמם, א"ל בשני דלתין א' של אדני וא' של שד"י נשאר י"ש משדי ואנ"י מאדני צרפם והוא ישא"ני כי הבינה נושא עליונים ותחתונים בכח כתר וחכמה, והד' אחד של שדי רומז בינה והד' של אדני רומז בעטרה וכו'.

שד"י אדני". והכל כי בעלמא דדכורא אין בנין כנ"ל, אבל מכל מקום הוא שומר דילה, וכנגדו כתיב (&) אין יוצא ואין בא, שהוא סלע דמחאן ביה, והוא יותר קשה מב' הבנינים, אף שהם חומות, מ"מ היו נפתחים, והוא קשה להפתח עד כי יבא שיל"ה (בראשית מט י')⁹⁵, וכן באשה סלע בתולים דילה, שהוא צריך להקרע, וז"ש בתולה ב' בתולים⁹⁶, ואיש לא ידעה (בראשית כד טז) שהוא ב' חותמות דילה, שלא נגע אדם בהן. והן ג', וז"ש ותלת גוונין סחרין לה כו', וכן בקליפות האגוז⁹⁷, קליפה חיוורא היא הקשה, וכן בהו אבנים מפולמות. ונגדו אין יוצא ואין בא, וכמש"ל (נ"ג ב' &) דמחאן בה כו', כי האשה אפשר לבוא עליה ונקביה רחבים, משא"כ באיש, ולכן צריך להקרע, והוא קריעת ימא דאורייתא, כמש"ש. לכן צריך באיש כריתת ערלה, מה שאין באשה אלא לעשותה כלי⁹⁸, וכן נאמר (תהלים מה יד) בכת מלך פנימה, ופנימה הוא חדר לפנים מחדר, בבית הפנימי, כמ"ש דבהמ"ק לפנים ולחיצון שהוא ק"ק, חדר הפנימי ושם בת מלך סגורה ומסוגרת, והשלישי ממשבצות זהב לבושה והיא מסתרת בלבושה, ובה לבושיין, ואיש לא ידעה, אלא לבעלה לבד בקרוב בשר כמו שמפרש והולך, וכמו קודם החטא (&) ויהיו שניהם ערומים כו', ונגד זה הלוחות בארון, לא יפתח כלל, והוא ממשבצות זהב לבושה, הארון לתורה, וכן צריכה להיות כל בתולה בבית אביה, מכוסה בלבושה ומסוגרת חדר לפנים מחדר, וז"ש הכי צריכא ברתא דאיהי בתולה כו', ר"ל לשמור בתולים דילה כנ"ל, וכן אורייתא סתומה, ובתולה עד שיבוא חתן דילה ותבר בתוליה ויקרע ימא דאורייתא, ועדיין היא ארוסה לגביה, והיא סגורה בג' פר"ד⁹⁹, והסוד הוא הבתולה, והקשה מכולם היא הרמז¹⁰⁰, ולא ידע איש את קבורתו, וכמ"ש בפרשת בראשית שם עש"ב: דא בת עינא - ר"ל, דבת מלך היושבת פנימה במוח יורדת לבת עין ורואה משם, דהראיה בא מבת עין, והיא דרגא דבת מלך, ורואה בד"ת וחוזרת הראיה למוח כידוע (&), וזהו ותמלא כדה ותעל (בראשית כד טז)¹⁰¹: סוגרת כו' - כמו שמפרש והולך ותלת גוונין כו', וכן היא מסוגרת בכרובי ועפעפי {קז ע"ג} עינא¹⁰² בב' מסגרות, אבל עיקר המכוון כאן בתלת גוונין כנ"ל, וכמו שמפרש והולך שלשת ימים לקבל כו' ואיהי טמירא סתימא כו': ועלייהו אתמר כו' - שאלו ג' עלמין הן ג' גלגולים, שלכן (עמוס ב ו) ועל ארבעה לא אשיבנו, כמש"ל בתיקון ל"ב (פה ע"א), והן ג' גוונין, בגלגול ראשון גוון חיוורא כמש"ש, ופעם הראשון שלא נתגלגל הוא בת עין, וכן הסוד כנגד בת עין, וכן התורה בג' עלמין, ונגד ג' עלמין יש ס"א שלכן שם טמירא בפר"ד¹⁰³ כנפים ולבושים לכסאה מינייהו, אבל באצילות לא יגורך רע (&), וא"צ כיסוי תמן, ושם אין ערוה, וכמש"ל (צג ע"ב קד ע"א) אבל לעילא לית ערוה כו' וז"ש וכד נחית לון כו' שלשת ימים לקבל כו', לקבל ג' עלמין כנ"ל לעלות בהן ולהתקדש בהון, וכמו שבאלו ג', היא ואיש לא ידעה, שבהון ערוה, וצריך להזהר שם כן (&) לא יגשו אל אשה: ואיש לא ידעה כו' - לא ידעה ממש, היא טמירא שם:

! :Commented [YL14]
ד' תחתונות.

<p>ובאהווא זמנא דאתפשטת מאלין לבושיין אתייחדת עם בעלה בקרוב בשרא הה"ד עצם מעצמי ובשר מבשרי לזאת יקרא אשה כי מאיש</p>	<p>ובאותו זמן שהתפשטה מהלבושים הללו, מתייחדת עם בעלה בקירוב בשר (כתובות מח ע"א), זהו שנאמר "עצם מעצמי ובשר מבשרי לזאת יקרא אשה</p>
--	--

– מאיר התיקון –

⁹⁵ עי' לעיל מג ע"א, ועי' תז"ח כז ע"ב שיל"ה גימ' מש"ה.
⁹⁶ נדצ"ל בתולים, ופירושו שבתולים תמיד בלשון רבים, ועי' דברי רבינו לקמן קע ע"ב: ובתולים הם שני מכסאות זה על זה שלכן נאמר בתולים לשון רבים.

⁹⁷ עי' לעיל יב ע"ב, ועי' מלואים אות (כז).

⁹⁸ עי' סנהדרין כב ע"ב: אמר רב שמואל בר אוניא משמיה דרב אשה גולם היא ואינה כורתת ברית אלא למי שעשאה כלי שנאמר כי בועליך עושיך ה' צבאות שמו, ע"כ. ועי' שיח יצחק (דרוש לשבת פרשת בראשית): "אין אשה כורתת ברית, אלא למי שעשאה כלי, שנאמר כי בועליך עושיך אמר ה'", כי ע"י ביאה ראשונה נותן בה רוח, ואז נקשרת נפשה בנפשו, וכמו כן הוא ממש ברוח ונפש וכו'.

⁹⁹ פשט רמז דרש.

¹⁰⁰ עי' יהל אור (ח"ב כח ע"ד): סוד משה הוא תורתו הלכה למשה מסיני שהוא הסוד, והוא גנוז ברמז והן הגדות שהן בש"ס וכו', שהן לפי הנראה ח"ו כמו דברים בטלים ובהן גנוז כל האורה והתורה וכו', וזה שבקש משה שלא יגנוז הסוד באלו הדברים ולא ניתן לו, וזהו מחולל מפשעינו שנעשה חול דברים של חול והוא מפשעינו, עכ"ל.

¹⁰¹ עי' לעיל טו ע"ב.

¹⁰² עי'

¹⁰³ פשט רמז דרש, עי' לעיל הערה 100.

<p>לוקחה זאת על כן יעזב איש את אביו ואת אמו ודבק באשתו והיו לבשר אחד (בראשית ב כד) דכך דרכא לאתייחדא דכר ונוקבא בקירוב בשר ודא דבוקא (נ"א קורבא) דיהודא דלעילא דלא יהא דבר חוצץ ובגין דא אוקמוהו מארי מתניתין דכד בר נש מצלי ומייחד קודשא בריך הוא בשכינתיה דלא יהא דבר חוצץ בינו לבין הקיר (שכינתיה קרקוריה דקיר קירות הלב) דלא יעביד פרוד וקצוץ בין קודשא בריך הוא ושכינתיה ורזא דמלא (&) ויהיו שניהם ערומים האדם ואשתו ערומים בקרוב בשרא בלא לבושא כלל ובההוא זמנא דקודשא בריך הוא ושכינתיה כחדא בלא לבושא כלל אתמר ביה (ישעיה ל כ) ולא יכנף עוד מוריך והיו עיניך רואות את מוריך:</p>	<p>כי מאיש לקחה זאת על כן יעזב איש את אביו ואת אמו ודבק באשתו והיו לבשר אחד, שכך הדרך להתייחד זכר ונקבה בקירוב בשר, וזה הדבוק (הקרבה) של היחוד שלמעלה, שלא יהיה דבר חוצץ, ולכן פרשוהו בעלי המשנה (ברכות &) שכשאדם מתפלל ומייחד את הקדוש ברוך הוא עם שכינתו, שלא יהיה דבר חוצץ בינו לבין הקיר (שכינתו קרקורו של הקיר קירות הלב), שלא יעשה פרוד וקצוץ בין הקדוש ברוך הוא ושכינתו. וסוד הדבר "ויהיו שניהם ערומים האדם ואשתו", ערומים בקירוב בשר בלי לבוש כלל. ובאותו הזמן שהקדוש ברוך הוא ושכינתו כאחד בלי לבוש כלל, נאמר בו "ולא יכנף עוד מוריך והיו עיניך רואות את מוריך".</p>
--	---

ובההוא זמנא כו' - כמ"ש (&) פנים בפנים דבר ה' עמכם בלא אמצעי ובלא הסתר, שעל זה נאמר (שיה"ש א ב) ישקני מנשיקות פיהו כו': הה"ד **עצם כו' -** דורש והולך סיפא דקרא הנ"ל, ויפל כו' (&), שדרש על משה רבינו ע"ה על הגלות, וכן על כלל ישראל, וכמ"ש בפרשת בראשית, ואז יזכו כל א' לבת זוגיה. וכן היה למשה בגלות מצרים ולישראל, וכמ"ש ל (&) **ובזמנא דמשה הוה מתלבש בהון כו' מיד דאתפשט כו',** ויבן את הצלע (בראשית ב כב) לאשה, זו התורה מאורסה לנו, ויביאה אל האדם, כמ"ש (&) וירד ה' על הר סיני, הוריד עוז מבטחה (משלי כא כב, זהר ח, ב נח ע"א), וכן לע"ל, כמ"ש ל (נג ע"ב &) וש"מ ובפרשת בראשית שם, ואמר הה"ד **עצם כו',** דהיא נלקחה מנשמתא כמ"ש בסוף תז"ח (פט ע"ג מט ע"ב)¹⁰⁴ **ואורייתא טפילה לנשמתא כו' עש"ב.** וז"ש כי מאיש כו', ואמר עצם ובשר נגד תורה שבכתב ובע"פ¹⁰⁵, ואמר ע"כ יעזב כו', כמ"ש (&) האומר לאביו ולאמו לא ראיתו כו' כי שמרו אמרתך כו', וכמ"ש ל ריש תיקון מ (&) שכחי עמך כו', וז"ש ודבק באשתו, וכמ"ש (משלי ד ו) אל תעזבה כו'¹⁰⁶, (שם יג) נצרה כו'¹⁰⁷, ואמר והיו לבשר אחד, ר"ל בלא מחשבה אחרת, שהוא דברים החוצצים, ויהא לבו ונפשו אחריה תמיד, כמ"ש (&) באהבתה תשגה תמיד אילת כו', וז"ש **דלא כו' לבין הקיר, ר"ל כמ"ש (&) מקירות לבו, שלא יהא חוצץ בתפלה בין דבורו לקירות לבו, שפה ולב הוא קב"ה ושכינתיה, שלכן אמרו (&) מי שאין תוכו כבורו, וכמ"ש ל (סב ע"ב &) וז"ש דכד בר נש מצלי ומייחד כו' שיותר צריך ליהזר ביחוד, וכמ"ש ל (קא ע"א &) ובההוא זמנא דצריך ב"נ כו' כגוונא כו', ואמר ודא דבוקא דיהודא דלעילא כו' ר"ל שלמעלה אין ערוה ושום חוצץ וכנ"ל: **ובההוא זמנא כו' -** ר"ל, לע"ל, וידוע שכפי קירוב השכינה כן מקורבין ישראל, שהיא כנסת ישראל, ולפי מדרגתם היא עולה, וז"ש ולא יכנף כו', ונאמר (&) ואמר ביום ההוא הנה כו', וכמ"ש (&) עתיד הקב"ה להעשות ראש כו', ור"ל ששיגו השגה שלימה, כמ"ש (ישעיה יא ט)¹⁰⁸ כי תמלא הארץ דעה כו':**

<p>אמר ליה רבי אלעזר אבא מאי סיומא דקרא ולא (צב ע"ב) יתבוששו (&) אמר ליה ברי באתר דאית ערוה אית בשת ודא איהו ירא בשת ומאן דלית ליה בשת בודאי לא עמדו רגלי אבהתוי על מורא דסיני ובשת איהו בתלת גוונין חוור וסומק וירוק באנפין דאתמר בהון (ישעיה כט כב) לא עתה יבוש יעקב בגוון סומק וירוק ולא עתה פניו</p>	<p>אמר לו רבי אלעזר, אבא מהו סיום הכתוב "ולא יתבוששו". אמר לו, בני, במקום שיש ערוה, יש בושת. וזהו ירא בשת. ומי שאין לו בושת, בודאי לא עמדו רגלי אבותיו על הר סיני. והבושת הוא בשלשה צבעים, לבן אדום וירוק בפנים, שנאמר בהם "ולא עתה יבוש יעקב" בצבען אדם וירוק, "ולא עתה פניו יחוור", בצבע לבן. ושלשת</p>
--	---

- מאיר התיקון -

¹⁰⁴ עיי' מלואים אות (כח).

¹⁰⁵ מקור &

¹⁰⁶ אל תעזבה ותשמך אהבה ותצרך.

¹⁰⁷ החזק במוסר אל תרף נצרה כי היא חייך.

¹⁰⁸ לשון הפסוק היא: מלאה הארץ דעה את ה', ואולי חבוק ב יד: כי תמלא הארץ לדעת.

<p>יהוורו בנוון חוור ואלין תלת גוונין דאית בהון בשת אלין אינון תלת גוונין דתלת קליפין דאנווא דאינון עריין דבהון אתלבשת קשת ואתחזיא בהון:</p>	<p>הצבעים הללו שיש בהם בושת, אלו הם שלשת הצבעים של שלש קליפות האגוז, שהם עריות, שבהם מתלבשת הקשת ונראית בהם.</p>
--	--

א"ל ר"א אבא כו' - ר"ל, מאי בושה שייך בתורה, והשיב כמו {קז ע"ד} שזיווג באשתו נולד עתה הבושה מחמת היצה"ר שנוולד באדם, ולע"ל אז לא יתבוששו, וכן הוא בגילוי הסוד, כל זמן שמלובשין באלו ג' עריות, אסור לגלות, וזהו (&) אין דורשין בעריות בשלשה כמו שמפרש והולך, וכמ"ש בס"ד (&) וא"ז (&) **ווי למאן דגלי עריתהון**, ובפרשת פנחס ברע"מ בארוכה (רכו ע"א¹⁰⁹), וכל זמן שאנו מלובשין באלו הקליפות צריכין אנו להתבושש ולכסות, **ווי"ש א"ל ברי באתר כו' ירא בושת**, ר"ל כל זמן שמתירא מעריות, צריך בושת, והוא אותיות בראשית כמש"ל תיקון ז (&): **ומאן דלית ליה בושת כו' - כמ"ש משה לישראל אז (שמות כ יז) ובעבור תהיה יראתו כו'**, ואמרו (&) זה הבושה, מכאן אמרו כו', וכנ"ל ירא בושת: **בתלת גוונין חיוור כו'¹¹⁰** - כשהאדם מתבייש פתאום נעשה סומק, ואח"כ חיוור דאזל סומקא ואתא חוורא (ב"מ נח ע"ב), וכשהאדם מתבושש זמן ארוך הוא ירוק, והן גוונין דאבהן, חיוור אברהם מישמעאל, ויצחק סומק מעשו אדמוני, ויעקב ירוק ונהפכו כל פנים לירקון¹¹¹ (ירמיה ל ו) מע"ר, וכשיתמחון הע"ר ולא יהיה בגלות עשו (פי' עמלק) וישמעאל, שמהן נעשין תמיד חיוור וסומק, באנו באש ובמים כו' (&), אז לא יבוש יעקב ולא כו', והן ג' גוונין דמתכסיין בקליפין, ג' גלגולים דאדם, בג' אנפי חיוון, אבל גלגולא דאדם במשה, מ"ה דמשה (קכט ע"ב), אתפשט מינייהו ונאמר לו של נעלך (&) כמו שמפרש והולך, ואז זכו ישראל לתורה, וכן לעתיד לבא וישכון ישראל בטח בדד עין יעקב (דברים לג כח), דבת עינא יתפשט מאלו ג' קליפין, וכמו שמפרש והולך ואמר **דבהון אתלבש' קש"ת**, כידוע וקש"ת הוא ר"ת תקיעה שברים תרועה, שבהן ותק"ש בלדתה (&), ג' גוונין הנ"ל, ועי' בפרשת בראשית (יח ע"ב)¹¹² ובריש פרשת פנחס (רל ע"ב)¹¹³ בארוכה:

<p>ובגין דאינון עריות תלת קליפין אתמר בהון אין דורשין בעריות בשלשה ואסיר לאסתכלא בהון ובגין דא אסיר לעמא קדישא לאסתכלא בגוונין דקשת ודא רזא דערלה דאית לה תלת קליפין דצריך לאעברא לון מאות ברית קדש ומיד וראיתיה לזכור ברית עולם (בראשית ט טז) ועל אלין תלת קליפין אתמר (שמות ג ה) של נעליך מעל רגליך ומיד וראיתיה ובזמנא דמשה הוה מתלבש בהון מה כתיב ביה (שמות ג ה) אל תקרב הלום ומיד דאתפשט מנייהו אתקריב תמן:</p>	<p>ומשום שאותן עריות, שלש קליפות, נאמר בהם (חגיגה יא ע"ב) אין דורשים בעריות בשלשה ואסור להסתכל בהן, ולכן אסור לעם הקדוש להסתכל בצבעי הקשת. וזה סוד הערלה שיש לה שלש קליפות שצריך להעבירם מאות ברית קודש, ומיד "וראיתיה לזכור ברית עולם". ועל שלשת הקליפות הללו נאמר "של נעליך מעל רגליך", ומיד "וראיתיה". ובזמן שמשה היה מתלבש בהם, מה נאמר בו "אל תקרב הלום", מיד שהתפשט מהם התקרב לשם.</p>
--	--

ובג"ד אסור כו'¹¹⁴ - וכמ"ש (&) כל המסתכל בערוה כו' וכן אסור לחקור ולדרוש בהן¹¹⁵, וכמ"ש (חגיגה יא ע"ב) אין דורשין כו', ואסור כו'¹¹⁶, שלא יקרה כמו לאדה"ר, וכיוצא דאלו ג' מד' -

- מאיר התיקון -

¹⁰⁹ עי' מלואים אות (כט).

¹¹⁰ עי' לעיל פו ע"ב, ויב ע"ב.

¹¹¹ עי' לעיל נט ע"ד ד"ה ובה נפקין.

¹¹² יח רע"ב (לש"ו), עי' מלואים אות (ל).

¹¹³ עי' מלואים אות (לא).

¹¹⁴ עי' דע"ה ח"ב (דרוש ד ענף כ' סימן ד), וזה תמצית דבריו: העבודה היותר עיקרית שאין למעלה מזה, אשר בה חפץ הקב"ה שיהיה ע"י קדושי עליון הגדולים יותר, שלאחר שעמדו וירדו למעמקי פנימיות התורה בסתרי מעשה בראשית ומעשה מרכבה יתבוננו ג"כ בכחות הטומאה והרע מראשית שורשם שבעולם הבריאה בניקתו שם ובכל שימושיו ופעולותיו אשר בעולם הבריאה, וכן בהתפשטותו אח"כ שבעולם היצירה ועולם העשיה, להתבונן בהם כדי להשכיל ולדעת איך כחותיהם אינם שלהם כלל וכלל, אלא הוא רק מה שניתן להם לפי שעה מהיוצר אור ובורא רע, כדי לנסות בהם בני אדם. אמנם הנסיון ליכנס בזה הוא גדול והסכנה עצומה עד שכמעט שאין בכח אנושי לעמוד בזה. וכנודע שהשכל והמשכיל והמושכל אחד הם, ובפרט כשמעורבים באותו הענין גם חמדה ותאוה, והוא עצמו מתוק לחיך, וכל שכן כאשר אותו הדבר יש

שנכנסו לפרד"ס, וכמש"ל (יא ע"א &) ואמר ודא רזא דערלה כו', כמש"ל בתיקון ל"ז (פו ע"ב) ועמש"ש. ואמר ועל אלין תלת קליפין אתמר כו', והוא גוף הטפה סרוחה, שהוא כתנות עור דחויא¹¹⁷, הערלה דיליה, כמש"ל תיקון ל"א (&), שהן ג' קליפין דאגוזא¹¹⁸, עור תהו, ובורא רע (&) שהוא תהו, ובשר בהו, קליפה הקשה מכולם, קץ כל בשר, וחושך גידין והדם וכידוע, ואמר ומיד וראיתיה, כמש"ש אל תקרב הלום, ואח"כ ותמונת ה' יביט (במדבר יב ח), וכן במשה, ידעתך בשם (&), וביה נתקרבה השכינה:

<p>ודא רזא דקרבנא דהוה נחית אישא לאדלקא אלין תלת קליפין הה"ד (ויקרא ו ב) זאת תורת העולה היא העולה על מוקדה וגו' הא תלת גוונין דאישא דהוו נחתינ בתלת צלותין (קח ע"א) לאדלקא ולאוקדא אלין קליפין ובהווא זמנא הוה קודשא בריך הוא מתקרב בשכינתיה והוו מתקרבינ אתוון דיליה י' בה' ו' בה' ובזמנא דהוו מתלבשינ באלין קליפין אתמר בהון לא תקרבו לגלות ערוה ולא צריך לקרבא אתוון י' בה' ו' בה':</p>	<p>וזה סוד הקרבן שהיתה יורדת אש להדליק את שלש הקליפות הללו, זהו שנאמר זאת תורת העולה היא העולה על מוקדה וגו', הרי שלשה צבעים של אש שהיו יורדים בשלש תפלות, להדליק ולשרוף את הקליפות הללו. ובאותו הזמן היה הקדוש ברוך הוא מתקרב בשכינתו, והיו מתקרבים אותיותיו י' עם ה' ו' עם ה'. ובזמן שהיו מתלבשים בקליפות הללו, נאמר בהם "לא תקרבו לגלות ערוה", ולא צריך לקרב אותיות י' עם ה' ו' עם ה'.</p>
--	---

ודא רזא דקרבנא - ר"ל, שנתקרב הקב"ה בשכינה וישראל ע"י הקרבן, ששמו מוכיח עליו¹¹⁹: "הה"ד זאת כו' - ב' פעמין העולה, שהוא לשון כליל באש, ועל מוקדה, וכמ"ש לקמן

- מאיר התיקון -

בו גם רוח חיים, ותשוקתו תמיד היא לידבק באדם, וממילא נמשך האדם אחריו כחושק אל חשוקתו, ומתמסר אליו בכל כחו. והענין הזה הוא רחמ"ל הקורה לכל מי שמשים עינו להתבונן ולהסתכל בבפרטי מציאות הסטרא אחרא ופעולתו בשמות הטומאה ושימושיהם אשר בכל עניני הכשפים. ובפרט שכאשר משתמש בהם ונהנה מהם, הרי שהוא עושה עצמו ממש כצאן לטבח יובל, ומפקיר את עצמו ליאבד משני עולמות. והוא איסור להסתכל בקשת.¹¹⁵ וזהו הטעם מה שהרחיבו והעמיקו כל המקבולים ובפרט האר"י הקדוש לדבר כל דברים הכל באצילות הקדוש, ובעולמות הנפרדים קיצרו דבריהם הוא ג"כ משום הטעם הלז משום הרע שבהם שלא ליתן להם התפשטות כלל, ולכן כל עסקינו הכל באצילות ששם אין רע כלל כדי שעל ידי רעותא ומחשבה וקול ודיבור (שהם נגד אר"א ז"ן כידוע) שלנו, בעסקינו בהם אנו מעוררים בשרשיהם העליונים להתפשט קדושתם למטה שיהא כבודו ית' מלא כל העולם לתקן כל העולם במלכות שדי וע"י זה "האלילים" (שהוא בימ' קכ"א ור"ל שהם [תיבה מחוקה - כנראה יונקים וצ"ע] בק"כ צרופי אלהים דקדושה ולכן נקראו אלילים) כרות יכרתו וזה הטעם גודל החיוב להתעסק בחכמה הזו מי שהוא ראוי לכך לקיים ונשגב ה' לבדו. ועי' זהר בראשית ב ע"א א"ר אלעזר שתיקה דילי כו' ובתיקו"ז סוף דף ג וריש דף ד (לש"ו).

ספר פרי עץ חיים - שער ראש השנה - פרק ד
הגהה (א) א"מ, לכן נקרא ע"ז אלילים לפי שאחר ק"ך צירופים אלהים מתחיל אלקים אחרים. ואלילים גי' קכ"א:

עי' לש"ו דע"ה ח"א עו ע"א שאין איסור לחכמים ועי' דע"ה ח"ב פח ע"ג: בעת הקלקול והפגם רח"ל, הנה נסתם ונעלם הגוון חוור שבעין לגמרי, ואינו מאיר הוא בהג' צבעים @ שבעינין כלל, ואז עומדין הג' צבעים @ שהם סומק אוכם ירוק כולם בבחי' גבורות ודינין, וכמ"ש באד"ר (קלו קלז) ובאדר"ז (רצג ע"ב) ע"ש. ובהתפשטותם למטה, נאחזים בהם החיצונים רח"ל (ע' הגר"א בספד"צ פרק ב ד"ה כד אתגליין כא ע"ד ד"ה חד רגשא, ובפ"ד ד"ה ויראו בני האלהים לא ע"א ד"ה והענין כי ע' כל הענין שם ושם) ומתלבשין הג' צבעים @ דעיינין ג"כ בהג' קליפין הנ"ל, ונעשה בהם כמו בהג' צבעים @ דקשת, וכמו שמבואר בתיקונים (תיקון לז פו ע"ב) ע"ש. ולכן הוא האיסור חמור מאד מאד להסתכל בקשת כל זמן שהקליפין נאחזין בהצבעים @ דעיינין ובהצבעים @ דקשת, כי הראייה שלמטה גורם למעלה ג"כ, והזיווג תלוי בראייה כנז'. ובעת אחיזת הקליפות והחיצונים, אסור לגרום זיווג למעלה ח"ו וח"ו, כי הוא בסוד (שבת קמו רע"א) בא נחש על חוה, ובסוד (משלי ל כג) ושפחה כי תירש גבירתה רחמ"ל.

¹¹⁶ לשון המשנה בחגיגה: כל שלא חס על כבוד קונו רתוי לו שלא בא לעולם. ועיי"ש בגמ' טז ע"א: מאי היא. רבי אבא אמר: זה המסתכל בקשת.

¹¹⁷ עי' לעיל יב ע"א ולקמן.

¹¹⁸ עי' לעיל עז ע"א, ע"ב, והוא תיקון כ"ד, ועי' עט ע"ב תיקון כו.

¹¹⁹ עי' ספר הבהיר אות קט. ואמאי אקרי קרבן, אלא מפני שמקרב הצורות הכחות הקדושות כדכתיב (יחזקאל ל"ז י"ז) וקרב אותם אחד אל אחד לך לעץ אחד והיו לאחדים בידך, ואמר לריח

והאש אית לה תלת גוונין אלו לסלקא אלו ג', וכמו שמפרש והולך הא תלת גוונין דאשא כו', וז"ש ב' פעמין תוקד בו, פעם ראשון לקבל ערבית בלילה, כמ"ש (&) כל הלילה עד הבוקר ואש כו', השני לקבל תפלת שחרית בבוקר, כמ"ש (&) ובער עליה עצים בבוקר בבוקר והאש על המזבח כו', וכך הוא פשטא דקרא, דראשון נאמר שיהא { קח ע"א } דולק כל הלילה על האברים ופדרים, והשני נאמר על המערכה בבוקר שידליק אותה (ולא יהא בטל האש בסדר המערכה וז"ש לא תכבה), והשלישי נאמר אש תמיד, נאמר שיהא דולק תמיד עד הערב, ועליו נאמר תמיד, וכן עולת התמיד נאמר על התמיד של בין הערבים, שאז נתקיים תמיד, שלשון תמיד אינו על עולם אלא על הזמן, שהוא יהא תמיד, וכמו בלחם הפנים ומנורה כל הלילה והתמיד בבקר ובערב: ובההוא זמנא כו' ובזמנא כו' - ע"ל (צג ע"א &) בארוכה:

Commented [YL15]:

תסח?

<p>ובגין דא תקינו תלת צלותין בכל יומא לאעברא תלת קליפין אלין דערלה מאות ברית דאיהי שכינתא ובדא שריא בתלת גוונין נהירין דאינון כהנים לויים וישראל דעליהו אתמר (שיה"ש ז ב) מה יפו פעמיך בנעלים בת נדיב ואינון נעילת חגין וזמנין ומועדין דעליהו אתמר (&) שלש רגלים תחג לי בשנה תלת קליפין עליהו אתמר (&) ויעש ה' אלהים לאדם ולאשתו כתנות עור וילבישם (בראשית ג כא) בקדמיתא כתנות אור ולבתר דחאבו כתנות עור מעור דאיהו משכא דחוייא ולשבעין שנין אתפשט ההוא (חויא) (נ"א משכא) מניה:</p>
--

<p>וראיתיה לזכור ברית עולם (בראשית ט טז) ואינון תלת וויין אינון תלת גגין דאת ב' חד לשמיא וחד לארעא וחד לימא ומהאי ב' תליין שבעין גוויין ואינון שבעין ותריין דעלייהו אתמר (ישעיה יט א) הנה ה' רוכב על עב קל ובא מצרים על ע"ב בשבעין ותריין גוויין נהירין ומיד ונעו אלילי מצרים מפניו:</p>	<p>ומיד "וראיתיה לזכור ברית עולם". ואותם שלש וו"ם הם שלשה גגות של האות ב, אחד לשמים, אחד לארץ ואחד לים. ומהב' הזו תלויים שבעים צבעים והם שבעים ושנים, שעליהם נאמר "הנה יהי"ה רוכב על עב קל ובא מצרים". על ע"ב בשבעים ושנים צבעים מאירים, ומיד "ונעו אלילי מצרים מפניו".</p>
--	---

ואינון תלת וויין אינון כו' - ג' עלמין הנ"ל, ביתא דשכינתא, שע"ז נאמר (&) בכל ביתי כו', שהגיע עד הבריאה ואתמסר ליה תורת הבריאה¹²⁴, והוא ב' דבראשית, נקודי¹²⁵ בהיכלי¹²⁶, הבית גוף להנקודה שבתוכו, וכנ"ל והיא בת דנתקשרא בג' אבהן, ג' וויין הנ"ל, ועי' בפרשת בשלח (&) דהיא נטלא כל הג' שמהן דע"ב אלו: **חד לשמיא כו' - שמים הוא בריאה, בסוד ראש, וארץ עשיה, וימא יצירה כמ"ש בפ' צו (&) בענין גלגלי ימא דאמריין ברוך כבוד ה' ממקומו ועמש"ש¹²⁷: ומהאי ב' תליין כו' - שבעין דודין דסחרין לה כמ"ש בז"ח שיה"ש (סח ע"ג)¹²⁸ ובזוהר פ' וירא (&), שהן מ"ב דאתוון, וכ"ח דנקודין¹²⁹, שתיין מקוריין דחיין¹³⁰, שתיין איילתא¹³¹, ששים גבורים סביב לה (שיה"ש ג ט), וי"ב עלמות דילה, י"ב בקר¹³², והן במט"ט, די"ל שבעין שמהן, והן ע' נפש וע' שמהן נגד ע' אנפין דת"ת דמקנן ביה, וכי"ת עצמה¹³³, שהוא שנים הן ב' בתים הנ"ל, בריאה ועשיה, וז"ש ואינון שבעין ותריין כו', וע"ב גוויין הן י"ב גוויין דדעת, ב' עיטריין דחו"ב, וב' אחסנתין ה"ח וה"ג¹³⁴, והן י"ב גוויין שבחושן¹³⁵, והן כללים, וכל א' נכלל משה, שכל א' מתפשט בו"ק, ומשתנה בכל א', ומש"ל (לח ע"א &) שהן ל"ו, היינו בהתכללות {קח ע"ב} שמאלא בימינא, והן חו"ב כ"א, וה"ח וה"ג, ל"ה, אבל הן ע"ב ל"ו וה"ו ול"ו אנ"י לנוק' ונשארין אלה לדכורא וכללן ע"ב: **דעלייהו אתמר כו' - כיון שנתרבה הדעת ונתגלה אזי יתבטל הס"א, כמ"ש (ישעיה יא ט) לא ירעו כו' כי מלאה כו'¹³⁶, כמ"ש (&) ואת הצפוני ארחיק מעליכם והדחתיו כו' ונבאו בניכם כו'.****

Commented [YL17]: יסוק מסובך

<p>ואינון תלת גוויין רמיוזין בה' ה' תלת גגין דילה אינון לבושיין נהירין דברתא דמלכא דאיהי יו"ד¹³⁷ בת עין ואיהי חמש אלפין שניין דבריאת עלמא ואיהי ה' זעירא דאברהם דדרגיה חס"ד דסליק לשבעין ותריין ה' י' מן אלהיים היי מן יו"ד ה"א וא"ו ה"א (נ"א יו"ד היי וא"ו היי) ה' לבושא דכסי על י':</p>	<p>ואותם שלשה צבעים רמוזים [באות] ה'. ה' שלשה גגות שלה, הם מלבושים מאירים של בת המלך, שהיא י', בת עין. והיא חמשת אלפי שנים של בריאת העולם, והיא ה' קטנה של אברהם, שדרגתו חס"ד שעולה לשבעים ושתים. ה' י' מן אלהיים, היי מן יו"ד ה"א וא"ו ה"א (יו"ד היי וא"ו היי), ה' לבוש שמכסה על י'.</p>
--	---

Commented [YL18]: בדוק אמטורדם

ואינון תלת כו' - דה' היא שכינתא, והכל כמו בכית, והה"א מתפשט בג' עלמין: *דברתא דמלכא דאיהי יו"ד - כצ"ל, והוא המפיק שבתוך, ועי' לעיל (ד ע"א &): ואיהי חמש כו' - ר"ל,

- מאיר התיקון -

124 עי' לעיל ה ע"ב וז"ל ואית אורייתא דבריאה ואורייתא דאצילות.

125 נדצ"ל נקוד'

126 עי' לעיל הערה 21.

127

128 עי' מלואים אות .

129

130

131

132

133 עי' לעיל נז ע"ב: ע"ב מובחרים שבדור שראוים להיות ע' סנהדרין¹³³, ונשיא ואב"ד, והן נקראים עיני העדה, עי"ן ע' סנהדרין, וב' עיינין עצמן, ב' שעל גביהם נגד שם ע"ב, וע"ב נפש וע"ב אומין

134

135

136 ז"ל הפסוק:

137 יו"ד (רבינו).

תיקוני זהר עם ביאור הגר"א

שברתא דמלכא מכוסה בלבושין דה"א, ובאלף הששי יתגלה היו"ד וכנ"ל, והיא יו"ד דמילוי ה"י, כמו שמפרש והולך ה' מן יו"ד כו', וכן א' דמילוי ה"א, או"ר שתתגלה, וע"ז נאמר (&) חמשה ואלף, וכן ה"י דאלהים, דיו"ד דאלהים מסתתר בה"י, ונחה נח נסתר, וכן במילוי, וז"ש ה"י מן אלהים ה"י מן כו', ואמר דסליק לע"ב, כנ"ל בבי"ת:

מלואים

(א) עי' זהר ח"א רסו ע"ב: אמר בוצינא קדישא רעיא מהימנא חזינא דכפל קב"ה שמך ואמר משה משה לאכללא לך במרכבתא עלאה ובמרכבתא תתאה לאכללא בכך אדם קדמאה מסטרא דאברהם ולאכללא בכך חוה מסטרא דאהרן דוד ושלמה למה לא כפל שמיה דיעקב הכי א"ל בוצינא קדישא בגין דקרא ליה יעקב וקרא ליה ישראל יעקב לישנא דעוקבא¹³⁸ דהיינו נוקבא דאתמר עקבו של אדם הראשון מכהה גלגל חמה ואתקרי ישראל דתמן ראש דכורא רישא לנוקבא דהיינו עקב והאי איהו דאמר קב"ה לחויא (שם ג טו) הוא ישופך ראש ואתה תשופנו עקב¹³⁹ (בראשית ג טו) ודא גרם שכינתא בגלותא דאתמר ביה (משלי כב ד) עקב ענוה יראת יי'¹⁴⁰.

תרגום: אמר הנר הקדוש, הרועה הנאמן, ראיתי שהקב"ה הכפיל את שמך, ואמר "משה משה" לכלול אותך במרכבה העליונה ובמרכבה התחתונה, לכלול בכך אדם הראשון מצד אברהם, ולכלול בכך חוה מצד אהרן דוד ושלמה. למה לא נכפל שמו של יעקב כך. א"ל הנר הקדוש, לפי שקרא לו יעקב וקרא לו ישראל, יעקב לשון של עקב, היינו נקבה, שנאמר עקבו של אדה"ר מכהה גלגל חמה, ונקרא ישראל ששם ראש הזכר ראש לנקבה דהיינו עקב, וזהו שאמר הקב"ה לנחש "הוא ישופך ראש ואתה תשופנו עקב" וזה גרם שהשכינה בגלות שנאמר בו "עקב ענוה יראת יי'".

(ב) יל"י דאפיק ניצוצין הוא התפשטות עלמא דחירו בג' תרעין דילה עד הוד. והנה ג' גבורות הם ממותקים לכן הם מחוברים אבל ב' גבורות מ"ן אינם ממותקים עד ששוחקים לצדיקים כו' לכן ל' של חג"ת מחובר אבל י"י של נו"ה מ"ן ששם הוא כ"א לבדו והוא בסוד שבא סגול. והענין כי עד שלא בא מכריע לא קרב זה אל זה כמ"ש בפ' בהעלותך עד דאתא יעקב וכאן יוסף יתום מאמו ואין מכריע ביניהם וידוע שחג"ת הם דכורא ואף שנה"י הם לנוק' מ"מ העיקר אינו אלא הוד כרוב א' דאיהו בנצח ואיהי בחוד. וידוע שישראל בדכורא ויעקב בנוק' כמ"ש בר"מ סוף ח"א וז"ש הוא ישופך ראש בדכורא ואתה כו' בנוק'. והענין כי ראש הוא דכורא ועקב נוקבא והוא רא"ש מישראל ויש לו בראשו ובסופו שמירה מאימא ר"ל אבל יעקב אין לו אלא יוד א' סופו של השם בראשו אבל בסופו אין לו שמירה כלל שאימא מסתיימת עד שם ולכן בסופו י"ל אחיזה וזהו עקב סופו של עקב מיעקב והוא בסוף עולם העשי' בעקב דילה שהיא מתפשטת כבי"ע בג' חלקים דילה. וידוע שברירת בניצוצין בכוזינא דקרדינותא ה"ג דאימא. ויעקב הוא סוד לבנת דלבנת הספיר ב"פ אלקים ב' העקביים ב' סטרין דרוחא דשם וראש דחויא הוא תחת רגלה כמ"ש בסוף ז"ח במתני' ואפיק תשע כו' ע"ש ואחיזתו בעפר דטופרין וז"ש ועפר תאכל כו' והעפר הוא מ"ש ומן העפר אשר יהיה בקרקע כו' ואיהו עפר שריפת החטאת והוא סוד נוגה דמתהפך ממטה לנחש ומנחש למטה ולכן מטהרת ומטמאת. וכן בסוטה נתהפך לחויא בקרבה ואם טהורה נעשה עפר דמוליד תולדין ולכן ונקתה כו'. וז"ס וההרים הרי נחושת דאצטבע למיזן כו' אבל בהתגלות נ' תרעין דאימא אזי כו' כנ"ל. וז"ס יין המשמח מבינה נ' תרעין והתכללותם ביסוד ומלכות חותם בתוך חותם כידוע וז"ס יין נ' ביחד וב' יודין על הב' חותמות והוא בז"ס. וכ"ה בנקודותיה הוי"ה בניקוד אלהים שהניקוד הוא על הגבורות דמסט' והוא היין הנ"ל. והן ח"ס באות יו"ד חמשים ביחד אלא שסגול הוא על ג' דחג"ת שהם ממותקים כנ"ל במכריע וב' דשבא שאינם ממותקים ולכן הם ג"ב זע"ז כידוע בסוד עלמין קדמאין וב' נקודות חולם וחירק הם בב' אותיות חב"ה כנ"ל והוא יין המשמח שהוא באותיות הוי"ה המשמח אלהים דמלכות והוא [ענבי"ם גי' עקב] שאין דין ממותק אלא בשרשו והוא בניקוד אלהים ושם הוא רחמים יין שוקט על שמריו. ואנשים הם ו"ק שהם ו' אנשים אבל כולם באתכללותן ביסוד ששם דרגא דאיש כידוע. ובזה הוא הגלישה והמריטה אבל נזיר אלהים שאסור ביין תער לא יעבור כו' שהוא קדוש בסוד שמן משחת קודש כו' ושם הוא סוד בחשא"י ח"ש דחשמל אבל יין הוא מ"ל דחשמ"ל כי בהתגבורת היין אז ב' שאינם נמתקים נפרדים כנ"ל

– מאיר התיקון –

¹³⁸ עי' שעה"ק נא סע"ג, (ריש סג ע"א), שכאן יעקב היינו בחי' רחל (כללים ח"א עא ע"ב).
¹³⁹ ר"ל אין פוגם אלא בנוק', שכינתא כמ"ו אבל דכורא ישופהו וזהו ישופך ראש (יהל אור כט ע"ג).

¹⁴⁰ זה ראייה דעקב לשון נוקבא (יהל אור).

ונעשה מ' י"ל ואז יוצא סוד. וזה היה טעותו של קרח שהי' נכלל בח"ש שלכן היה קרח בלא שער. אבל הוא לקח עצמו לצד אחר ולא שתק ובדבורו נאבד שהיה צריך ליכלל עם אהרן כו' ועיין בפ' בראשית:

(ג) עי' זהר ח"ג רעט ע"ב: אבל סלע דילי איהי ברתא דמלכא בגינה אתמר ודברתם אל הסלע לעיניהם ונתן מימיו בדבור ופיוס כברתא דמלכא ובגין דמחינא בה לקינא עלה ואתגזר עלנא¹⁴¹ מותא דמאן דמסרב למטרוניתא חייב מיתה כל שכן מאן דמחי לברתיה דמלכא ובגין דא אתגזר עלי דלא איעול לארעא דישראל¹⁴² ואנא קבור בארעא נוכראה ואתעברתו (ואתעברו) מן[יני]נא¹⁴³ ואתמר (שמואל ב' כג כא) וירד אליו¹⁴⁴ בשבט¹⁴⁵ (האי שבט) והאי שבט איהו [חד משבטיא] (משבטים) דילי דאנא עתיד לנחתא תמן למהוי עם ישראל בגלותא וכלא אתרמיז ובאתר אוחרא אוקמוה מארי מתניתין | (חסר):

תרגום: אבל סלע שלי היא בת המלך, בשבילה נאמר "ודברתם אל הסלע לעיניהם ונתן מימיו", בדיבור ופיוס כמו בת המלך. ומשום שהכיתי בה לקיתי עליה, ונגזר עלי מות, שמי שמסרב למלכה חייב מיתה, כל שכן למי שמכה את בת המלך, ולכן נגזר עלי שלא אכנס לארץ ישראל, ואני קבור בארץ נכריה, ועברה ממני. ונאמר "וירד אליו בשבט", והשבט הזה הוא אחד מן השבטים שלי, שאני עתיד לרדת לשם, להיות עם ישראל בגלות, והכל נרמז, ובמקום אחר פרושה חכמי המשנה.

(ד) עי' זהר ח"ב צד ע"ב: תא חזי בר נש כד אתיליד¹⁴⁶ יהבין ליה רוחא [נ"א נפשא] מסטרא דבעירא¹⁴⁷ מסטרא דדכיו מסטרא דאלין דאתקרון [אופנים] ואופני הקודש זכה יתיר¹⁴⁸ יהבין ליה רוחא מסטרא [דחיוון דאינון חיות הקודש זכה] ודחיות זכה יתיר יהבין ליה נשמתא מסטרא דכרסייא ותלת אלין¹⁴⁹ אינון אמה עבד ושפחה¹⁵⁰ דברתא דמלכא:

זכה יתיר יהבין ליה [נפשא] [נשמתא] בארחה אצילות(א) מסטרא (דארה אצילות) דבת יחידה¹⁵¹ ואתקריאת איהי בת מלך זכה יתיר יהבין ליה ורוחא דאצילות (אצילות) מסטרא דעמודא דאמצעיתא ואקרי בן לקודשא בריך הוא הדא הוא דכתיב (דברים יד א) בנים אתם

– מאיר התיקון –

¹⁴¹ על משה ואהרן (יהל אור).

¹⁴² נסתלק משה רבינו ע"ה ולא נכנס לארץ ישראל, כי אלולא אותו החטא היה נכנס משה לארץ ישראל והיה חוזר העולם לתיקונו מאז ולהלאה כמו בתיקון העתיד (וכמבואר בתיקונים מדף מב עד דף מז בארוכה, וכן בתז"ח דף ז ע"ד ח ע"א י ע"ד, וברע"מ משפטים קטו ע"א, ופ' תצא רעט ע"ב, וע' עוד בהגר"א ביהל אור פקודי דף לד ודף לה) (דע"ה ח"ב קל ע"א).

¹⁴³ ברתא ארעא קדישא (יהל אור).
¹⁴⁴ שקודם כתיב איש מצרי, זהו משרע"ה, כמ"ש (שמות ב יט) איש מצרי הצילנו (וע' הקדמת הזהר. ד"ל) (יהל אור).

¹⁴⁵ בדינא בגלותא כמו שמפרש והולך (יהל אור).

¹⁴⁶ ויקרא רכד ע"ב (הערת הזהר).

¹⁴⁷ דבעיראן (שער מאמרי רשב"י). נעשה תחילת יצירתו ג"כ בבחי' הנה"י שהוא סוד בהמה (כללים ח"א לא ע"א).

¹⁴⁸ צריך שתדע כי אין זה אלא בנשמה חדשה שעדין לא נתגלגלה כלל, ולכן היא הולכת ונוספת בסדר המדרגות, נפש ואח"כ רוח ואח"ך נשמה. ואינו תלוי בענין השנים רק בזכיות בלבד. אמנם מי שהוא מגולגל מבחינת נפש, אינו יכול ליקח עוד כל ימיו חלק הרוח, וכשימות אחר שישלים הנפש יחזור ויתגלגל לתקן הרוח. וכן הענין בנשמה ובדרוש הגלגולים הארכנו בזה וע"ש (שער מאמרי רשב"י ועי' זהר הרקיע). עי' ח"ג רכד סע"ב. אפשר לזכות עד יחידה דאצילות, והוא ע"י זכות ומעשים טובים, וכמ"ש בספר הגלגולים (פרק ח) (דע"ה ח"ב קמה ע"א).

¹⁴⁹ פ' בריאה יצירה עשיה, כי אמה היינו אמא דמקננא בכורסייא, והיינו בינה דמלכות, שנטרדה. ועבד היינו ו"ק דמטטרו"ן ביצירה, שנטרד. ושפחה היינו סנדלפון דעשיה שנטרדה מלכות דמלכות בעשיה (זהר הרקיע).

¹⁵⁰ ע"י שכל העולמות ב"ע נמשך מציאותם רק דרך מחיצות ומסכים מהאור שלמעלה הנה הם במדרגה אחרת לגמרי ואינם נקראים מעתה בשם בנים אלא רק בשם עבדים (כללים ח"ב צד ע"ד).

¹⁵¹ עי' בהגר"א בתיקו"ז מז ע"א: ואמר דבת יחידה כמ"ש (שיה"ש ו ח) ששים המה מלכות כו' אחת היא יונתי אחת היא לאמה כו', ומסטרה נק' הנשמה יחידה, והוא דרגא דמשה, שלא זכה שום אדם אליה. והענין שאף שנו"ן היא דרגא דבי"ע כידוע, וכמ"ש בפ' משפטים שם, כ"ז הוא לפי סדר הבריאה. אבל אחר החטא, ירדו ממדרגתם.

ליהו"ה אלהיכם זכה יתיר יהבין ליה נשמתא מסטרא דאבא ואמא הדא הוא דכתיב (בראשית ב ז) ויפח באפיו נשמת חיים מאי חיים אלא אינון י"ה דעלייהו אתמר (תהלים קנ ו) כל הנשמה תהלל יה ואשתלים [ביה] [ב]יהו"ה:

זכה יתיר יהבין ליה יהו"ה בשלימו דאתוון¹⁵² יו"ד ה"א וא"ו ה"א דאיהי אדם בארץ אצילות דעילא ואתקרי בדיוקנא דמאריה ועליה אתמר (בראשית א כח) ורדו בדגת הים וגו' והאי איהו שולטנותיה בכל רקיעין ובכל אופנים ושרפים וחיוון ובכל חיילין ותוקפין ד[ל]עילא ותתא ובגין דא כד בר נש זכי בנפש מסטרא דבת יחידה אתמר ביה לא תצא כצאת העבדים (שמות כא ז):

תרגום: בא וראה, כשנולד איש, נותנים לו נפש מצד הבהמה, מצד של טהור, מצד אלה שנקראים אופני הקודש. זכה יותר נותנים לו רוח מצד של חיות הקודש, זכה יותר נותנים לו נשמה מצד של הכסא, ושלושת אלו הם אמה עבד ושפחה של בת המלך.

[אם] זכה יותר, נותנים לו נפש בדרך אצילות, מצד של בת יחידה, ונקראת בת מלך. זכה יותר, נותנים לו רוח של אצילות, מצד העמוד האמצעי, ונקרא בן לקדוש ברוך הוא, זהו שנאמר "בנים אתם לה' אלהיכם". זכה יותר, נותנים לו נשמה מצד של אבא ואמא, זהו שנאמר "ויפח באפיו נשמת חיים", מהו חיים, אלא אותם י"ה, שעליהם נאמר "כל הנשמה תהלל יה", ונשלמה בה יהו"ה.

זכה יותר, נותנים לו יהו"ה בשלמות, האותיות יו"ד ה"א וא"ו ה"א, שהוא אדם בדרך אצילות למעלה, ונקרא בדמות רבונו, ועליו נאמר "ורדו בדגת הים וגו'", וזהו שלטונו בכל הרקיעים ובכל האופנים והשרפים והחיות ובכל החיילות והכחות שלמעלה ולמטה. ולכן כשאדם זוכה בנפש מצד של בת יחידה, נאמר בו "לא תצא כצאת העבדים".

(ה) עי' זהר ח"ג רמח ע"ב: ועוד ובראשי חדשיכם¹⁵³ [אוקמוה] (אמרו) רבנן דמתני' דכד הוו מקדשין [ירחא] [ירחין] על פי בית דין הוו משיאין משואות בראשי ההרים¹⁵⁴ והוו אמרין כזה ראה וקדש לזמנין סהרא הות כגוונא דא [U] הוה מסתכלא לעילא בקרנ[ה]א ולזמנא מסתכלא לתתא כגוונא דא [A] לזמנא¹⁵⁵ לזמנא¹⁵⁶ מסתכלא במזרח כגוונא דא [C] לזמנין למערב כגוונא דא [כ¹⁵⁸] לזמנין לדרום ולזמנין לצפון והאי איהו אסתכלותא דיל(י)ה לשית סטרין דכליל לון תפארת דאיהו ו' גדולה גבורה תפארת נצח והוד יסוד:

– מאיר התיקון –

¹⁵² המילוי הוא יותר בשלימות (דע"ה ח"ב ד ע"ב), ע' מבר"ש (שע"ב ח"ב פ"ט דף י רע"ד מדפוה"ח ובהגהת מהר"צ שם) כי הגם שהאמת הוא שהו"ה פשוט הוא העיקר, וכמ"ש ג"כ בשער לאה ורחל (ריש פרק ב) וכן הוא באו"א (פרק ה ופרק ז) כי הו"ה פשוט הוא בכתרו והמילואים הם בחו"ב, והרי הוה הפשוט יותר גבוה, אך היא הנותנת כי הרי נודע הוא שכל מה שהוא יותר גבוה הוא יותר בהעלם ואינו מתגלה למטה. והרי נמצא שעיקר התועלת להתחוננים הוא מהמילוי דוקא, כי משום שהוא יותר תחתון הוא מתגלה ומאיר למטה (ביאורים ח"ב ע"ג) בהיות שניהם יחד השם והמילוי (והוא הבחי' ג'), אז השם בעצמו בפשוטו הוא יותר חשוב ומעולה מן מילוי שבו, כי הרי הוא לעולם עיקרו ושורשו, ומאחר שהם מאירים יחד, ר"ל שהוא עצמו מאיר במילואו, הרי הוה המילוי טפל אליו שהוא רק תולדתו (ביאורים ח"ב ע"ד).

¹⁵³ הם שני חדשים שיש לה לכל אחד מהקצוות כדמפרש ואזיל "לעילא" אל הנצ"ח, "לתתא" אל ההו"ד. "למזרח" לתפארת. "למערב" ליסוד. "לצפון" גבורה. "לדרום" גדולה. "דכליל לון תפארת", ושתי קרניים שלה הם נצח והוד ממש ושש קצוות הם בתפארת עצמו שהיא בעצמו כלול ששה קצרות (אור יקר).

¹⁵⁴ הם מלכות, "ראשי" נצח הוד "משואות" שהיו משיאים אותם אל התפארת, והיינו נמי דמות צירות לבנות שהיו לרבן גמליאל בעלייתו שהיה אומר לעדים כזה ראיתם וכו' והוא היה יודע פניה באותו החודש להיכא, והיה בודק העדים אם כוונו עדותם היה מקדשו ואם לאו לא היה מקדשו מפני שלא צודקים אל קידושו בספירה הידועה אליו, והגשמי רימז אל רוחני ודומה לו (אור יקר).

¹⁵⁵ דפ"ו.

¹⁵⁶ ולזמנין דפ"ו.

¹⁵⁷ דפ"ו.

¹⁵⁸ כ דפ"ו.

נקודא דנגיד¹⁵⁹ עליה מלגו¹⁶⁰ היא חכמה¹⁶¹ וההיא חוט [דאסחר עלה]¹⁶² (להווא) איהי¹⁶³ כתר וההיא נקודה¹⁶⁴ איהו לזמנין¹⁶⁵ עטרה ולזמנין כסא למיתב עליה לזמנין שרפרף להדום רגליו ואמאי אתקריאת לבנה¹⁶⁶ על שם לבון ההלכה¹⁶⁷ דאיהי מלגו (תהלים מה יד) כל כבודה בת מלך פנימה ובאשא דבינה דנחית עלה איהי מתלבנת ורזא דמלה (ישעיה א יח) אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו ומאי דהות אדני¹⁶⁸ דינא סומקא בגבורה דתמן בינה אתלבנת מסטרא דחסד דתמן חכמה¹⁶⁸ ואתהדרת יהו"ה :

תרגום: ועוד "ובראשי חדשיכם", אמרו חכמי המשנה שכאשר היו מקדשים חדשים על פי בית דין, היו משיאין משואות בראשי ההרים, והיו אומרים כזה ראה וקדש. לפעמים היתה הלבנה כדוגמא זו U, היתה מסתכלת למעלה בקרניה, ולפעמים מסתכלת למטה כדוגמא זו N, לפעמים מסתכלת למזרח כדוגמא זו C, לפעמים למערב כדוגמא זו K, לפעמים לדרום, ולפעמים לצפון, וזוהי ההסתכלות שלה לשה צדדים שהתפארת כוללת אותם, שהיא ו', גדולה גבורה – מאיר התיקון –

¹⁵⁹ דנקיט (אור יקר).

¹⁶⁰ היות שיש במלכות שתי בחינות בחינת ה' מצד הבינה ובחינת י' מצד החכמה והיינו י' בתוך ה' כדפירשנו בספ"ר בשער המציאות, ואל בחינת היוד אמר "נקודה דנקיט מלגאו" שבה מקור האור להאיר והיא מצד החכמה כדפירשנו (אור יקר).

¹⁶¹ בחינת ה' היא בחינת אדני¹⁶⁸ דאמר לקמן שהיא מצד הבינה אדומה דמתמן מתערין דינין כאשר יתבאר (אור יקר). לכלול בת החכמה והקו הסובב כתר כדפירשנו, ולכלול בה הבינה (אור יקר).

¹⁶² הכריח ענין זה משני טעמים האחד "חוט עלה" דהיינו כתר על חכמה. השנית "דאסחר עלה"

דהיינו כתר הכותר וסובב ומציאותה כזה האמנם יש לדקדק כי היינו סוד י"ה כי נקודה מלגאו היינו י' וה' היינו חוט דאסחר עלה כזה ה' ואדרבה נקודה מלגאו היא כבודה בת מלך פנימה והחוט הוא לבושה והיכלה, לכן נראה לפרש שאין הכוונה באומרו כתר ממש כתר אלא הכוונה שאור נקודה אמצעית שאינה חסרה לעולם היא מקור לכל הלבנה הוא מצד החכמה לעולם, אמנם בהוסיף אורה עד שתתפשט ותסתעף אל כל סביבה כל בחינת ה' שהיא מצד הבינה אי אפשר אם לא מסוד הכתר, דהיינו בינה שבכתר עליון דמשם סוד מוסף כתר יתנו לך כדפירשנו לעיל, ובזה נמצא שלום בין שני הדרכים, כי לעולם היא ה' בחינת הבינה, והיא התפשטות הענפים מן הנקודה האמצעית שמצד החכמה והיא היכל לנקודה כענין הבינה לחכמה כנודע, אמנם תוספת אור הנקודה להאיר החוט אינו אלא מצד הכתר ולכך "חוט דאסחר עלה" כתר דהיינו אימא עילאה מסטרא דכתר דמתמן אתקריא הכת"ר כתר¹⁶³ כדפירשנו בספ"ר בשער הכינויים, וההיא נקודה להוכיח היאך עם היות שהיא בחינת החכמה עם כל זה היא יונקת מהתפארת (אור יקר).

¹⁶³ איהו (דפ"ו).

¹⁶⁴ ר"ל עטרה מסטרא דחכמה. כסא בינה. שרפרף מל'. בנקודה זו נכללין. וז"ש דאיהי מלגאו מל' (יהל אור).

¹⁶⁵ דהיינו בסוד שורק שלש נקודות, וכן חולם חרק שורק לעילא מן ואו עטרה באמצע, בהיותה

על נצ"ח והו"ד למטה מתפארת היא כסא עליו לא לרגליו והיינו נקודה באמצע שרפרף הדום לרגליו למטה מהיסוד שנצח והוד שהם רגליו עליה ודאי דהיינו בחינת ירח וכדפירשנו לעיל, ועיקר כוונתו בשמועה זו היא לכלול המלכות שהוא סוד הירח בעשר ספירות ופירש עניינה, כי התפארת בבחינת התפארת בעצמו יש לה ששה בחינות שהם הסתכלותה לשה קצוות שבעצמות התפארת כדפירשנו, וכל ששה תנועות הנזכרות לא יתייחסו אלא בשם מדה אחת מפני שבהסתכלה למזרח אינה מסתכלת לדרום ולא לצפון, וכן על זה הדרך נמצאת לעולם אינה מסתכלת אלא לצד אחד מששה צדדי התפארת (אור יקר).

¹⁶⁶ וקשיא ליה כיון שהלבנה יש לה תנועה אל ששת קצוות פעמים בחדס פעמים בגבורה ולפי תנועתה יהיה עניינה אם אל החסד לבנה, ואם אל הגבורה אדומה, וכן מצד הנקודה האמצעית היא לפעמים כסא לפעמים שרפרף אם כן לפעמים תהיה דין בהיותה למטה אם כן אמאי אתקריאת לבנה אחר שאינה לבנה באור עליון, ותייך מפני שבה פגם אורה במיעוטה ובחסרונה אז היא נבדלת מבעלה מפני שפרשה נדה ואחר כך בבואה לקבל אורה דהיינו חוט הסובב צריך אותה הנקודה שהיא שרפרף לרגליו להתלבן מדם נדתה (אור יקר).

¹⁶⁷ כי הלכה היא כבודה בת מלך פנימה דהיינו נקודה אמצעית, ואי אפשר לה להתלבן ולהטהר מכל אותם הנאחזים שם לינק הדין ממנה אלא על ידי אש הבינה, שבאש היא מתלבנת, כל דב"ר שהיא מלכות אשר יבא בא"ש דהיינו אש הגבורה תעבירו בא"ש הבינה שאין ביעור חמץ אלא שריפה ומיד וטהר כדפירשנו, והרי היא גם כן כלולה מהבינה בסוד ליבונה (אור יקר).

¹⁶⁸ כלהו בזה הנקודה (יהל אור).

תפארת נצח הוד יסוד.

נקודה שמושכת עליה מבפנים היא חכמה, ואותו החוט הסובב עליה הוא כתר, ואותה הנקודה ההיא לפעמים עטרה, ולפעמים כסא לשבת עליה, לפעמים שרפרף להדום רגליו. ומדוע נקראת לבנה על שם לבון ההלכה, שהיא מבפנים, "כל כבודה בת מלך פנימה", ובאש הבינה שיוורד עליה היא מתלבנת, וסוד הדבר "אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו", ומה שהיתה אדני" דין אדומה בגבורה, ששם הבינה, התלבנה מצד החסד, ששם חכמה וחזרה אותיות יהו"ה.

(1) עי' זהר ח"א כח ע"א: א"ר אלעזר והא מאן יחב עובדא דאדם בישראל ובמשה¹⁶⁹ אמר ליה ברי ואנת אמרת הכי וכי לא אוליפת (ישעיהו מו י) מגיד מראשית אחרית אמר ליה הכי הוא ודאי ובגין דא משה לא מית ואדם אתקרי איהו ובגיניה אתמר בגלותא בתראה ולאדם לא מצא עזר (בראשית ב כ) אלא כלהו כנגדו וכן עמודא דאמצעיתא אתמר ביה ולאדם לא מצא עזר דאפיק שכינתיה מן גלותא הה"ד (שמות ב יב) ויפן כה וכה וירא כי אין איש: ומשה איהו בדיוקניה ממש דאתמר ביה לא מצא עזר כנגדו בההוא זמנא ויפל יהו"ה אלהי"ם תרדמה על האדם (בראשית ב כא) יהו"ה אלהי"ם אבא ואמא תרדמה דא גלותא¹⁷⁰ דאתמר ביה (שם טו יב) ותרדמה נפלה על אברם ארמי ליה על משה ויישן לית שינה אלא גלותא ויקח אחת מצלעותיו (שם ב כא) מצלעותיו דמאן אלא מאלין¹⁷¹ עולמין דמטרוניתא¹⁷² נטלו אבא ואמא חד מנייהו ואיהו סטרא חוורא¹⁷³ יפה כלבנה ויסגר בשר תחתנה¹⁷⁴ דא בשר דאתמר ביה בשגם הוא בשר (בראשית ו ג) בשר דמשה סומק¹⁷⁵ ועליה אתמר פני משה כפני חמה ובג"ד (שיר ו י) יפה כלבנה ברה כחמה דבר אחר ויסגר בשר בעאן לאגנא¹⁷⁶ בה עליה הה"ד (בראשית ז יז) ויסגר יהו"ה בעדו דבר אחר ויסגר כמה דאת אמר (שמות כה כז) לעומת המסגרת מסגרת מתקיימת דבה מטרוניתא (יחזקאל מו א) יהיה סגור ששת ימי המעשה¹⁷⁷:

תרגום: אמר רבי אלעזר, והרי מי נתן מעשה של אדם [הראשון] בישראל ובמשה. אמר לו, בני, ואתה אמרת כך. וכי לא למדת "מגיד מראשית אחרית". אמר לו, כך הוא ודאי, ולכן משה לא מת, והוא נקרא אדם, ובגללו נאמר בגלות האחרונה "ולאדם לא מצא עזר", אלא כולם כנגדו. וכן נאמר בעמוד האמצעי "ולאדם לא מצא עזר" שיוציא שכינה מהגלות, זהו שכתוב "ויפן כה וכה וירא כי אין איש".

ומשה הוא בדמותו ממש, שנאמר בו "לא מצא עזר כנגדו". באותו זמן "ויפל ה' אלהים תרדמה על האדם". "ה' אלהים", אבא ואמא. "תרדמה" זו הגלות, שנאמר בה "ותרדמה נפלה על אברם". הפילו על משה ויישן, ואין שינה אלא גלות. "ויקח אחת מצלעותיו", מצלעותיו של

– מאיר התיקון –

¹⁶⁹ משה רבינו ע"ה היה מסוד הזיהרא עלאה דאדם הראשון אשר נסתלק ממנו ע"י החטא, ואילו לא חטאו ישראל והיה נכנס לארץ ישראל, היה העולם חוזר לתיקונו כמו קודם החטא (דע"ה ח"ב קלט ע"ב).

¹⁷⁰ פי' סוד הגלות הוא הסתלקות המוחין מז"א, וז"ש ארמי ליה על משה וישן, ומשה הוא ז"א (מ"מ).

¹⁷¹ מאלו הנערות של המלכה עטרה ואותן נערות הם היכלותיה אשר היא משתמשת בהן כל צרכה כמ"ש בפ' ויקהל ופקודי והיה קודם הגלות פניה לבן מצד החסד והיינו יפה כלבנה ואח"כ בגלות נעשים פניה אדומים מצד הדין והיינו ברה כחמה (ד"א).

¹⁷² פי' מהספירות של מלכות נטלו אר"א חד מנייה שהוא כתר שנשאר בה (מ"מ).

¹⁷³ פי' הנה תחילת לוקחת החסדים לצורך כתרה וחור"ב שבה (מ"מ). פי' דלית לה דעת דילה שהוא גבורות סומקא ואז היא חוורא כסיהרא (יהל אור).

¹⁷⁴ הבשר הוא בסט' דז"א (דע"ה ח"ב לה ע"ב עיי"ש), וע"י צליית הבשר על ידי מלאכי השרת, תוקנו הנשמות החדשות לצאת (דע"ה ח"ב לה ע"ג). עי' ש"נ בסוף הספר.

¹⁷⁵ דע, כאשר הם פב"פ מתרבה האור בהם גם באחוריים שלהם, ונעשו כמו פנים, ואין יכולת לחיצונים ליאחז בהם כי האור גדול ומסמא את עיניהם, ואינם רואין אותם וזהו ויסגור בשר תחתנה, שבמקום הדין נכנס החסד הנקרא בשר בסוד לב בשר שהוא חסד, ומשו"ה לא נזכר עד שם סמך שהוא סומך ועוזר לו שננסרה ובאה בפנים של ז"א (זהר הרקיע). הם הגבורות דז"א שהוא משה (מ"מ). עי' תיקון יט סמוך לסופו מא ע"א ומו ע"ב ובהגר"א שם ובאד"ר קמב ע"ב ובסוף תיקון נו ותיקון נח בהגר"א (לש"ו).

¹⁷⁶ להגין עליה שלא יקיפוח הקליפות (ד"א). ופי' הרב מהנערות של מלכות שהם ספירותיה לקחו אר"א כתרה הוא סטרא חוורא החסדים שלצורך כתרה. הרש"ב (נ"א).

¹⁷⁷ עי' אריכות ביהל אור.

מי, אלא מאותם עולמות של המלכה, נטלו אבא ואמא אחד מהם, והוא צד לבן, יפה כלבנה. "ויסגור בשר תחתנה", זה בשר שנאמר בו "בשגם הוא בשר", בשר של משה אָדום. ועליו נאמר "פני משה כפני חמה", ולכן "יפה כלבנה ברה כחמה". דבר אחר "ויסגר בשר", רצו להגן עליו בה, זהו שכתוב "ויסגר ה' בעדו". דבר אחר "ויסגר", כמו שנאמר "לעומת המסגרת", מסגרת מתקיימת, שבה המלכה "יהיה סגור ששת ימי המעשה".

(ז) עי' זהר ח"ג סח ע"א: תאנא כתיב (תהלים כט ט) קול יי' יחולל אילות אילות אילות¹⁷⁸ כתיב חסר דא אילות השדה (נ"א דא אילת דשחר) ד"א אילות השדה דתניא בפלגות ליליא בשעתא דקב"ה עאל לגנתא דעדן לאשתעשעא עם צדיקיא האי קול נפיק וכאיב כל אינון אילתא¹⁷⁹ דסחרני כורסייא יקירא קדישא הה"ד (שיה"ש ג ז) ששים גבורים סביב לה: תרגום: למדנו כתוב "קול ה' יחולל אילות". אילות, כתוב אילת חסר, זו אילות השדה (נ"א זו אילת השחר) (ד"א אילות השדה). אילות השדה ששנינו, בחצות הלילה בשעה שהקדוש ברוך הוא נכנס לגן עדן להשתעשע עם הצדיקים, הקול הזה יוצא ומכאיב לכל אותן האיילות שסביב הכסא הנכבד הקדוש, זהו שנאמר "ששים גבורים סביב לה".

(ח) עי' זהר ח"ב קצו ע"ב: תא חזי כד קיימא שעתא דרעותא קמי קודשא בריך הוא ליחדא רתיכא עלאה וס"א ברתכא תתאה למהוי כלא חד¹⁸⁰ כדין קלא¹⁸¹ נפיק מההוא אתר עלאה קדישא דאקרי שמים¹⁸² וכניש כל אלין קדישין דלתתא וכל אינון רברבן קדישין ומשריין עלאין למהוי כלהו זמינין כחדא הדא הוא דכתיב (שמות לה א) ויקהל משה דא רזא דשמים את כל עדת בני ישראל אלין אינון תריסר משריין עלאין קדישין¹⁸³: ויאמר אליהם (שמות לה א) ומאי קאמר (שם ד-ה) זה הדבר וגו' קחו מאתכם תרומה (שמות לה ה) אתתקנו כלכון לסלקא עלייכו ולמיטל עלייכו יקרא דכרסייא קדישא¹⁸⁴ לסלקא לעילא¹⁸⁵: אפרישו מנייכו אינון יקרין אינון רברבין עלאין¹⁸⁶ לסלקא לההיא תרומה רזא דכרסייא קדישא לאתחברא באבהן ונ"א בבעלה דהא מטרוניתא לא אתחזיא למיתי לבעלה אלא באינון בתולתן עולמתהא¹⁸⁷ דייתון עמה¹⁸⁸ ומדברין לה עד דמטת לבעלה כמה דאת אמר (תהלים מה טו) בתולות אחריה רעותיה¹⁸⁹ וגו' וכל כך למה למיתי לאתחברא בבעלה: כל נדיב לבו (שמות לה ה) אלין אינון ארבע משריין עלאין¹⁹⁰ דבכללא דלהון כלילין כל אינון שאר משריין¹⁹¹ ואלין אינון דנפקן מאבהן¹⁹² עלאין דאקרון נדיבים כמה דאוקמוה¹⁹³ דכתיב (במדבר כא יח) כרוה נדיבי העם¹⁹⁴ אלין אבהן: - מאיר התיקון -

¹⁷⁸ מלכות (רח"ו).

¹⁷⁹ הם ע' שרים (רח"ו). ואע"פ שלא אמר הכתוב רק ס' גבורים, עשרה פנימיים לא הזכירם וכמ"ש בסוף פ' וישלח (מ"מ). וז"ש בצבאות או באילות כו'. וצבאות הן י"ב כמ"ש בז"ח ש"ה וש"מ. והן ע"ב. וי"ב הם פנימיים (יהל אור).

¹⁸⁰ פי' לזווג ז'ון יחד שהם חג"תם הנזכר (מ"מ).

¹⁸¹ פי' בינה רומזת לזעיר שרצונה לעשות זווג ז'ון יחד ואז זעיר אומר קחו מאתכם וכו' והוא משה שהוא זעיר (מ"מ).

¹⁸² פי' זעיר (מ"מ).

¹⁸³ י"ב נושא הכסא (רח"ו). ר"ל דהן בני ישראל, י"ב שבטים בני ישראל דלעילא (בהגר"א על תיקו"ז צה ע"ב).

¹⁸⁴ פי' מלכות שהיא כסא עליהם (מ"מ).

¹⁸⁵ פי' ליחדה עם בעלה וז"ש תחלה כד קיימא שעתא דרעותא קמי קב"ה לייחדא רתיכא עילאה שהם חג"תם שהכוונה היא לייחד מ' עם בעלה (מ"מ).

¹⁸⁶ כי אע"פ שיש כמה שרים תחיהם עכ"ז הם הנושאים ולא אחרים (רח"ו).

¹⁸⁷ עי' לעיל קפט ע"ב (לש"ו). פי' י"ב הנזכר (מ"מ).

¹⁸⁸ והיא משלמת ל"ג (בהגר"א על תיקו"ז צה ע"ג).

¹⁸⁹ כל צבאיה, והם כל ההיכלות שבבריאה שהם בתולות אחריה רעותיה (כמ"ש בזוה"ק ח"ב קה ע"ב, קיב רע"ב, קפט ע"ב, קצו ע"ב) (דע"ה ח"ב קכא ע"ב).

¹⁹⁰ ארגמן (רח"ו). ושיעור הכתוב ויקהל משה שהוא זעיר את כל עדת בני ישראל שהם י"ב נושאי הכסא ויאמר אליהם קחו מאתכם תרומ' שהיא מ' שאע"פ שיש כמה משריין תחתיהם י"ב הם העיקר ומש"ה כל נדיב לב ר"ל ב"ב עצמם ארבעה הם העיקר שהם ארג"מן שנקראים נדיבים כמו חג"ת שנקראים נדיבים (מ"מ).

¹⁹¹ פי' הם שארית הי"ב שנכללים עם ארג"מן (מ"מ).

יביאה (שם) יביאווה לא כתיב אלא יביאה¹⁹⁵ ליחדא כלהו¹⁹⁶ כחדא וכן יביא לא כתיב אלא יביאה לסלקא לה לגבי בעלה ביקרא כמה דאצטריך :

את תרומת יהו"ה את לאסגאה כל אינון משריין עלאין אחרנין¹⁹⁷ לאתחברא כלא כחדא ואינון תריסר בכללא חדא זהב וכסף ונחושת ותכלת¹⁹⁸ וארגמן ותולעת שני ושש ועזים וערת אילים מאדמים וערת תחשים ועצי שטים ושמן למאר ובשמים לשמן המשחה ולקטרת הסמים אלין אינון תריסר משריין עלאין דכלילן כלהו כחדא בכללא דארבע¹⁹⁹ דאקרון חיות הקדש כמה דאתמר :

וכלהו אלין סלקין לכרסייא²⁰⁰ קדישא²⁰¹ לאעלא²⁰² לה לעילא לאתחברא בבעלה²⁰³ בגין למהוי כלא חד²⁰⁴ בגין דישתכח עמה ביקרא עלאה²⁰⁵ כדין יתיב מלכא עלאה²⁰⁶ על כורסייא קדישא²⁰⁷ ואתחברא אתתא בבעלה למהוי כלא חד²⁰⁸ וכדין איהו חדוותא דכלא²⁰⁹ :

תא חזי הכא שארי לממני²¹⁰ זהב בקדמיתא²¹¹ וכסף לבתר בגין דהאי חשבנא מתתא אבל כד אתי לממני מחושבנא דרתיכא דלעילא שארי לממני מימינא בקדמיתא ולבתר מן שמאלא מנלן דכתיב (חגי ב ח) לי הכסף ולי הזהב כסף בקדמיתא ולבתר הזהב וברתיכא דלתתא שארי משמאלא ולבתר מימינא דכתיב (שמות כה ג) זהב וכסף²¹² ונחשת זהב בקדמיתא ולבתר כסף :

וכל אינון רתיכין אקרון נדיב לב (שמות לה ה) כל לאכללא כל שאר רתיכין²¹³ לב מאי לב היינו רזא דכתיב (משלי טו טו) טוב²¹⁴ לב משתה תמיד ודא איהו לבא²¹⁵ דכלא ודא כרסייא קדישא ועל דא אקרון לב כל נדיב לב (שמות לה ה) כמה דאוקימנא דארבע משריין אלין כללא דכלהו אקרון ברזא חדא נדיב לב תרומת יהו"ה דא כרסייא קדישא ובגין דארימו לה לעילא²¹⁶ וסלקין לה לעילא²¹⁷ אקרי תרומת יהו"ה²¹⁸ :

– מאיר התיקון –

- 192 באבהן (דפ"ו).
 193 ויקרא יט ע"ב כז ע"א קנ ע"א (הערת הזהר).
 194 עם (דפ"ו).
 195 פי' לשון יחיד לומר שכולם אחדות אחת וכן יביא לא כתיב אלא יביאה. פי' ה' יתירה לרמוז שמעלים אותה לגבי בעלה מעלה אחר מעלה כדי להתזדווג. ו"מ דמדכתיב יביאה דרשינן לשון ביאה לומר שכוונתינו היא לצורך הזווג שנקרא ביאה (מ"מ).
 196 כלא (דפ"ו).
 197 פי' אע"פי שאמר הכתוב כל נדיב לב שהם ארגמן לא יעלה על דעתך ששארית ה"ב אינם נכללים עמהם לכן אמר קרא את לרבות שארית ה"ב שנכללים בד' שהם ארגמן וז"ש בסמוך אלין תריסר משריין עילאין דכלילן כולהו בחדא (מ"מ).
 198 תכלת (דפ"ו).
 199 כי מיכאל כלול מג' וכן כולם (רח"ו).
 200 מלכות (רח"ו).
 201 בבריאה (רח"ו).
 202 לאצילות (רח"ו).
 203 יחוד (רח"ו).
 204 זווג (רח"ו).
 205 סוד הטיפה הנק' יקר שקיבל גם הוא מלמעלה (רח"ו).
 206 ז"א (מ"מ).
 207 מלכות (מ"מ).
 208 יאהדונה"י (רח"ו).
 209 גם באריך (רח"ו).
 210 פי' במלכות שהיא המשכן (מ"מ).
 211 פי' לפי שהחסדים מתפשטים תחלה בזעיר ואח"כ הגבורות (מ"מ).
 212 זה הפך ממ"ש בפ' תרומה והכא חשיב מין עורות לחד ונמצא ג' מחלוקות בדבר מ"ש רש"י. ודברי הזוהר דפ' תרומה דף קל"ה. ומ"ש הכא. ועיין מ"ש שם בתרומה דף קל"ה וקמ"ח ע"א אמר כל הני י"ג אינון כפי' רש"י ז"ל והכא חשיב י"ד מינים (מ"מ).
 213 פי' כל המחנות שתחת ה"ב שכולם נכללים עמהם (מ"מ).
 214 וטוב (דפ"ו).
 215 מלכות יוצאה כנגד הלב (רח"ו).
 216 בבריאה (רח"ו).
 217 באצילות (רח"ו).
 218 אשת המלך (רח"ו).

ועל דא כד חמא יחזקאל רזא דחיות דהווי סלקין לא חמא מהו דסלקין בגין דאיהי סלקא לגבי מלכא עלאה בגניזו²¹⁹ בטמיר²²⁰ ביקרא עלאה:

וכל חכם לב בכס (שם י) אלין אינון שתין מקורין²²¹ דאשקייא עלמא ומנהון אתשקי יבאו אמאי יבאו אלא דיייתון למנקט מעם גנזא²²² דחיין יבאו ולבחר ויעשו מה דקודשא בריך הוא פקיד לון לאהנאה עלמא²²³:

תרגום: בא וראה, כשעמדה שעת רצון לפני הקדוש ברוך הוא ליחד המרכבה העליונה (במרכבה התחתונה) להיות הכל אחד, אז יצא קול מאותו מקום עליון קדוש שנקרא שמים, וכנס את כל אותם קדושים שלמטה, וכל אותם גדולים קדושים ומחנות העליונים, להיות כולם מזומנים כאחד. זהו שנאמר "ויקהל משה", זה סוד של שמים. "את כל עדת בני ישראל", אלה הם שנים עשר מחנות עליונים קדושים.

"ויאמר אליהם", ומה אמר, "זה הדבר וגו', קחו מאתכם תרומה. התקנו כולכם להעלות עליכם ולשאת עליכם כבוד הכסא הקדוש לעלות למעלה.

הפרידו מכם אותם נכבדים, אותם גדולים עליונים להעלות את אותה תרומה, סוד הכסא הקדוש, להתחבר באבות (בבעלה), שהרי המלכה אינה ראויה לבא לבעלה אלא באותן בתולות עלמותיה, שיבואו עמה ומנהיגות אותה, עד שמגיעה לבעלה, כמו שנאמר "בתולות אחריה רעותיה וגו'". וכל כך למה, כדי לבוא להתחבר עם בעלה.

"כל נדיב לבו", אלו אותם ארבעה מחנות עליונים שבכללם כלולים כל אותם שאר המחנות, ואלה הם שיוצאים מהאבות העליונים שנקראים נדיבים, כמו שבארוה, שנאמר "כרוה נדיבי העם", אלו האבות.

"יביאה", לא נאמר יביאה, אלא יביאה, ליחד הכל כאחד. וכן לא נאמר יביא, אלא "יביאה", להעלותה לבעלה בכבוד כמו שצריך.

"את תרומת ה'", "את" לרבות כל אותם המחנות העליונים האחרים, לחבר הכל כאחד, והם שנים עשר בכלל אחד. "זהב וכסף ונחשת, ותכלת וארגמן ותולעת שני ושש ועזים, ועורות אילים מאדמים ועורות תחשים. ועצי שטים, ושמן למאור ובשמים לשמן המשחה ולקטרת הסמים". אלו הם שנים עשר מחנות עליונים, שכלם כלולים כאחד בכלל של ארבעה שנקראו חיות הקדש, כמו שנתבאר.

וכל אלה עולים לכסא הקדוש להעלותו למעלה להתחבר עם בעלה כדי להיות הכל אחד, וכדי שימצא עמה בכבוד עליון. ואז יושב המלך העליון על הכסא הקדוש, ומתחברת אשה עם בעלה להיות הכל אחד, ואז היא שמחת הכל.

בא וראה, כאן מתחיל למנות זהב בראשונה, ואחר כך כסף, משום שהחשבון הזה מלמטה, אבל כשבא למנות מחשבון המרכבה העליונה, מתחיל למנות מימין בראשונה, ואחר כך משמאל. מנין לנו, שנאמר "לי הכסף ולי הזהב", כסף בתחילה ואחר כך הזהב. ובמרכבה שלמטה מתחילים משמאל ואחר כך מימין, שנאמר "זהב וכסף ונחשת", זהב בתחילה ואחר כך כסף.

וכל אותן מרכבות נקראות "נדיב לב". "כל" לכלול את כל שאר המרכבות. "לב", מה זה לב. היינו סוד הנאמר "וטוב לב משתה תמיד". וזהו הלב של הכל, וזהו הכסא הקדוש, ועל זה נקראים לב. "כל נדיב לב", כמו שבארנו, שארבעת המחנות הללו הכלל של כולם נקראים בסוד אחד, "נדיב לב". "תרומת ה'" זה הכסא הקדוש. ומשום שהרימו אותה למעלה ומעלים אותה למעלה, נקראת "תרומת ה'".

ועל זה, כשראה יחזקאל סוד החיות שהיו עולות, לא ראה מה זה שעולות, משום שהיא עולה למלך העליון בגניזה ובסתר בכבוד עליון.

– מאיר התיקון –

²¹⁹ כנגד חב"ד (רח"ו).

²²⁰ בטמירא (דפ"ו)

²²¹ ר"ק דז"א (רח"ו).

²²² יסוד הבינה (רח"ו).

²²³ מלכות (רח"ו). ושיעור הכתוב וכל חכם לב בכס שהם ר"ק דזעיר המשפיעים למ' הנקרא לב יבואו דהיינו יקבלו הארה מיסוד דאימא ולבחר ויעשו יתקנו המ' ואע"ג דהא אוקימנא פי' שאז"ל ואת הנפש הם הגרים שהיה מגייר אבל רבי יהודה מפר' ואת הנפש הם העניים שהיה מחזיר נפשים במזונות שנותן להם וכאלו ברא אותם (מ"מ).

"וכל חכם לב בכס", אלה הם ששים מקורות שמשקים את העולם, ומהם הוא משקה. יבאו, למה יבאו. אלא שיבאו לקחת מעם גנזי החיים. יבאו ואחר כך ויעשו, מה שהקדוש ברוך הוא צוה אותם להנות את העולם.

(ט) ע"י זהר ח"ב קכו ע"ב: רבי שמעון פתח (שיר ו י) מי זאת הנשקפה כמו שחר יפה כלבנה ברה כחמה איומה כנדגלות מי זאת רזא דתרין עלמין מתחברין כחדא ודא הוא עולם ועולם מ"י הא²²⁴ אוקימנא דרגא עלאה לעילא שירותא דקיימא בשאלתא ואקרי מ"י כמה דאת אמר (ישעיה מ כו) שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה זא"ת דרגא תתאה לתתא עלמא תתאה ותרוייהו תרין עלמין בחבורא חדא בקשורא חדא כחדא:

הנשקפה וכדו (כמו שחר) מתחברין תרוייהו כחדא כמו שחר כד בעייא שחרותא [לאתנהרא ולבתר אתנהיר בסיהרא כד בטש] ולאנהרא ולבתר אתנהיר כסיהרא כד (כניש) בטש בה נהירו דשמשא ולבתר כשמשא (לאנהרא ולבתר בסיהרא כד כניש) בה נהירו דשמשא ולבתר וכשמשא (בשמשא) כד קיימא סיהרא בשלימו איומה תקיפא ולאגנא על כלא (לאגנא) דהא כדין אית לה שלימו ותקיפו למעבד אחילא (חילין):

תרגום: רבי שמעון פתח "מי זאת הנשקפה כמו שחר יפה כלבנה ברה כחמה אימה כנדגלות". "מי זאת" [הוא] סוד של שני עולמות [שמתחברים כאחד, וזה הוא עולם ועולם. "מ"י" הרי בארונה, [היא] הדרגה העליונה למעלה, ראשית שעומדת לשאלה, ונקראת מ"י, כמו שנאמר "שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה". "זא"ת" [היא] הדרגה התחתונה למטה, העולם התחתון. ושניהם, שני עולמות [הן] בחבור אחד, בקשר אחד, כאחד. "הנשקפה", כשמתחברים שניהם כאחד. "כמו שחר", כשהשחר רוצה להאיר, ואחר כך מאיר בלבנה. כשמכה בו אור השמש, ואחר כך כשמש. כשעומדת הלבנה בשלמות איומה חזקה להגן על הכל, שהרי אז יש לה שלמות וחוזק לעשות חיל.

(י) ע"י זהר ח"א ו ע"א: ומקדשי²²⁵ תיראו דא נקודא (דאמצעיתא דאית לדחלא) [דקיימא באמצעיתא דאית לדחלא מינה] יתיר מכלא דענשיה מיתה²²⁶ והיינו דכתיב (שמות לא יד) מחלליה מות יומת²²⁷ מאי²²⁸ מחלליה מאן דעאל לגו²²⁹ חלל דעגולא²³⁰ ורבוועא²³¹ לאתר דההוא נקודא²³² שריא ופגים ביה מות יומת²³³ ועל דא כתיב תיראו וההיא נקודה אקרי אני²³⁴ ועלה שריא ההוא דסתים עלאה²³⁵ דלא אתגליא והיינו יהו"ה וכלא חד²³⁶.

– מאיר התיקון –

²²⁴ בראשית לא ע"א (הערת הזהר). ועי' שם י ע"א.
²²⁵ ר"ל חכמת שלמה, בת עין, בת שלש, בת ש"ן, בינה (יהל אור).
²²⁶ שכאן סוד החיים, והחכמה תחיה בעליה, סוד החיה (יהל אור).
²²⁷ נגד עגולא ורבוועא, כמו שמפרש והולך, שהן ב' שבתות (יהל אור).
²²⁸ מאן (דפ"ו).

²²⁹ תצוה קפ, תקונים תקון כ"ג כ"ד וכ"ה ובתקון ל' תמצא פי' יותר מבואר (ד"א).
²³⁰ הנה ד' היכלות הם והתחתון שבהם סוד דרגא עשיראה שבמלכות והוא בעיגולא סוד אופן העגול דתמן סוד אופנים כמ"ש במקומו בס"ד (רח"ו).
²³¹ סוד היכל רצון דתמן חיות הקודש מרובעת כנז' פרשת פנחס, והחיות הם מרובעים כי הם ד' חיות הקודש וכל אחד ד' פנים וד' עיניים והם בת"ת היכל רצון. ומאלו השנים שהם מלכות ות"ת היכל ראשון ושני סוד אופנים וחיות עיגולא וריבוע, [שבת] תתאה ואמצעיתא. ואמנם כסא שהוא בריאה נקרא מקדש ראשון ג"ר עם הבינה בהיכל ז' והוא שבת עלאה כנודע, כי ג' שבתות הנה. והנה זה היכל הז' נקרא מקדש שבת הגדול, ועליו נאמר ומקדשי תיראו, והוא סוד הנקרא אני שהוא עיקר הנקודה הנקרא בת ע"ן כי הם ג"ר הנרמזת במלת אני כנודע א' כתר נ' בינה י' חכמה. וכן הוא שם אין כי בזכר אין ובנקבה אני, כי הזכר ביושר חכמה על בינה אך הנקבה בינה על חכמה בסוד הוה"י ולכן נקרא [אני] וז"ס אדני"י כי ד' שבש[ם זה] הם ד' רגלי המרכבה שהם חגת"ם ונכלל בהם כל הז' התחתונים. ואמנם נשארו ג' אותיות אני"י והם ג"ר שבה וכן נקודה טמירא כנודע כי הוא סוד היכל השביעי. הנה ג' שבתות אלו הם כלם בנקבה בז' היכלותיה ולז"א את שבתותי תשמרו כי כלם הם בנוקבא בשמור וכנגדן יש שבתות עליוני' כזה יסוד ת"ת חכמה, והם נקרא זכור. וזהו שאמר לעיל כלולין תרווייהו בשמור (רח"ו).

²³² לנקודה (דפ"ו).
²³³ ע"י זוהר הרקיע. לפי ששם שורה ההיא נקודה, ויש לירא ממנה, משא"כ בתחומין שאין מיתה עליהן, אף למ"ד תחומין דאורייתא (יהל אור).

תרגום: "ומקדשי תיראו", זו הנקודה שעומדת באמצע שיש לירא ממנה יותר מן הכל שענשו מיתה. והיינו מה שכתוב "מחלליה מות יומת", מי הם "מחלליה", מי שנכנס לתוך החלל של העגול והרצוע, למקום שאותה הנקודה שורה ופוגם בו, "מות יומת". ועל זה כתוב "תיראו". והנקודה ההיא נקראת אני, ועליה שורה אותו הסתום העליון שלא התגלה, והיינו ה', והכל אחד.

(יא) עי' זהר ח"א כח ע"ב: ויבן יהו"ה אלהי"ם את הצלע (בראשית ב כב) הכא²³⁷ אתרמיז רזא דיבום דאמרו ביה כיון שלא בנה שוב לא יבנה²³⁸ הה"ד (דברים כה ט) אשר לא יבנה את בית אחיו אבל לגבי קב"ה אתמר ביה ויבן יהו"ה אלהי"ם אבא ואמא בני לה לגביה הה"ד (תהלים קמז ב) בונה ירושלם יהו"ה ו' דאיהו בן י"ה אבא ואמא עלייהו אתמר ויבן יהו"ה אלהי"ם את הצלע אשר לקח מן האדם דא עמודא דאמצעיתא ויביאה אל האדם אייתי ליה לגבי צלע²³⁹ דנטיל מן ה' עולימא דילה ועלה אתמר (זכריה ב ט) ואני אהיה לה נאם יהו"ה חומת אש סביב ובגין דא בטורא דא אתבני בי מקדשא²⁴⁰ על ידא דקב"ה יהא קיימא²⁴¹ לדרי דרין:

ועליה אתמר (חגי ב ט) גדול יהיה כבוד הבית הזה האחרון מן הראשון דקדמאה אתבני על ידא דבר נש²⁴² והאי על ידא דקב"ה ובגין דא (תהלים קכז א) אם יהו"ה לא יבנה בית שוא עמלו בוניו בו וכן אתמר במשה ויבן יהו"ה אלהי"ם את הצלע כמה דאת אמר (שמות כו כ) ולצלע המשכן השנית²⁴³ צלע ודאי מסטרא דחסד חוור מתמן אתקריאת סיהרא ויסגר בשר תחתנה²⁴⁴ בשר דאיהו סומק מסטרא דגבורה ואתכליל בתרוייהו²⁴⁵ בהוא זמנא (שיר ב ו) שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני (בראשית ב כג) זאת הפעם עצם מעצמי ובשר מבשרי²⁴⁶ דא שכינתא נערה המאורסה לגבי עמודא דאמצעיתא אתמר בה זאת הפעם וגו' אנא ידענא דאיהי עצם מעצמי ובשר מבשרי לזאת ודאי יקרא אשה מסטרא עלאה דאיהי אמ"א כי מאיש לקחה זאת מסטרא דאב"א דאיהו י' וכן משה בדיוקנא דיליה לתתא

בהוא זמנא יזכו ישראל²⁴⁷ כל חר וחר לבת זוגיה²⁴⁸ ודא איהו דכתיב (יחזקאל לו כו) ונתתי לכם לב חדש ורוח חדשה אתן בקרבכם וכתיב (יואל ג א) ונבאו בניכם ובנותיכם – מאיר התיקון –

²³⁴ לקמן רכא ע"א וח"ב קנו ע"א והוא אני מן אדנ"י כמ"ש ברע"מ פנחס רכג ע"א ועי' בזה בספר הכללים כלל יח ענף י' סימן יב אות מו סעיף ב' [ה'] (לש"ו). עי' יהל אור והקד"ש יג ע"ב, ביאורים ח"א עב ע"א, ופת"ש נתיב נוק' דז"א פתח א'.
²³⁵ ר"ל כתר דילה, שלא נתגלה כלל (יהל אור).

²³⁶ עי' אריכות בשער מאמרי רשב"י וכן ביהל אור.
²³⁷ תצא רפ ע"ב (הערת הזוהר).

²³⁸ הענין כי סוד היבום הוא כי האחים כמו שהגופות שלהם מתקרבים באחזה כן הוא בנשמות יותר, ולכן ע"י שהוא קרוב לו מתבנה על ידו (יהל אור).

²³⁹ פי' מן האדם שהוא ז"א בא אל הצלע שהיא מלוכת וכאלו אמר הכתוב ויביא האדם אל ה' (מ"מ).

²⁴⁰ ב' מקדשים הם בניינין דילה שהן כנגד העולם הזה והעולם הבא בינה ומלכות, והן בשביל ב' מיני נשמתין שהן רוחא דילה (יהל אור).

²⁴¹ מ"י דף קי"ט (הערת הזוהר).

²⁴²

²⁴³ מח ע"ב ומט ע"א ויקרא יט ע"א ועי' תזריע מד ע"ב ופקודי רנח רע"ב (לש"ו).

²⁴⁴

²⁴⁵ קאי על צלע הנז' שכלולה מחו"ג שהם ימין ושמאל (מ"מ). מהעטרין דחו"ג אשר למעלה הוא הזו"ן דליותו, הרי הוא בחינת הגלופי דגלופין (ספד"צ יא ע"א), ומהעטרין דחו"ג אשר למטה הרי הוא המלכות נוק' דז"א הנזכר כאן (דע"ה ח"ב לה ע"ב).

²⁴⁶ עי' בפת"ש קיצור אבי"ע ח.

²⁴⁷

²⁴⁸ כאשר יצאו כל הנשמות שבגוף. וזאת, מאחר ואז יתוקנו כל הנשמות שלא נכללו באדם הראשון ע"מ שיצאו בזיווג דפב"פ דזו"ן (דע"ה ח"ב לה ע"ב). והיינו התיקון של האלף השביעי (דע"ה ח"ב לו ע"ד), והיינו מלכי היושר התלויים במעשה אדה"ר. ועי' זוהר שמות י ע"א וכן תיקו"ז קיט ע"א (דע"ה ח"א ב ע"ד). עי' וירא קיט ע"א, שמות י ע"א ותיקו"ז קיט ע"א (כללים ח"א קה ע"ב), מכאן משמע שהנשמות החדשות יהיו בזמן ביאת המשיח אמנם מספר הגלגולים פרק ז' משמע שהוא דווקא באלף השביעי, ועיי"ש אריכות בענין (כללים ח"ב קלח ע"ב וכן קלט ע"א), ויש

וגו' ואלין אינון נשמתין חדתין דעתידין למהוי על ישראל כמה דאוקמוה אין בן דוד בא עד שיכלו כל נשמות שבגוף²⁴⁹ ואז החדשות יבואו²⁵⁰ בהוא זמנא מתעברין ערב רב²⁵¹ מעלמא ואתמר בישראל ובמשה כל חד בבת זוגייהו²⁵² ויהיו שניהם ערומים האדם ואשתו ולא יתבוששו²⁵³ דאתעבר ערוה מעלמא דאלין אינון דגרמו גלותא ערב רב ודאי

תרגום: "ויבן ה' אלהים את הצלע", כאן נרמז סוד היבוס, שאמרו בו כיון שלא בנה שוב לא יבנה. זהו שכתוב "אשר לא יבנה את בית אחיו", אבל לגבי הקדוש ברוך הוא נאמר בו "ויבן ה' אלהים", אבא ואמא בונים אותה, אליו, זהו שכתוב "בונה ירושלים יהו"ה". ו' שהוא בן י"ה, אבא ואמא, עליהם נאמר "ויבן ה' אלהים את הצלע". "אשר לקח מן האדם", זה העמוד האמצעי, "ויביאה אל האדם", הביא אותו אל הצלע שלקח מה', הילדה שלה. ועליה נאמר "ואני אהיה לה נאם ה' חומת אש סביב", ולכן בהר זה יבנה בית המקדש על ידי הקדוש ברוך הוא, ויהיה קיים לדורי דורות.

ועליו נאמר "גדול יהיה כבוד הבית הזה האחרון מן הראשון", שהראשון נבנה על ידי אדם, וזה על ידי הקדוש ברוך הוא, ולכן, "אם ה' לא יבנה בית שוא עמלו בונוי בו". וכן נאמר במשה, "ויבן ה' אלהים את הצלע", כמו שנאמר "ולצלע המשכן השנית", צלע ודאי מצד של חסד לבן, משם נקראת לבנה. "ויסגר בשר תחתנה", בשר שהוא אדום מצד הגבורה, ונכלל בשניהם. באותו זמן "שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני". "זאת הפעם עצם מעצמי ובשר מבשרי", זו שכינה, נערה המאורסה לעמוד האמצעי, נאמר בה "זאת הפעם וגו'", אני ידעתי שהיא עצם מעצמי ובשר מבשרי, "לזאת" ודאי "יקרא אשה" מצד עליון שהיא אמא, "כי מאיש לוקחה זאת", מצד של אבא שהוא י'. וכן משה בדמותו למטה.

באותו זמן יזכו ישראל כל אחד ואחד לבת זוגו, וזהו שנאמר @ "ונתתי לכם לב חדש ורוח חדשה אתן בקרבכם", וכתוב "ונבאו בניכם ובנותיכם וגו'", ואלו הם נשמות חדשות שעתידים להיות על ישראל, כמו שפרשוה אין בן דוד בא עד שיכלו כל נשמות שבגוף, ואז החדשות יבואו. באותו זמן יעברו ערב רב מהעולם, ונאמר בישראל ובמשה, כל אחד בבת זוגו, "ויהיו שניהם ערומים האדם ואשתו ולא יתבוששו", שתעבור ערוה מהעולם, שאלה הם שגרמו גלות, ערב רב ודאי.

(יב) עי' זהר ח"ג רפ ע"ב: כי ישבו אחים יחדו ומת אחד מהם וכן אין לו וגו' יבמה יבא עליה ולקחה לו לאשה ויבמה (דברים כה ה) פקודא דא ליבם אשת אח דאשת אח [איהי] ד' ועם א"ח איהי אחד ואם ח"ו לביה לאו איהו למייתי אח(וי) על ד' דאיהי אתתיה בת זוגיה דא"ח עביד פרוודא ועאל סמאל אל אחר באמצעייתא ואתמר ביה (בראשית לח ט) ושחת ארצה לבלתי וגו' דאסתלק קוצא²⁵⁴ דאת ד' מן אחד ובגין דא (שם) והיה אם בא אל אשת אחיו ושחת ארצה לבלתי נתן זרע לאחיו והשחתת זרעא מנע מניה כמה ברכאן ופרודא דייחודא ובג"ד (שם ז) ויהי ער בכור יהודה רע בעיני ה' וימיתהו [ה']:

וייחודא דאח עם ד' בצדיק ובעז בגין דאתתקף על יצריה אקרי צדיק והאי איהו בוע"ז ב"ו ע"ז תקיף ביצריה²⁵⁵ (איוב לג כט) (ו)הן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר ודא יה"ו דכלילן

– מאיר התיקון –

ליישב דבי"ע עצמם יכולים ליתקן בכל עת, ואילו תיקון האצילות דבי"ע הוא רק בראשית ביאת המשיח, ואילו הבי"ע דאצילות תיקונם מאחר תחיית המתים, והאצילות דאצילות תיקונו בסוד עיבור שבאלף הז' (כללים ח"ב קלט ע"ד).

²⁴⁹ הם אותן שהיו כלולים באדה"ר, כמ"ש בשמות רבה פ"מ סי' ג', ועי' תיקו"ז קיט ע"א (לש"ו). עי' לקמן קיט ע"א [ודברינו שם בשם הכללים], עי' שמות י ע"א (לש"ו), ועי' הערה הקודמת, ועי' ספר הגלגולים פרק ז' (דע"ה ח"ב צו ע"א), ואז כולם יחזרו לשרשם שבאמא (דע"ה ח"ב צו ע"ב).

²⁵⁰ הם אותן שלא היו כלולים באדה"ר (לש"ו). עי' הערב רב כלל ישראל נכשלו בכל י' הנסיונות שניסו אבותינו להקב"ה (דע"ה ח"ב קא ע"א).

²⁵² שיתייחדו אותן שנכללו בו עם אותן שלא נכללו בו, כ"א בדומה לו עי' כ"ז בספר הגלגולים פ' ז' (לש"ו).

²⁵³

²⁵⁴ הוא יסוד המחבר בין א"ח לד', וכשמסתלק הקוץ, ונעשה כעין ר"ש, נק' אחר כנ"ל (יהל אור).

²⁵⁵ ביצירה (דפ"ו).

תלת | [אתון] (ס"א אבהן) | (ספירן) בצדיק ליבם ה' 256 :
 ובינה 257 בן י"ה בגינך אתמר (רות ד ז) וזאת לפני ישראל על הגאולה ועל התמורה לקיים
 כל דבר הכא קא רמיז 258 שנוי השם ודא מצפ"ץ הכא וזאת לפני ישראל ודא שנוי מקום
 אהי"ה 259 איה מקום 260 כבודו להעריצו יה"ו איהו אהי"ה ודא שנוי מקום שנוי מעשה אדנ"י א'
 אהי"ה י' יהו"ה 261 תרווייהו משתנים באדנ"י :

וזאת התעודה (רות ד ז) בישראל על התעודה אימא עלאה (ישעיה ח טז) צור תעודה חתום
 תורה בלמודי 262 איהו חותם דעלמא חותם דשמיא וארעא 263 על התמורה שכינתא 264 תתאה באן
 אתר [ת]טמרת בעולימא דילה מטטרו"ן וישנה 265 תמן [איהי] משנה ואדם 266 דאתמר ביה
 (ישעיה מד יג) כתפארת אדם לשבת בית (איוב יד כ) משנה פניו ותשלחו ובג"ד אוקמוה מארי
 מתניתין לא כשאני נכתב אני נקרא בעולם הזה (בעולם הזה) אני 267 נכתב יהו"ה ונקרא אדנ"י
 [וכו'] והא כתיב (מלאכי ג ו) אני יי' לא שנית בכתובה לא אשתני [אבל] בקריאה אשתני
 דכתיבה דאיהו אתריה 268 לא אשתני בקריאה דאיהו לבר מאתריה אשתני (שמות כג כא) השמר
 מפניו ושמע בקולו אל תמר בו בגין דשפחה דיליה אדנ"י שמה כשם מטרוניתא וקב"ה ביה
 אשתני בגין דאיהו נער ביה [רזא] [רוחא] (איוב לג כה) (ו) ישוב לימי עלומי 269 :

תרגום: "כי ישבו אחים יחדו ומת אחד מהם ובן אין לו וגו', יבמה יבא עליה ולקחה לו
 לאשה ויבמה". מצוה זו ליבם אשת אח, שאשת אח היא ד', ועם א"ח היא אחד. ואם חס ושלום
 לבו אינו להביא א"ח על ד', שהיא אשתו ובת זוגו של א"ח, הוא עושה פירוד, ונכנס סמאל אל
 אחר באמצע, ונאמר בו "ושחת ארצה לבלתי וגו'", שהסתלק קוץ של אות ד' מן אחד, ומשום זה
 "והיה אם בא אל אשת אחיו ושחת ארצה לבלתי נתן זרע לאחיו", והשחתת הזרע מנעה ממנו
 כמה ברכות, ופרוד היחוד, ולכן "ויהי ער בכור יהודה רע בעיני ה' וימתהו ה'".
 יחוד של אח עם ד' בצדיק, ובוועז משום שהתגבר על יצרו נקרא צדיק, וזהו בוועז, ב"ו ע"ז,
 תקיף ביצרו. "הן כל אלה יפעל אל, פעמים שלוש עם גבר" וזה יה"ו שכלולת שלש אותיות
 (אבות) בצדיק ליבם ה'.

ובינה, בן י"ה, בגללה נאמר "וזאת לפני ישראל על הגאולה ועל התמורה לקיים כל דבר",
 כאן רומז שנוי השם, וזה מצפ"ץ. כאן וזאת לפני ישראל וזה שנוי מקום, אהי"ה. איה מקום
 כבודו להעריצו, יה"ו הוא אהי"ה, וזה שנוי מקום. שנוי מעשה, אדנ"י, א' אהי"ה, י' יהו"ה,
 שניהם משתנים באדנ"י.

"וזאת התעודה בישראל", על התעודה אם העליונה, "צור תעודה חתום תורה בלמודי", הוא
 חותם העולם, חותם השמים והארץ. "על התמורה", שכינה תחתונה. באיזה מקום התחבאה,
 - מאיר התיקון -

256 ר"ל היבמ"ה, יבם ה' (יהל אור).

257 ר"ל בו ג' אותיות יה"ו (יהל אור).

258 ר"ל התמורה, דאתחלף הו"ה בא"ת ב"ש (יהל אור).

259 כמ"ש איה מקום כו' דסליק לכח"ב, שהן איה. דשם הו"ה בת"ת, שהו"ה נק' שם. ומעשה
 באדנ"י, מל', שנק' מעשה (יהל אור).

260 ר"ל ראה דאה"ה שנוי מקום, איה מן אה"ה, כמו שמפרש והולך דיה"ו גי' אה"ה רק דו'
 נתחלף לא"ה [נכתב על הגליון. כמו המשנה מקומו, הוא לא נשתנה, רק מקומו. כן כאן המספר לא
 נשתנה, רק ו' דיה"ו שינה מקומו למקום א"ה] (יהל אור).

261 כל בנינו [של שם אדנ"י] הוא רק מהשמות דאהיה והויה, וכמ"ש ברע"מ (פ' תצא רעא ע"א)
 אדני א' אהיה י' הויה, וכן הוא בהקדמת תיקונים (ז' ע"א וכן שם ג' ע"א) (דע"ה ח"א נה ע"ג, דע"ה
 ח"ב ק ע"ב).

262 נו"ה, דאתפשט' עד שם (יהל אור).

263 הנה נודע כי שם אהי"ה באמא וג' אהי"ה בנה"י שלה והם קס"א קמ"ג קנ"א ס"ה תנ"ה כמנין
 חותם ע"ה (זהר הרקיע).

264 ע' בפרדס שער אבי"ע (פרק ד) ובשער הצירוף (פרק ה) (כללים ח"א עא ע"ג).

265 ר"ל שנאמר @ באסתר (אסתר ב ט) וישנה ואת נערוותיה כו', במט"ט, ששם ש"ס משנה כמו
 שמפרש והולך (יהל אור).

266 ר"ל גם ת"ת נשתנה שם, שינוי השם (יהל אור).

267 נמחק בדפ"ו.

268 תיקונים (ק"ז ע"ב) (וע"ש בהגר"א ד"ה שינוי השם) ושם צ"ח ע"א) (דע"ה ח"א נג ע"ד). ז"ל
 הגר"א: שינוי השם דא כו' - דהוא במט"ט דביה כל התמורות והשינויים וזהו שינוי השם דהשם
 הו"ה עצמו נשתנה בו ומ"מ קב"ה דאיהו מלגאו לא נשתנה כמ"ל וז"ש אל תמירני בו.
 269 רזא דגלגול בנער (יהל אור).

בנער שלה, מטטרו"ן. "וַיִּשְׁנֶה", שם היא משתנה. ואדם שנאמר בו "כתפארת אדם לשבת בית", "משנה פניו ותשלחוהו". ולכן פרשה בעלי המשנה, לא כשאני נכתב אני נקרא, בעולם הזה נכתב יהו"ה ונקרא אדנ"י. והרי כתוב "אני ה' לא שנית", בכתיבה לא משתנה, אבל בקריאה משתנה, שכתובה שהוא מקומו לא משתנה, בקריאה שהיא מחוץ למקומו משתנה. "השמר מפניו ושמע בקולו אל תמר בו", משום ששפחה שלו אדנ"י שמה כשם המלכה, והקדוש ברוך הוא בו משתנה, משום שהוא "נער", בו סוד (רוח) "ישוב לימי עלומיו". אבל שכינה אצל הקדוש ברוך הוא לא משתנה, והקדוש ברוך הוא לא משתנה כלפיה, זהו שכתוב "אני ה' לא שנית", "אני", השכינה, "ה'", העמוד האמצעי.

(יג) עי' זהר ח"ג ריז ע"א: ועשב לעבודת האדם (תהלים קד יד) אלין אינון נשמתהון דצדיקייא דההוא אדם דרכיב ושליט על בהמה דא אכיל ואעיל לון בגוויה²⁷⁰ ובזכותהון אתון כל עלמא מההוא אדם²⁷¹ דכתיב ביה (יחזקאל א כו) ועל דמות הכסא דמות כמראה אדם וגו' וע"ד כתיב האדם ההוא דאשתמודע בגין להוציא לחם²⁷² מן הארץ לאפקא מזונא לעלמא מן הארץ קדישא²⁷³ ויין דא חמרא עתיקא²⁷⁴ דנגיד מלעילא (תהלים קד טו) ישמח לבב אנוש אנוש דא רזא דההוא נער:

דסליק לסיבו²⁷⁵ ואתהדר כמלקדמין וע"ד כתיב (תהלים קג טו) אנוש כחציר ימיו להצהיל פנים אלין אינון פנים דאקרון אנפי רברבי²⁷⁶ ואנפי זוטרי²⁷⁷ משמן מנגידו דעלמא דאתי²⁷⁸ משח ורבו קדישא עלאה ולחם לבב אנוש יסעד ההוא לחם דאזילו שחקים²⁷⁹ וטחנן מנא למיכלא דצדיקייא²⁸⁰ סתמא ומתמן אתנגיד לכמה חיילין²⁸¹ דאקרון לבב אנוש וכלא אתי מנגידו עלאה: ישבעו עצי יי' (תהלים קד טז) אלין אינון אילנין עלאין²⁸² פנימאין ארזי לבנון [אשר נטע] דהא אתעקרו²⁸³ ונטע לון קב"ה מאי בין עצי יי' לארזי לבנון עצי יי' אלין עץ החיים ועץ הדעת טוב ורע²⁸⁴ ארזי לבנון אלין חמשין תרעין²⁸⁵ דאקרון חמש מאות שנה²⁸⁶ [אשר נטע]²⁸⁷ אשר שם צפרים יקננו בטוליהון²⁸⁸ מקנן נשמתהון דצדיקייא וכל חיילין קדישין אתזנו מתמן חסידה

– מאיר התיקון –

²⁷⁰ בסוד התעוררות מ"ד (רח"ו), והכוונה שהנשמות בודאי אינם עולות אלא במ' כנודע. אלא הם מעוררים מ"ד דזעיר כמ"ש הרב ז"ל (מ"מ). ר"ל על החלק העולה למעלה (דע"ה ח"ב סב ע"ג).
²⁷¹ בעת שמתחדשים ויוצאים הנשמות ממנה מתחדש בה שפע המזון לכל חי ע"ד החלב המתחדש בשדיים בעת לידת הולד (דע"ה ח"ב נד ע"ג).
²⁷² לחם זעיר (רח"ו), ור"ל של"חם גימ' ג' הוי"ות שבאים מזעיר למלכות (מ"מ).
²⁷³ מן נוקבא (רח"ו).
²⁷⁴ שפע אימא (רח"ו).
²⁷⁵ כשעולה לבריאה אזי נעשה זקן וכשירוד ליצירה חוזר ונעשה נער וזהו וישוב לימי עלומיו (רח"ו).
²⁷⁶ חו"ג (רח"ו).
²⁷⁷ נו"ה (רח"ו).
²⁷⁸ ושיעור הכתוב להצהיל פנים פנים שהם ח"ג ונ"ה משמן מהארת אבא הנק' שמן (מ"מ).
²⁷⁹ נו"ה דז"א (רח"ו).
²⁸⁰ יסוד ומלכות (רח"ו).
²⁸¹ פירוש חיילות של מט"ט הנק' אנוש (מ"מ).
²⁸² פירוש ו"ק דזעיר ודמ' (מ"מ).
²⁸³ מלת אשר נטע קאי על עצי ה' שהם ו"ק דזעיר ודמ' שהיו באבא ונעקרו משם ונטע לון באימא. וז"ש ונטע לון קב"ה דהיינו א"ס ב"ה נטעם באימא ולא קאי על ארזי לבנון דארזי לבנון מפרש לקמן הם ה' חסדים דאו"א ולא שייך בהו עקירה ונטיעה. א"נ יש לפרש דקאי גם על ארזי לבנון ור"ל שה' חסדים דאו"א עקרום א"ס מא"וא ונטעם בזעיר וכן נראה לקמן (מ"מ).
²⁸⁴ היינו ו"ק דזעיר עץ חיים והנוקבא היא עץ הדעת (רח"ו).
²⁸⁵ ה' חסדים דאו"א שיצאו מלבנון (רח"ו).
²⁸⁶ ה' חסדים הם ת"ק במספר גדול (רח"ו).
²⁸⁷ מכאן משמע דאשר נטע קאי ג"כ על ארזי לבנון וכפי זה אנו מפרשים עצי ה' שהם ו"ק דזעיר ודמ' עקרום א"ס מאבא ונטעם באימא. וכן ארזי לבנון. שה' חסדים דאו"א עקרום מא"וא ונטעם בזעיר. וא"כ אשר נטע קאי אתרוייהו (מ"מ).
²⁸⁸ פי' בצל עצי ה' וארזי לבנון שהזכיר. שהנשמות ניזונות משם. ומ"ש ובג"כ איקרי חסידה. פי' בשביל הארת החסד הנק' אברהם המאיר למלכות. לכך נקראת המלכות חסידה (מ"מ). רצו (הערת הזהר).

ברתיה דאברהם אבינו דאקרי חסד²⁸⁹ ועבד חסד עם כל בני עלמא בג"כ אקרי²⁹⁰ חסידה ברושים ביתה בין דרועי עלמא²⁹¹ [יתבא] ובחבורא קדמאה²⁹² :

רבי אבא ור' יוסי קמו למלעי באורייתא בפלגות ליליא עד דהוו יתבי ולעאן באורייתא א"ר יוסי הא דא"ר חייא אנוש²⁹³ כחציר ימיו שפיר קאמר אבל במאי אוקימנא סופיה דקרא (תהלים קג טז) כי רוח עברה בו ואיננו ולא יכירנו עוד מקומו א"ל הכי הוא ודאי אנוש כחציר ימיו כמה דאמר (שם טו) כציץ השדה והוא שדה דאשתמודעא כן יציץ דאתחדש ואתהדר כמלקדמין (הכי יציץ וסליק מ"ט בגין) :

כי רוח עברה בו ואיננו דא הוא רוחא עלאה²⁹⁴ טמירא קדישא גניזא מכלא אדכליל (וכליל) ליה בגויה וכדין ואיננו ודא הוא רזא דחנוך דכתיב ביה ואיננו כי לקח אותה אלהים דא אלהים עלאה²⁹⁵ רוח עלאה רוח גניזא טמירא ולא יכירנו עוד מקומו דהא אתכליל רוחא זעירא ברוחא עלאה²⁹⁶ מה כתיב בתריה (תהלים קג יז) וחסד יי מעולם ועד עולם וועאל ליה (עאל) כהנא רבא²⁹⁷ לגו קדש קדשים ונטיל ליה ואוליד ליה כמלקדמין ואתחדש כנשר עולמין ואתהדר איהו נער²⁹⁸ :

תרגום: "ועשב לעבודת האדם", אלו אותם נשמות הצדיקים שאותו אדם שרוכב ושולט על בהמה זו אוכל ומכניסם בתוכו, ובזכותם נזון כל העולם, מאותו אדם שכתוב בו "ועל דמות הכסא דמות כמראה אדם וגו'", ועל זה כתוב "האדם", אותו שנודע כדי להוציא לחם מן הארץ, להוציא מזון לעולם מהארץ הקדושה. "ויין", זה יין עתיק שנמשך מלמעלה, "ישמח לבב אנוש" אנוש זה סוד של אותו נער.

שעלה לשיבה וחזר כמקדם, ועל זה כתוב "אנוש כחציר ימיו". "להצהיל פנים" אלו אותם פנים שנקראים פנים גדולות ופנים קטנות, משמן, מהמשכה העולם הבא שמן ומשחה קדוש עליון. "ולחם לבב אנוש יסעד", אותו לחם שמזילים השחקים וטוחנים מן למאכל של צדיקים סתם, ומשם נמשך לכמה חיילות שנקראים "לבב אנוש", והכל בא מהמשכה עליון.

"ישבעו עצי ה'" אלו אותם עצים עליונים פנימיים, "ארזי לבנון אשר נטע", שהרי נעקרו ונטעם הקדוש ברוך הוא. מה בין עצי ה' לארזי לבנון, עצי ה' אלו עץ החיים ועץ הדעת טוב ורע, ארזי לבנון אלו חמישים שערים שנקראים חמש מאות שנה. "אשר נטע אשר שם ציפורים יקננו" בצלם מקננות נשמות הצדיקים, וכל חיילות הקודש נזונים משם. חסידה בתו של אברהם אבינו, שנקרא חסיד, ועשה חסד עם כל בני העולם, בגלל זה נקראת "חסידה ברושים ביתה" בין זרועות עולם יושבת, ובחיבור הראשון.

רבי אבא ורבי יוסי קמו לעסוק בתורה בחצות הלילה, עד שישבו ועסקו בתורה, אמר רבי יוסי זה שאמר רבי חייא "אנוש כחציר ימיו" יפה אמר, אבל במה בארנו סוף הפסוק, "כי רוח עברה

– מאיר התיקון –

²⁸⁹ חסיד (דפ"ו).

²⁹⁰ שמות צה ע"ב (הערת הזהר).

²⁹¹ כי שם אחורי ב' הזרועות תחלת בניינה (רח"ו).

²⁹² עי' פרדס רמונים ש"א פ"ג: "ובחבורא קדמאה", פ"י בזוהר, כי הוא היה הספר הקודם אל זה [רע"מ], ע"כ. וצ"ע שכן זה המקום הראשון שנזכר בזהר "חבורא קדמאה".

²⁹³ פ"י שפי' לעיל שמט"ט מתחדש כחציר (מ"מ).

²⁹⁴ שעולה למ"ן במלכות. נ"א בבינה הנקר' רוח הקדש הסתום (רח"ו), ואם נפרש על המ' א"ש שמט"ט עולה בסוד מ"ן למלכות. ואם נפרש על הבינה. יפורש ג"כ על מט"ט שיש בו נשמת אד"הר שהיא בבינה. כמ"ש הרב בליקוטים, ומפשט הלשון נראה כנ"א שהיא בינה (מ"מ).

²⁹⁵ פ"י מלכות שהיא עילאה על ב"ע. א"נ בינה (מ"מ).

²⁹⁶ י' רוח מט"ט הנקרא רוח זעירא במלכות. א"נ בבינה הנקרא רוחא עילאה (מ"מ).

²⁹⁷ לפי' א' כהנא רבא הוא חסד. לגו ק"ק הוא יסוד דנוקבא כמ"ש באדרא זוטא. ולנ"א כהנא רבא הוא אבא לגו ק"ק הוא יסוד דאימא שנשמת מט"ט היא מבינה כמ"ש של שהיא נשמת אד"הר ולכך הביא הזהר פסוק וחסד ה' וכו'. שר"ל וחסד ה' שהוא חסד תעיר לפי' הראשון והאיר למל' הנקרא עולם כנודע שעולם ועולם הם תריץ הה"ן בינה ומ' ואז יצא מט"ט. ולפירוש הב' וחסד ה' הוא אבא הנקרא כהנא רבא והאיר לבינה הנקרא עולם ואז יצא מט"ט. ולכל הפירושים על יריאיו הוא מט"ט שהוא ירא את ה' מאד (מ"מ).

²⁹⁸ רזא דיבום הוא בעלמין ב"ע שהן דמט"ט וכו' ושם נשתנה כי כל השנויין ביה, וכו' והענין כי נשמתא ל"ל שינוי, וכל השינויים הוא בגוף וכו' וכמו נהורא בצבעים@, דהשינוי אינו אלא בצבעים@ וכו', כי עלמין דמט"ט הן גופא לגבי בריתא דמלכא באצילות, ולכן אין שינוי אלא ביבום כד נחית לעלמין דיליה (בהגר"א על תיקו"ז קו ע"ג).

בו ואיננו ולא יכירנו עוד מקומו". אמר לו כך הוא בודאי, "אנוש כחציר ימיו" כמו שאמר "כציץ השדה", אותו שדה הנודע, "כן יציץ" שהתחדש וחזר כמקדם (כך יציץ ועולה למה משום).
 "כי רוח עברה בו ואיננו", זה רוח עליון טמיר קדוש גנוז מהכל, שכולל אותו בתוכו, ואז "איננו", וזהו סוד של חנוך שכתוב בו "ואיננו כי לקח אותו אלהים", זה אלהים עליון, רוח עליונה, רוח גנוזה וטמירה. "ולא יכירנו עוד מקומו", שהרי נכללת רוח קטנה ברוח עליונה. מה כתוב אחריו "וחסד ה' מעולם ועד עולם" ונכנס לו כהן גדול לתוך קדש הקדשים ולוקחו ומולידו כמקדם, ומתחדש כנשר נעוריו וחוזר והוא נער.

(יד) עי' זהר ח"ב ק ע"ב: אלא מה דאמר צאינה וראינה בנות ציון במלך שלמה בעטרה כתיב²⁹⁹ ולא כתיב ובעטרה דכל מאן דחמי ההוא עטרה³⁰⁰ חמי נעם מלכא דשלמא דיליה שעטרה לו אמר³⁰¹ הא תנינן קרי לה בת קרי³⁰² לה אחות קרי לה אם³⁰³ וכלא איהו וכלא הוי מאן דיסתכל³⁰⁴ וינדע³⁰⁵ בהאי ינדע חכמתא יקרא³⁰⁶:

השתא מה אעביד³⁰⁷ אי אימא רזא סתימא דא לא אצטריך לגלאה אי לא אימא ישתארון זכאין אלין יתמין מהאי רזא נפל ההוא סבא על אנפוי³⁰⁸ ואמר (תהלים לא ו) בידך אפקיד רוחי פדיתה אותי יהו"ה אל אמת מאנא דהות לתתא היך יתעביד לעילא ובעלה (בעלא) דהוה לעילא היך יתהפך והוה לתתא בת זוגיה אתעבידת אמיה תוהא על תוהא אחוה אבוה אי אבוה דקדמיתא יפרוק ליה יאות אבל אחוה דליהוי אבוה וכי לא תוהא איהו דא עלמא בהפוכא איהו ודאי עלאין לתתא ותתאין לעילא:

אלא (דניאל ב כ) להוה שמויה די אלהא מברך מן עלמא ועד עלמא די חכמתא וגבורתא דיליה היא והוא מהשנא עדניא זומניא וגו' ידע מה בחשוכא ונהורא עמויה שרא תא חזי מאן דש(א)רי בנהורא לא יכיל לאסתכלא ולמחמי בחשוכא אבל קודשא בריך הוא לאו הכי ידע מה בחשוכא אף על גב דנהורא עמה שרא מגו נהורא אסתכל בחשוכא וידע כל מה דתמן:

הכא אית לאקדמא בקדמיתא מלה חדא דאמרו קדמאי באינן חזוי ליליא³⁰⁹ [דתנן] (דאמרי) מאן דאתי על אמיה בחלמא יצפה לבינה דכתיב (משלי ב ג) כי אם לבינה תקרא הכא אית לאסתכלא³¹⁰ אי בגין דאיהי אם יאות והוה ליה למכתב הכי דמאן דחמא אמיה בחלמא יזכי לבינה אבל מאן דאתי על אמיה אמאי:

– מאיר התיקון –

²⁹⁹ כי שורש הכתר אי אפשר להשיג כלל, אך במלך שהשלום שלו, סוד מלכות שהיא עטרה בראש כל צדיק, ומה שעתידי להיות, אי אפשר להשיג ג"כ, וכו' ובעטרה"ה כשיערה רוח ממרו"ם, גי' בעטרה"ה, יכולין להשיג וכו', ואלו הב' עטרין נמשכו מסוד אבא ואימא, והעיקר ע"י אמו, כי אבא בהעלם גדול (הגרמ"מ).

³⁰⁰ מלכות (רח"ו במ"מ). והיינו וראית את אחורי, כי מלכות ות"ת נקראים אחור וקדם (מ"מ).

³⁰¹ שיעור הפסוק בעטרה שהיא מלכות שעטרה לו, להיות אמו, כן פי' מורינו (מ"מ).

³⁰² וקרי (דפ"ו).

³⁰³ טעם פתיחה זו משום האי דקאמר קרי לה אם וכו', ודומה לזה מ"ש בת זוגיה אתעבידת אמיה, לכך הביא פסוק זה, וכולא איהו יובן שהקדים מ"ש האריז"ל בסה"כ, וז"ל, סוד משרז"ל בעטרה שעטרה לו אמו לא זז מחבבה וכו' הוא כי בהיותה שוה אצלו היא אחותו, וכשעולה למקום אימא כמו במוסף שבת, היא עטרת בעלה, ונק' אמו, עכ"ל. ונלע"ד כשהיא מהחזה ולמטה ומקבל מאחורי חדוי, אזי נק' בתו, כי הוא לוקח הכל ואח"כ נותן לה (מ"מ).

³⁰⁴ בסוד בינה (הגרמ"מ).

³⁰⁵ בסוד הדעת (הגרמ"מ).

³⁰⁶ זהו סוד תוציא יקר מזולל (הגרמ"מ).

³⁰⁷ עשה זה הסבא הקדמה וההנחה, שזה מה שנפל לעמקי התהום, אך זכה ואתתקן, יוכל להתעלה למעלה גדולה עד מאד, כי שרשו גבהו מאד, וגבוה מעל גבוה שומר וגבוהים עליהם (הגרמ"מ).

³⁰⁸ בסוד מסירת נפש בנפילת אפיים (הגרמ"מ).

³⁰⁹ עי' מלואים אות.

³¹⁰ מקשה ב' קושיות, אם הוא בשביל שבא על אמו כפשוטו, א"כ יותר ראוי למי שרואה אמו בחלום שהוא בלי עבירה כלל, ולמה לא אמרו חז"ל כן, וגם למה לא אמרו יזכה לבינה, מהו יצפה לבינה, אבל מאן דאתי על אמיה שהוא עבירה אמאי יצפה לבינה בשביל זה (הגרמ"מ).

אלא רזא עלאה איהו³¹¹ בגין דאתהפך וסליקן (לעילא דסליק) מתתא לעילא [לסליק] ברא הוה בקדמיתא³¹² כיון דסליק לעילא אתהפך אילנא ואתעביד איהו מעלמא עלאה ושליט עלה וזכי לבינה³¹³:

בקדמיתא כד סליק אינש לתליסר שנין³¹⁴ (ולעילא) מה כתיב (תהלים ב ז) יהו"ה אמר אלי בני אתה אני היום ילדתיך כדין איהו לתתא מינה³¹⁵ כיון דסליק עלה האי איהו מעלמא עלאה³¹⁶ דהא אסתלק בדרגא דיוסף ודא (ס"א ודאי) זכי לבינה³¹⁷:

אוף הכי האי מאנא³¹⁸ בקדמיתא איהו הוה בדרגא דיוסף³¹⁹ בעל אילנא תתאה קיימא ברעותיה ושליט עליה דהא כל נוקבא³²⁰ בדיוקנא דנוקבא אילנא תתאה קיימא כיון דאיהו³²¹ לא בעא לקיימא בההוא דרגא דיוסף ולא אתקיים לשמשא ביה ולאפשא בעלמא ולמעבד תולדין כדין נחית לתתא³²² ואתעבידת איהי אמיה וההוא פרוקא ירית ירותא דיוסף דהוה הוא בקדמיתא ואיהו נחית לתתא:

– מאיר התיקון –

³¹¹ כאשר סליק מתתא לעילא, עושה לו הקב"ה בלי ידיעתו ובלא הרהור כלל, והן סוד דברים כבושים שיצאו מכבשי דרחמנא וכו', ולכן הבא על אמו שהוא מתעלה עליה, ונעשה לה בעל וכו', ולכן יצפה לבינה שיכול להיות שיבוא לידי זה ולא זכה עדיין, וגם אינו בודאי יזכה, אלא יצפה, כי הוא יתעביד עתה מעלמא עלאה והוא שליט עלה עתה (הגרמ"מ).

³¹² פי' כי תחלה היה בן המלכות, ואח"כ חזר במדרגת דכורא שהוא הז"א, וז"ש ואתעביד איהו מעלמא עילאה שהוא הז"א (מ"מ).

³¹³ פי' שנה"י דאימא הם בתוך ז"א (מ"מ).

³¹⁴ צח ע"א (הערת זהר). היינו סוד נפש דוד, הוא נפש כלל ישראל, ועד י"ג שנין הוא בסוד נע"ר, והוא בחינת נפש של רוח ואינו עולה יותר, אבל מ"ג שנה ואילך אז עולה מנפש לרוח דרוח וכו', שאז נעשה בעל בחירה, כי יצא משני דערלה להתדבק במצות המלך, בין י"ג למצות, והרשות נתונה ונעשה בר עונשין (הגרמ"מ).

³¹⁵ הוא למטה עדיין מסוד בינה שהוא עלאה, כי הוא בן לאמו, ובסוד ב"ן י"ה, אבל לא זכה עדיין להיות בינה, וכש"כ חכם בבינה (ס"י פ"א מ"ד), אבל כיון דסליק עלה ונעשה גנא דגנתא (לעיל לה ע"א) (הגרמ"מ).

³¹⁶ צדי"ק עליון סוד גנא דגנתא מעלמא עלאה, והוא סוד יוסף, כי מי שעומד בנסיון של חוץ לטבע בני אדם ושומר הברית, זוכה למלכ"א עלאה קדיש"א גי' ברי"ת והוא דרגא דיוסף (הגרמ"מ).

³¹⁷ כמו שיוסף עלה בדרגא עלאה, עלמא דדכורא, להיות צדיק עליון ע"י נסיונו בעוה"ז, כן מי שזוכה שיהיה לו בן בת [נדצ"ל בן בת - תבונה עי' אד"ז רצ ע"ב], נתעלה להיות אחר מיתתו חכם בבינה, וזכה לבינה עלמא דאתי לאנהיג לה ברעותא, כי יוסף בעולם סוד אילנא דחיי וכו' (הגרמ"מ).

³¹⁸ בכאן בסוד היבום, כי מתחילה ירדה סוד הנוקבא, ז' מלכים דמיתו, בהמלכות, סוד שבירת הכלים, סוד הצלע, ובצלעי שמחו ונאספו, מלכות דבינה ז"ת ב"ן ב"ת, וכשנתגדלו בסוד הזיווג, אז נתעלו, והבן יורש מקום אבא ואימא ולא ברתא כמ"ש באד"ז רצא ע"א, ומהבן נזון הבת (הגרמ"מ).

³¹⁹ וידגו לרוב בקרב הארץ (בראשית מח), ואין פרי בטנה של אשה מתברך אלא מפרי בטנו של איש (ברכות נא ע"ב, זוהר ח"א רלג ע"א), ואעפ"כ היא כוס של ברכה ועומדת ברשות בעלה, כי הוא בדרגא דיוסף בעל דהאי אילנא דתתא, אילנ"א גי' מאנ"א, וקיימיה ברעותא ושליט עליה (הגרמ"מ).

³²⁰ והאי אשה דלתתא קיימא בדיוקנא דהאי אשת חיל, אילנא דלתתא (הגרמ"מ).

³²¹ כמ"ש בזוהר פ' ויגש (עי' קפו ע"ב), שהוא עבר על מצות פו"ר ולא בעא לאפשא, לאפוקי מי שלא בידו עבר, רק הוא צדיק גמור והוא מן הסריסים אשר ישמרו את שבתותי כמ"ש שם (הגרמ"מ).

³²² כלומר הוא לא בעא לאפשא, ועי"כ נחית מהאי דרגא דהוה קאים ביה, ומאי חייב אחיו שיהא חייב בכבודה, שהיא תהא אשת האב, אלא הוא, הוא דנחית, אבל האי אחיו יקיים מצות יבום, ויהיה בסוד גואל כי יגאל ממכר אחיו, ועי"ז זו המצוה לוקח חלקו וחלק אחיו, שהיה הוא בדרגיה דיוסף, ומצוה שעשה זו גרם לו דירית ירותא ומקומו דהאי נחלת המת, וזאת האשה שהיה הוא שליט עליה, נעשית היא שלטה עליה, ולא איצטרך לרדת בעלמא דנוקבא, אלא נעשית בן לההוא אילנא דהות לתתא. ובאמת אם היה מצות יבום באביו היה לפניו יותר טוב, אבל במאי זכתה האשה שתתעלה להיות אשת האב, ועוד מאי חטאו שארי בניו שהם אחיו שתהא זאת האשה דהוית תחות רשות דהאי, ולפי שהוא חטא תהיה אשת אביו, וגם חטאו פוגם באביו יותר מבאחיו, ולמה ישתכר אביו להיות יורש גם מקום הבן זה, ולהיות הוא שוה עם כל אחיו הלא ירד מאת אחיו לעלמא דנוקבא. אך ע"י הגואל נתעלה מעט לעלמא דדכורא להיות בן, אבל הוא בן לאחיו מסטרא דר"ק דמלכות, כי אחיו לא נתעלה רק עליו ועל אילנא דלתתא דילה, ואח"כ זה הבן יורש את נחלתו מאביו שהוא אחיו, ואביו אקרי, ואביו הוי ודאי, כמ"ש כי אתה אבינו כו' אתה יהו"ה גואלנו [ישעיה סג], וזה הגואל הוא מקרי אביו והוא הוי אביו (הגרמ"מ).

כיון דנחית לתתא כדין אתקיים ביה יהו"ה אמר אלי בני אתה אני היום ילדתיך אתהפך אילנא מה דהוה תחותיה ואיהו שליט עליה אתהדר ושליט [ההוא] (איהו) אילנא עליה[נ] ואיהו נחית לתתא כיון דאיהו נחית לתתא ההוא דירית ירותא אתר דיוסף אבוי אקרי ואבוי הוי ודאי כלא איהו על תקוניה ודאי כדקא יאות:

בקדמיתא הוה מעלמא דדכורא והא אתעקר מתמן והשתא איהו מעלמא דנוקבא ומה דהוה איהו שליט עלה שלטא איהי עליה ואתהדר למהווי בעלמא דנוקבא ועל דא לית ליה בת זוג כלל ולא מכריזי עליה על נוקבא דהא מעלמא דנוקבא אתהדר איהו:

תרגום: אלא מה שאמר "צאינה וראינה בנות ציון במלך שלמה בעטרה", נאמר ולא נאמר "ובעטרה", שכל מי שרואה אותה העטרה, רואה את הנועם של המלך שהשלום שלו, שעטרה לו אמו. הרי שנינו, קורא לה בת וקורא לה אחות קורא לה אם, והכל הוא, והכל היה. מי שיסתכל וידע את זה, ידע חכמה נכבדה.

עכשיו מה אעשה, אם אמר סוד נסתר זה, לא צריך לגלות. אם לא אמר, ישארו הצדיקים הללו יתומים מן הסוד הזה. נפל אותו הזקן על פניו, ואמר "בידך אפקיד רוחי פדיתיה אותי ה' אל אמת", כלי שהיה למטה, איך יעשה למעלה. בעלה שהיה למעלה, איך יתהפך ויהיה למטה. בת זוגו נעשתה אמו, תמיהה על תמיהה. אחיו הופך לאביו, אם אביו שבראשונה יגאל אותו, יפה. אבל אחיו שיהיה אביו, וכי זו לא תמיהה, זה עולם הפוך הוא. ודאי שעליונים למטה ותחתונים למעלה.

אלא "להוא שמיה די אלהא מברך מן עלמא ועד עלמא די חכמתא וגבורתא דיליה היא והוא מהשנא עדניא וזמניא וגו' ידע מה בחשוכא ונהורא עמיה שרא". [יהי שמו של האלוה מבורך מן העולם ועד העולם שהחכמה והגבורה שלו היא, והוא משנה עדנים וזמנים וגו' יודע מה בחשכה והאור שרוי עמו]. בא וראה מי ששרוי באור לא יוכל להסתכל ולראות מה שבחשכה, אבל הקדוש ברוך הוא לא כך, יודע מה בחשכה, אף על גב שהאור שרוי עמו, מתוך האור מסתכל בחושך, ויודע כל מה ששם.

עכשיו יש להקדים בראשונה דבר אחד שאמרו הקדמונים באותם מראות הלילה, ששנינו (ברכות נז ע"א) מי שבא על אמו בחלום יצפה לבינה, שנאמר "כי אם לבינה תקרא". כאן יש להתבונן, אם משום שהיא אם, יפה, והיה לו לכתוב כך, שמי שרואה אמו בחלום יזכה לבינה, אבל מי שבא על אמו, למה.

אלא סוד עליון הוא, משום שהתהפך ועלה מלמטה למעלה, בן היה בתחילה, כיון שעלה למעלה, מתהפך האילן ונעשה הוא מעולם עליון ושולט עליה וזוכה לבינה.

בתחילה כשעולה אדם לשלש עשרה שנה, מה נאמר "ה' אמר אלי בני אתה אני היום ילדתיך", אז הוא למטה ממנה. כיון שעלה אליה, הרי הוא מן העולם העליון, שהרי התעלה לדרגת יוסף, וזה זוכה לבינה.

כמו כן כאן, כך הכלי הזה בתחילה הוא היה בדרגת יוסף, בעל האילן התחתון, עומד ברצונו ושולט עליו, שהרי כל נקבה עומדת בדמות הנקבה העץ התחתון. כיון שהוא לא רצה לעמוד באותה דרגה של יוסף, ולא התקיים לשמש בה ולהתרכות בעולם ולעשות תולדות, אז ירד למטה, והיא נעשית אמו. ואותו הגואל יורש את ירושת יוסף, שהיה הוא בראשונה והוא ירד למטה.

כיון שירד למטה, אז התקיים בו "ה' אמר אלי בני אתה אני היום ילדתיך", התהפך האילן מה שהיה תחתיו, והוא שולט עליו. חזר ושולט האילן ההוא עליו. והוא יורד למטה. כיון שהוא יורד למטה, אותו שירש ירושת מקום יוסף, אביו נקרא, אביו הוא ודאי, והכל הוא על תקונו ודאי כראוי.

בתחילה היה מעולם הזכר, והרי נעקר משם, ועכשיו הוא מעולם הנקבה. ומה שהוא היה שולט עליה, היא שולטת עליו, וחוזר להיות בעולם הנקבה. ועל זה, אין לו בכלל בת זוג, ולא מכריזים עליו על הנקבה, שהרי הוא חזר להיות מעולם הנקבה.

(טו) עי' זהר ח"ב קמו ע"א: ויקחו לי תרומה³²³ מאת כל איש וגו' (שמות כה ב) רזא דרזין לידעי³²⁴ חכמתא כד אסתלק ברעותא³²⁵ דסתרא דכל סתרי³²⁶ למעבד יקרא ליקריה³²⁷ אנשיב

– מאיר התיקון –

³²³ הוא סיום הלשון של הזהר ואינו מסתרי תורה ותיבת ס"ת בטעות נכתבה (מ"מ).
³²⁴ לידע (אור יקר).

רוחא³²⁸ מנקודה עלאה³²⁹ דנגיד מלעילא לתתא³³⁰ ושווי תקוניה³³¹ לאתישבא בהאי עלמא³³² אמאי בגין דאי לא יהא עקרא ושרשא ובהאי (דהאי) עלמא לא יהא ומאנא לארקא בהאי (מנא לארקא להאי) עלמא כלל ואי לא יריק להאי עלמא מיד אתאביד ולא יכיל לקיימא אפילו רגעא חדא אבל בגין דתקוניה איהו מהאי עלמא אתמלי מסטרא חדא³³³ לארקא להאי עלמא ומסטרא אחרא לארקא למלאכי עלאי וכלא אתזנו מניה כחדא:

שלימו דתקוניה דהאי רוחא רוחיהון דצדיקיא בהאי עלמא³³⁴ רוחא דא אשתלים בזמנא דחנוך וירד ומהללאל הו בעלמא [וכד] (ו)אסגיא חייבי עלמא אעדו ההוא שלימו מניה לבתר דאתאבידו אתא נח ואשלים ליה אתא³³⁵ דור הפלגה אעדו ההוא שלימו מניה (ו)אתא אברהם ואשלים ליה אתו אנשי סדום ואעדו ליה אתא יצחק ואשלים ליה אתו פלשתים וחייבי דרא ואעדו ליה מניה אתא יעקב ובנוי ערסא שלימא ואשלימו ליה:

נפקו מארעא קדישא ונחתו למצרים ובגינייהו אתעכבת תמן ובגין דאהדרו³³⁶ תמן ישראל לעוולבדין דמצראי אתכפיא ואתעדי ההוא שלימו עד דנפקו ממצרים ואתו למעבד משכנא אמר קודשא בריך הוא רעותי לדיירא ביניכו אבל לא יכילנא עד דתתקנון ההוא רוחא דילי ודישרי

– מאיר התיקון –

³²⁵ גלוי בחינות הכתר והכנתו אחר גלגולי בחינותיו כולם, אותם שאין האצילות מתפשט מהם, אותה הבחינה שהיא מוכנת והגונה להאציל נאצלים יקרא "אסתלק ברעותא", בזה הוא עליית רצון להמציא הנמצאים (אור יקר).

³²⁶ הוא הכתר שאין סוף מתלבש בתוכו כנודע, והוא סתר לכל הנסתרים שכל הספירות הם מוסתרות ומושרשות בו כנודע (אור יקר). פי' א"א (מ"מ).

³²⁷ יקרא הוא חכמה, "יקריה" חכמתו, והיינו שכל הנמצאים והשרשים העליונים דהיינו תיקוני א"א, כולם בסוד החכמה הקדומה הנעלמת, והיינו "יקריה" מציאות חכמה שבתוכו "ויקרא ליקריה" היא החכמה ממש הנגלית במקומו, והיא לבוש לחכמה הקדומה היינו יקרא ליקריה (אור יקר). פי' ז"ן שהם מלבישים לאו"א הנק' יקריה (מ"מ). ר"ל להמציא התלבשות לאור הגנוז כדי להתגלה על ידו למטה בגילוי כבודו ית"ש (כללים ח"א קב ע"ב).

³²⁸ היינו סוד כח התפשטות קו המדה, דהיינו רוח המתנשב מהכח הנסתר (אור יקר). פי' מלכות (מ"מ).

³²⁹ היא החכמה, שהיא נקראת נקודה, מפני שיש נקודה חכמה תחלת הישות, ואחריה "קו" בסוד הדעת, ואחריה שטח בסוד הבינה, ואחריה גוף שש קצוות פרשתיים בארוכה במקום אחר (אור יקר). פי' מאבא כי אבא יסד ברתא (מ"מ). הוא מלכות דהיא אתנטלית מחכמה (תיקו"ז יב ע"ב) אבא יסד ברתא (זהר פנחס רנ"ו ע"ב) (דע"ה ח"ב קנה ע"ד). הוא חכמה אבא, היוצא מאורא עלאה אור הגנוז, כמ"ש בפ' בראשית (טז ע"ב) ונפח ממנו רוחא חדא, וע"ד שנאמר @ (בראשית ב ז) ויפח באפיו כו', והוא כביכול משורש הרוח שבקרבו, והוא רוח אלהים חיים רוח הקודש, והוא אור הגנוז ע' ספר יצירה פרק א משנה ט בהגר"א שם (כללים ח"א קב ע"ב).

³³⁰ דהיינו התפשטות החכמה בעשר ספירות עד המלכות מעילא לתתא, וקצר בדרך אצילותם שאין זה מהמתייחס כעת (אור יקר). דהיא אתפשט ונמשך למטה (דע"ה ח"ב קנה ע"ד).

³³¹ הענין כי התיקונים שבא"א הם מאירים מאין סוף, בלתי צריכים לתיקון העולם הזה כלל, אלא מאירים ומתקשטין מצד עצמן, ואין להם צורך אל התחתונים, אמנם מחכמה ולמט הסוד הארתם היא משועבדת אל מעשה ותיקון התחתונים (אור יקר).

³³² והיינו סוד אומרו מה רבו מעשיך ה' כולם בחכמה עשית, אם כן האצילה בדרך שתיקונה הוא היותה היא מתישבת בהאי עלמא, בסוד הנבראים מל"ב נתיבותיה, ולא האצילה כדרך שנאצל הכתר שתיקונו מעצמו, אלא שיהיה תיקונו תדיר מצד התחתונים, נמצאו הספירות כולם מחכמה עד המלכות הם תיקונם בישובו של עולם תחתון, בסוד התפשטות הנמצאים עד הנקודה תחתונה, וכולם שואגים לטרף ושכינה עולה וצועקת למעלה, ותפארת עולה בחברתה אל הבינה והבינה בחכמה, ושם נשפע ונמשך מדרגה אחר מדרגה עד בואם אל המלכות, ומשם יפרד אל הנפרדים כולם (אור יקר). פי' שתיקון המלכות הוא על ידי מעשה התחתונים (מ"מ). שעשה תיקון המלכות להתיישב בעוה"ז, והם הצדיקים שהם המשכן ומעון אליה, שבתוכם היא שוכן, וכמ"ש (שמות כה ח) ושכנתי בתוכם, בתוכו לא נאמר אלא בתוכם כמו שמפרש והולך (דע"ה ח"ב קנה ע"ד).

³³³ זהו פי' עיקר שכינה בתחתונים (רח"ו).

³³⁴ עי' פי' ויקרא (ד ע"ב) ישראל שלימו דשמא קדישא אינון, וכן לעיל (דף פז רע"א) זכאין אינון ישראל קמיה דקוב"ה דאחדין באנפין עלאין דמלכא באינון פנים דהוא ושמיא אחידן בהו, ואינון ושמיא חד הוא, ובפ' תרומה (קמו ע"א) כו' וע' בהגר"א בתיקונים (תיקון לח דף פז ע"ד) שאמר שם דאנן איברים דהשכינה, וכן שם (דף מח ע"ג ע"ד) דהשכינה היא כלל ישראל [ז"ל ע"ג: דכל הבקשות דצלותא הוא הכל על כלל ישראל, דהוא בשכינתא שהיא כלל ישראל, וז"ש כמה דתיקונו הבוחר כו', והכל עלה. ז"ל ע"ד: ואני, מדבר בעדו, בשכינה, דהיא מדברת בעדנו, דהיא כלל ישראל.] (כללים ח"א סו ע"א).

³³⁵ אתו (דפ"ו).

³³⁶ דאהדרי (דפ"ו).

(דשריא) בגווייכו הדא הוא דכתיב (שמות כה ח) ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם³³⁷ ודא איהו רזא דכתיב (שם ב) ויקחו לי תרומה אמר משה לקודשא בריך הוא מאן יכיל למיסב לה ולמעבד לה אמר ליה משה לא כמה דאת חשיב אלא מאת כל איש אשר ידבנו לבו וגו' מההוא רעותא ורוחא דלהון תסבון לה ותשלמון לה:

תרגום: "ויקחו לי תרומה מאת כל איש וגו'", סוד הסודות ליודעי החכמה, כשעלה ברצון סתר כל הסתרים לעשות כבוד לכבודו, השיב רוח מנקודה עליונה ששופעת מלמעלה למטה, ושם תיקונו להתיישב בעולם הזה. למה. לפי שאם לא יהיה עיקר ושורש בעולם הזה, לא יהיה כלי להוריק בעולם הזה כלל. ואם לא יריק לעולם הזה, מיד נאבד ולא יכול לעמוד אפילו רגע אחד. אבל משום שתיקונו הוא מן העולם הזה מתמלא מצד אחד להוריק לעולם הזה ומצד אחר להוריק למלאכים העליונים, והכל נזונו ממנו כאחד.

שלימות התיקון של הרוח הזו, רוחות הצדיקים בעולם הזה, רוח זו נשלמה בזמן שחונן וירד ומהלאל היו בעולם. וכשהתרבו הרשעים בעולם גורשה השלמות ההיא ממנו, אחר שאבדו, בא נח והשלים אותו. בא דור הפלגה וגירש אותה השלמות ממנו. בא אברהם והשלים אותו, באו אנשי סדום וגרשוהו. בא יצחק והשלים אותו. באו פלשתים ורשעי הדור וגרשוהו ממנו. בא יעקב ובניו, המיטה השלמה, והשלימו אותו.

יצאו מהארץ הקדושה וירדו למצרים, ובשבילם התעכבה שם, ומשום שישראל חזרו שם למעשי המצרים נכנעה וגרשו אותה השלמות ממנו, עד שיצאו מצרים ובאו לעשות משכן. אמר הקדוש ברוך הוא, רצוני לדור ביניכם, אבל אינני יכול עד שתתקנו אותה הרוח שלי, שתשרה ביניכם, זהו שנאמר "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם". וזהו סוד הנאמר "ויקחו לי תרומה", אמר משה לקדוש ברוך הוא, מי יכול לקחת אותה ולעשות אותה, אמר לו משה, לא כמו שאתה חושב, אלא "מאת כל איש אשר ידבנו לבו וגו'", מאותו רצון ורוח שלהם תקחו אותה, ותשלימו אותה.

(טז) עיי' זהר ח"ב רנט ע"א: תרין [וחפין] אינון יעקב איהו לעילא יוסף לתתא תרין [א]ובתין אינון חד היכלא שתיתאה³³⁸ וחד האי היכלא שביעאה³³⁹ תיאובתא לעילא באינון נשיקין דנטל יעקב תיובתא³⁴⁰ לתתא בהאי שמושא דנטיל יוסף [מתרין סטרין אלן נטיל האי] (לתרין סטרין אלן נטילין נטיל) ארון הברית רוחא דחיי³⁴¹ מסטרא דיעקב נטיל רוחא דחיי לעילא³⁴² דאתדבק ביה באינון נשיקין³⁴³ [ועייל] (ואעייל באינון) נשיקין (ואעייל באינון) רוחא דחיי דלעילא ביה³⁴⁴ לאתזנא מניה מסטרא דיוסף³⁴⁵ דאיהו לתתא בסיומא דגופא³⁴⁶ בהאי היכלא נטיל רוחין ונשמתין לארקא לתתא להאי עלמא³⁴⁷:

אלין תרין סטרין מתפרשן לתרין סטרין³⁴⁸ סטרא דיעקב אתפשט³⁴⁹ ויהיב תוקפא לנבעא³⁵⁰ באינון שדים³⁵¹ דאתמליין מההוא רוחא³⁵² דחיי ויניק בהו לאינון מלאכין קדישין³⁵³ דאינון חין

– מאיר התיקון –

³³⁷ ור"ל דושכנתי בתוכם, ר"ל בתוך בני ישראל, דעיקר בנין הוא רוחיהון דצדיקיא, וקיימא בהמ"ק בזה, וכל תיקון השכינה הוא נשמתין דצדיקיא בהאי עלמא, דהוא התפשטות רוחא דילה (בהגר"א בתיק"ז קו ע"ג). התפשטות האצילות בהב"ע ע"י השם הויה ב"ה אשר הוא הוראת כל האצילות כולו ביחוד אור א"ס שבו (דע"ה ח"א מג ע"ד).

³³⁸ פי' יעקב שהוא בהיכל הרצון שהוא ששי (מ"מ).

³³⁹ פירוש יוסף שהוא בהיכל לבנת הספיר שהוא שביעי מלמעלה למטה (מ"מ).

³⁴⁰ תיאובתא (דפ"ו).

³⁴¹ פירוש בינה (מ"מ).

³⁴² דלעילא (דפ"ו). פירוש מלכות ע"י יעקב מקבלת הארת הבינה (מ"מ).

³⁴³ פי' שמ' דבוקה עם זעיר ע"י הנשיקין (מ"מ).

³⁴⁴ פי' שיעקב הנז' מכנים רוחא דחיי שהי' בינה במלכות (מ"מ).

³⁴⁵ הוא ייחוד תחתון בערך תחתון הזכר (אור יקר).

³⁴⁶ ואין ראוי שישאב חיים לעליונים אלא דרך פתח עליון שהם שני פתחים אל הגוף העליון הפה דרך בו הנשיקין ופה הברית דרך בו הזווג שהוא משם גם כן נוטל רוח חיי הגופים התחתונים (אור יקר).

³⁴⁷ שהוא חיי התחתונים, אמנם הוא הויה חדשה שמתילדת בנקבה והוא מציאות מחודש יפה בערך התחתונים ממציאיות רוחא דחיי בערך העליונים (אור יקר).

³⁴⁸ והיינו דמסיק אחר שפירוש עניינם, מצד הזכר היות שני ייחודים אלו העליון נראה משובח מחבירו בערך הנקבה הם להפך, וזהו שאמר "אלין תרין סטרין" בבחינת הזכר כדפירשנו "מתפרשין לתרין סטרין" מצד הנקבה (אור יקר).

³⁴⁹ ויורד למטה ואינו בחינה פנימית, אם כן צריך שיהיה בהיכל הששי נגלה כדי שיתפשט (אור יקר).

וקיימין לעלמין וקיימין בקיומא ביה סטרא דיוסף [עייל] (נטיל) בתיאובתא ויהב תוקפא לגו ועביד נשמתין ורוחין לנחתא לתתא ולאזנא בהו בני עלמא:

ועל דא קיימין תרין סטרין אלין דא לעילא³⁵⁴ ודא לתתא³⁵⁵ דא לאתזנא לעילא ודא למיזן לתתא כל חד וחד כדקא חזי ליה (ועל דא) וכלאו (ועל דא כלא) איהו חד וחד רזא איהו ועם כל דא יוסף זן לכל גופא ואשקי ליה ודמהאין (ומהאי) רוחא דחיי דאתדבקתא דיעקב נחית לתתא³⁵⁶ וביה אתדבק האי ארון הברית ברעותא לעילא ונחית ההוא רוחא דחיי לתתא בההוא אתדבקתא דיוסף וכד אתחבר כלא כחדא אתמליין אינון שדים לינקא לכלא ובגין כך כלא איהו חד זכאה חולקיה מאן דידיע לקשרא קשרין וליחדא יחודא ובצלוחיהו ברעותא דלבא כדקא יאות בגין לדבקא שייפא בשייפא רוחא ברוחא כלא בכללא חדא למהוי כלא חד כדקא חזי:

תרגום: שנים הם. יעקב הוא למעלה, ויוסף הוא למטה. שתי תשוקות הן, אחד ההיכל הששי, ואחד ההיכל השביעי הזה. התשוקה שלמעלה באותן נשיקות שנוטל יעקב. התשוקה שלמטה בשמוש הזה שנוטל יוסף. משני הצדדים הללו נוטל (זה) ארון הברית את רוח החיים. מהצד של יעקב נוטל את רוח החיים שלמעלה שנדבק בו באותן נשיקות, ומכניס (באותן נשיקות) (ונכנס) את רוח החיים שלמעלה בו ליזון ממנו. מהצד של יוסף שהוא למטה, בסיום הגוף, בהיכל הזה נוטל רוחות ונשמות להריק למטה לעולם הזה.

שני הצדדים הללו נפרדים לשני צדדים. הצד של יעקב מתפשט ונותן כח לנבוע באותם שדים שמתמלאים מאותה רוח החיים, ומניק בהם את אותם מלאכים קדושים, שהם חיים וקיימים לעולמים, וקיימים בקיום בו. הצד של יוסף נכנס בתשוקה ונותן כח לפנים, ועושה נשמות ורוחות לרדת למטה ולזון בהם בני העולם.

ועל כן קיימים שני הצדדים הללו, זה למעלה וזה למטה. זה להזין למעלה, וזה לזון למטה, כל אחד ואחד כראוי לו. (ולכן) והכל הוא אחד וסוד אחד הוא. ועם כל זה, יוסף זן את כל הגוף ומשקה אותו. שמרוח החיים הזו של ההדבקות של יעקב יורד למטה, ובו נדבק ארון הברית הזה ברצון למעלה, ויורדת אותה רוח חיים למטה באותה התדבקות של יוסף, וכשהכל מתחבר כאחד, מתמלאים אותם השדים להניק לכל, ולכן הכל הוא אחד. אשרי חלקו של מי שידוע לקשר קשרים וליחד יחוד בתפלתו ברצון הלב כראוי כדי להדביק איבר באיבר, רוח ברוח, הכל בכלל אחד, להיות הכל אחד כראוי.

(יז) עיי' זהר ח"ב קכז ע"א: אפרסמון דא היכלא עלאה³⁵⁷ טמירא (עלאה) גניזא אפריון דא היכלא דלתתא³⁵⁸ דלית ביה סמך עד דאתסמין³⁵⁹ [נ"א דאתמסך] מגו היכלא עלאה ובגין כך את סמך איהו סתים בכל סטריו³⁶⁰ כגוונא דא [את ס' ואתגלים ס' (ס"א מ"ם)] סתימא:

– מאיר התיקון –

³⁵⁰ להחיות בו כל הכחות הדקים שאין בהם נשמה שהם המלאכים אלא הם רוחניים מתקיימים ומנהיגים העולם בסוד רוח חיוני שהוא מתלבש בהם וזולתי אותו רוח אין להם מציאות קיום ולא הנהגה (אור יקר).

³⁵¹ שהוא סוד א"ל שד"י שבהיכל אהבה "דאתמליין" מהיכל הרצון "מההוא רוחא דחיי" בעוד שנקשרים ההיכלות אלו באלו לשאוב הרוח החיוני מלמעלה "ויניק בהו" אחר מלואם "לאינון מלאכין קדישין דאינון חייין וקיימין לעלמין", ולזה אין להם נשמה מתלבשת בגוף אלא כולם שכל ונשמה, ומזונם וקיומם וכחם לפעול הוא רוח זה הנשאב מהתפארת מסוד קשר והתלבש והתאחד הספירות אברים באברים, והיינו הנהגת מטטרון בסוד התפארת כדפירשו בתיקונים קודשא בריך הוא מקנן במטטרון שדרך השדים האלו שהם א"ל שד"י יש די וספוקא להחיותם ולהנהגתם (אור יקר).

³⁵² ר"ל כמו השדים שמניקים לכל צד, והמזונות שמתפשט לטובים ולרעים, כן מההוא רוחא מתפשט לכל צד, לימינא ולשמאלא, שהוא סוד שני שדים כנ"ל. ואפיק נהורין אלו דסטר שמאלא. ואמר כד אתפרש כו'. שבתחלה אינו מוציא אלא מסטרא דימינא, ואח"כ כאשר מתפרש לב' רוחין מוציא לכל צד (יהל אור).

³⁵³ יובן במ"ש הרב בליקוטים שהמלאכים הם מנשיקין ולכן אין להם גוף כיון שהוא רוחא ברוחא והנשמות באים מזווג תחתון שהוא גופני לכך יש להם גוף עכ"ל וז"ש "ויניק להו לאינון מלאכין קדישין" לפי שמסטרא דיעקב הם הנשיקין כמ"ש לעיל ולכ"א בסטרא דיוסף ועביד נשמתין ורוחין כיון שהוא זווג גופני (מ"מ).

³⁵⁴ פירוש למלאכים (מ"מ).
³⁵⁵ פי' לנשמות בני אדם (מ"מ), ועיקר הענין בשביל ב' מיני נשמתין, א' בדרגא דבינה עוה"ב, והוא נשמתין דאינון בההוא עלמא, וב' דרגא דמלכות לצדיקיא דהאי עלמא בגופא עוה"ז וכו' (בהגר"א בתיקו"ז קו ע"ד).

³⁵⁶ פי' מהמוחין דבינה שבתוך זעיר הנק' יעקב "נחית לתתא" היינו ליסוד זעיר והמלכות דבוקה ביסוד וז"ש "וביה אתדבק האי ארון הברית" (מ"מ).

³⁵⁷ בינה היכל אבא (בסוד אפר שדינין מתערין מינה ה"ג פ"ר דמנצפ"ך וס"מ בינה ותבונה כידוע כנ"ל) (יהל אור).

מה בין האי להאי אלא בשעתא דסתים ואתגניז בגויה גו נקודא [נ"א נהורא] עלאה לעילא כדן איהי קיימא בדיוקנא דא(ת) סמ"ך סתים בגויה ואתגניז ביה לסלקא³⁶¹ לעילא ובשעתא דהזרא ויתבא רביעא על בנין (ד)לתתא לינקא לון כדן איהי קיימא בדיוקנא דאת [ס'] (ס') רביעא סתימא לגו ארבע סטרין דעלמא³⁶².

ועל דא דא איהו אפרסמון³⁶³ ודא הוא אפריון ובאתר תרין אתון ס"מ קיימא י' (אפרסמון ב)רזא דברית³⁶⁴ וברזא דברית (ס"א רזא דברית דאתגניז בגויה) דאיהו זמין לנטלא כלא³⁶⁵ רזא דאינון מאה ברכאן³⁶⁶ שתין וארבעין³⁶⁷ שתין לקבל שית סטרין דנפקי מאת ס"מ³⁶⁸ [נ"א מגו מ']

– מאיר התיקון –

³⁵⁸ מלכות (ג"כ בסוד פ"ר הנ"ל וי' זעירא חכמה זעיר כנ"ל) אדנ"י היכל להו"ה (יהל אור).

³⁵⁹ דאסתמין (דפ"ק).

³⁶⁰ כבר הודעתין כי כמו שלמטה הם לאה ורחל כן כנגדם למעלה הם בינה ותבונה בינה כנגד לאה ותבונה כנגד רחל והנה אות ס' היא בבינה. שהיא יותר סתומה ונעלמת אבל ס' סתומא היא בתבונה שאינה כל כך סתומה לפי שהיא יורדת למטה ומתלבשת תוך ז"א כנוודע והיא נעשית בבחינת מ"ם סתומה מרובעת דרביעא על בנין. וזו התבונה היא הנקראת אם הבנים (שער מאמרי רשב"י).

³⁶¹ עיין קפ ע"א (הערת הזהר).

³⁶² פ' תצוה (דף קפ ע"א) ובתיקונים (ריש תיקון ה דף כ ע"ב) וע' בהקדמת זוהר בראשית (דף ה סע"ב) ונבנה כל אות ממאה נקודות. ובשורש סוד מ' וס', ריבוע בגו עיגולא, שורש היושר ועגולים (הקד"ש סד ע"ד), הם סוד מאה ברכאן כמ"ש בזוהר שם, והוא המאה ברכות שמברך הקב"ה להנשמה קודם צאתו לאויר העולם, כמ"ש בסתרי תורה (פ' לך לך דף עו סע"ב) (דע"ה ח"ב נה ע"א ועי"ש ע"ב), עיקר הוראת אות ס' הנה הוא על גדלות הזו"ן שיעולים עד הבינה אימא עלאה, שהיא הס' משום שהיא תופסת הו' ספי' העליונים דהאבא, וכאשר נשלמו הזו"ן בו' שלם עם ראש אז הנה עולים ג"כ עד הבינה עלאה כמ"ש הרב בזווגים (פרקים ד ה) ע"ש. ואותו הס' הוא הס' דאפרסמין כמ"ש בזוה"ק (תרומה קכז ע"א) וכאשר עולין הזו"ן שם עד אותו הס' הנה תמן אתמליין מכל כסופין דנהרי דאפרסמונא דכיא (כללים ח"ב לה ע"ד). כללות העולם כולו הנה היא מסודר בבחי' עגולא וריבוע, היינו ריבוע דנפקא מגו עגולא [עי' ספר הבהיר אות קיד, ע' עוד יהל אור ח"ג י"ג ע"ב, ועי' גר"א תיקו"ז עז ע"א וקנח ע"ב], כי העגולא הוא מבחוץ וריבוע מבפנים, והם בסוד ס' ומ' סתומא, כי העטרת היסוד הוא בסוד ס', והו"ק הם בסוד מ' סתומא, והם ג"כ סוד ס' מ' דאפרסמון שאמרו בזוה"ק (תרומה דף קכז ע"ב), וקאי שם על בינה ותבונה וכמ"ש הרב בזווגים (פרק ד ה) (ביאורים ח"א ס ע"א). ועי' ע"ח או"א ט (ביאורים ח"א מג ע"א).

³⁶³ האפריון צריך ס' מן האפרסמון לכן הם שויים בשמותם, ואין חילוק ביניהם אלא במה שנמשך ואמר ובאתר תרין אתון וכו', שה"ס בינה ותבונה כאמור, קיימא י' וכו', ה"ס יסוד הנוק' שהוא הוא עצם האפריון, וכל יסוד נוק' נקרא נקודה, וכמו כן של הזכר נקרא כן כמ"ש באוצרות חיים בדרוש תלת נקודין הנזכרים בפרשת תצוה דף קפד ע"ב (רמ"ז).

³⁶⁴ רזא הוא יסוד, וברית הוא הוא יסוד, ולפי שיסוד הזכר נכנס בשל הנק' לכן אמר ברזא דברית. אי נמי ברזא דברית ירמוז למה שידוע שיסוד דאבא מבריש מן הקצה אל הקצה, למעלה מאיר באמא דהינו ו"ד כאמור ס' מ', ולמטה מאיר בברתא שהיא נקודה אחת לבד, ולכן י' פעמים א' הוא י' דאפריון, ואחר היותה בסוד פרצוף עשר ספירות אז מאיר בו י', וי' פעמים י' הם ק', וז"ש ואת י"ד איהו אשלים לרזא דמאה כגוונא דלעילא, שאז הבת כאימא בעלת עשר (רמ"ז).

³⁶⁵ דייקא זמין והוא מבואר במה שאמרנו שסוד הס' נקרא לעתיד לבוא, וז"ש זמין מעותד לנטלא כולא, כלומר שהסדר ההווה הוא לקבל הארת התבונה שהיא אות מ' אבל לעתיד היא מזומנת לקבל הכל גם הס' (רמ"ז).

³⁶⁶ הסוד הוא שבעת רצון אז בינה ותבונה נעשות פרצוף אחד, ואיתא בספר הכוונות שיסוד אבא נקרא ברוך ושל אמא נקרא ברכה, וגם בסוד י'חוד ב'רכה ק'דושה, הברכה היא בבינה, ובהיותה פרצוף אחד בזמנה אז כל המאה אורות שנקראים מאה ברכות הן מתקבצות ביסוד שלה הכולל, וז"ש רזא דאינון מאה ברכאן. האמנם צריך לדעת כי בהעשות בינה ותבונה פרצוף אחד אז התבונה עולה ומלבשת את הבינה עד החזה שלה ונשארו ו' מדות שלה העליונות מגולות והן סוד הס', והד' תחתונות שלה הן מוחין לתבונה. ולכן מפרש בכאן הברכות בשתי בחינות ס' ומ' (רמ"ז). עי' קכז ע"א והערה שם בשם הלש"ו. ועי' כללים ח"ב סד ע"ד סוף סעיף ה' וע"ש סעיף ו'.

³⁶⁷ הנה כבר ידעת כי יש בינה ותבונה והבינה היא ו"ק העליונים של הפרצוף הכולל בינה ותבונה שהם חב"ד חג"ת וכל אחד כלול מ' הרי ס' ותבונה היא ד' תתאין מ' וזהו מ"ס דאפרסמון. והנה לפעמים יש בז"א מוחין דתבונה לבד ולפעמים מוחי שניהם דבינה ותבונה ביחד וז"ש ק' שתין בסוד הבינה וארבעין בסוד התבונה שהם ד' ספי' תחתונות של הפרצוף הנז' (זהר הרקיע).

³⁶⁸ אמר דנפיק, מפני שנמשכים מאות הס' עד יסודה (רמ"ז).

ארבעין לקבל³⁶⁹ ארבע סטרי עלמא וכלא (א) שלימו למאה³⁷⁰ ואת יר"ד איהו אשלים³⁷¹ לרזא דמאה כגוונא דלעילא ועל דא דא אפרסמון ודא אפריון³⁷²:
 אינון נהרי נפקין מאפרסמון דא ונשמתינ עלאין דלית לון גופא בהאי עלמא ינקין מההוא נהירו דנפיק מאינון נהרי אפרסמונא דכיא³⁷³ ומתענגי בענוגא דא עלאה ונשמתינ ודסלקין ונחתינ [דאית] (דסלקין ויבית) לון גופא בהאי עלמא סלקין וינקין מההוא נהירו דאפריון³⁷⁴ דא ונחתינ ואליון יהבי ונטלי יהבי ריחא מאינון עובדינ דכשראן דמשתדלי בהו בהאי עלמא ונטלי מההוא ריחא דאשתאר ביה ביה (בגנתא) כמה דאת אמר (בראשית כז כז) כריח שדה אשר ברכו יהו"ה (ריחא דאשתאר ביה בההוא חקלא) וכלהו קיימי בההוא גנתא אליון מתענגי לעילא ואליון מתענגי לתתא:
 תרגום: אפרסמון, זהו היכל העליון, טמיר גנוז. אפריון, זהו היכל שלמטה שאין בו סמך עד שנסמך מתוך היכל העליון, ולכן אות סמ"ך נסתרת בכל צדדיה כזה אות ם ונתגלם ס' סתומה. מה בין זה לזה, אלא בשעה שנסתר ונגזז בתוכו, תוך נקודה (אור) עליון למעלה, אז היא עומדת בדמות זה סמ"ך נסתר בתוכו ונגזז בו לעלות למעלה. ובשעה שחוזרת ויושבת רבוצה על הבנים למטה להיניק אותם, אז היא עומדת בדמות של אות ם רבוצה, נסתרת לתוך ארבעת צדדי העולם. ועל כך זהו אפרסמון, וזהו אפריון, ובמקום שתי אותיות ס"מ, עומדת י' סוד הברית (סוד הברית שנגזז בתוכו) שהוא עתיד לקחת הכל. סוד של אותן מאה ברכות, ששים וארבעים, ששים כנגד ששה צדדים שיוצאים מהאות ס', וארבעים כנגד ארבעת צדדי העולם, והכל משלימים למאה. ואת יר"ד משלימה לסוד של מאה כדוגמא שלמעלה, ולכן זה אפרסמון וזה אפריון.
 אותם הנהרות יוצאים מהאפרסמון הזה, ונשמות עליונות שאין להן גוף בעולם הזה יונקות מאותו האור שיוצא מאותם נהרות אפרסמון זך, ומתענגות בענוג העליון הזה. ונשמות שיש להן גוף בעולם הזה עולות ויונקות מאותו האור של האפריון הזה ויורדות. ואלו נותנות ונוטלות, נותנות ריח מאותם מעשים כשרים שעוסקים בהם באותו העולם, ונוטלות מאותו הריח שנשאר בגן, כמו שנאמר "כריח שדה אשר ברכו ה'". הריח שנשאר בו באותו השדה, וכולם עומדים באותו הגן, אלו מתענגים למעלה ואלו מתענגים למטה.

(יח) עי' זהר ח"ב קטו ע"א: פקודא בתר דא לפדות עבד עברי ואמה העבריה ליעד אמה העבריה לדון בקנין עבד עברי הענק תעניק לו הדא הוא דכתיב (שמות כא ב) כי תקנה עבד עברי שש שנים יעבוד [מאי שש שנים יעבד] ומאי קנין דיליה אלא בסתרי תורה מטטרו"ן עבד יהו"ה כליל שית סטרי³⁷⁵ [נ"א שמהן] בחושבן³⁷⁶ שית אתון [דיליה] שית סדרי משנה³⁷⁷ ובהון³⁷⁸ אית ליה לבר נש למפלח למאריה למהוי ליה [עבד נמכר] ועבד למעבדו קנין כספו דכסף ימינא דאברהם חסד דרגא דיליה אורייתא מתמן³⁷⁹ אתיהיבת:

– מאיר התיקון –

³⁶⁹ היא המלכות שהיא כנגד תנה"י דבינה שהם ד' סטרי, וגם ד' מוחותיה הם ד' סטרי, ולפי שאלו של תבונה נעשים מוחין לזעיר לכן אמר ד' סטרי עלמא הוא הזעיר הנקרא עולם כנודע (רמ"ז).
³⁷⁰ פי' ששתיהן נעשות אחד בינה ותבונה, ולכן בא הבנין שלם במאה (רמ"ז).
³⁷¹ פי' שהאורות האלה מאירות בזעיר ונמשכות עד יסודו, ובהכנסו ציון מתרבות י' פעמים י' ונעשות מאה. וז"ש איהו אשלים, ר"ל הוא בעצמו משלים מיניה וביה (רמ"ז).
³⁷² ירצה בזה תבין ההפרש שיש בין אפרסמון ובין אפריון. ועתה אפרש מ"ש לעיל שהאפריון אין לו סמך עד דאסתמך מגו היכלא עלאה, שכשאין בזעיר כי אם המ' לבד אז נקראו נופלים המ' וזו"ן, שגם באורות התבונה יש אחיזה לחיצונים שהרי היא יורדת עד החזה ומשם יש אחיזה לחיצונים וכל שכן בזו"ן, אבל בעת רצון מתעלים שלשתם למעלה נכללים זה עם זה, ואז הבינה שהיא הס' סומכתם ואין שום אחיזה לחיצונים בשום אחד מהם, וז"ס סמ"ך הס' בינה והמ' תבונה והך' זו"ן. וגם בזה נבין מה שאמרו רז"ל שדוד לא רצה להזכיר פסוק דנ' באשרי, אבל הזעיר סמיכתם בפסוק (תהלים קמה, יד) סומך ה' לכל הנופלים. והענין שבמה שלא הפסיק באות נ' אלא שייחד בפסוק המ' והס' זה לזה היינו היא סמיכת הנופלים. גם נפרש מה שאמרו רז"ל מ' וס' שבלוחות בנס היו עומדים. ויובן בהקדים מ"ש הרב זלה"ה שלוחות הראשונות היו מבינה עליונה, שהנה אז נתייחדו ודאי בינה ותבונה והוא הוא זמן ההצלחה השלימה שאז הוא זמן הנסים, כי דרך הטבע הוא מבחינת תבונה שסודה שם אלקי"ם גי' הטב"ע (רמ"ז).
³⁷³ פי' נשמתינ שהם בההוא עלמא ינקין מבינה עוה"ב (יהל אור).
³⁷⁴ פי' צדיקיא שהם בגופא בעולם הזה הם יונקין ממלכות עולם הזה (עי' בהגר"א בתיקו"ז צה ע"א ד"ה ועוד ויבן) (יהל אור).
³⁷⁵ שהוא ו"ק דיצירה כידוע (יהל אור).
³⁷⁶ כחושבן (דפ"ו).
³⁷⁷ שהן במט"ט כמ"ש בתיקו"ז (טו ע"ב) (יהל אור).
³⁷⁸ ש"ס (יהל אור).
³⁷⁹ כמ"ש מימינו אש דת למו (יהל אור).

ומאן דאשתדל³⁸⁰ בה בגין לזכאה [בה] לעלמא דאתי אקרי קנין כספו עלמא דכסופא קנין על שם (שם יד יט) אל³⁸¹ עליון קונה שמים וארץ (משלי ד ה) קנה חכמה³⁸² קנה בינה [קנה לך ריבוי דברי תורה] וקנה לו דברי תורה רבוו בתר דקנה לו גאולה תהיה לו³⁸³ אית דאיהו³⁸⁴ קנוי ליה³⁸⁵ לעולם ואית דאיהו³⁸⁶ קנוי ליה שית שנין מאן דאיהו קנוי ליה לעולם כתיב ביה ורצע אדניו את אזנו במרצע ועבדו לעולם לית עולם³⁸⁷ אלא עולמו של יובל דאינון חמשין³⁸⁸ ודא קריאת שמע³⁸⁹ דתמן כ"ה כ"ה אתון ערבית ושחרית [חמשין תרעין דבינה] (נ' שערי בינה):

תרגום: מצוה אחר, זו לפדות עבד עברי ואמה העבריה, ליעד אמה העבריה, לדון בקנין עבד עברי. "העניק תעניק לו", זהו שנאמר "כי תקנה עבד עברי שש שנים יעבד". מהן שש שנים יעבד, ומהו קנינו. אלא בסתרי תורה, מטטרו"ן, עבד ה', כולל ששה צדדים (שמות), בחשבון שש אותיותיו, ששה סדרי משנה, ובהן יש לאדם לעבוד לרבוננו, להיות לו עבד נמכר, קנין כספו, שכסף ימין, שאברהם חסד הוא הדרגה שלו, התורה נתנה משם.

ומי שעוסק בה כדי לזכות לעולם הבא, נקרא קנין כספו, עולם הכסוף, קנין על שם "אל עליון קונה שמים וארץ", "קנה חכמה קנה בינה". קנה לך ריבוי דברי תורה, אחרי שקנה לו "גאולה תהיה לו". יש שהוא קנוי לו לעולם, ויש שהוא קנוי לו לשש שנים. מי שהוא קנוי לו לעולם, נאמר בו "ורצע אדוניו את אזנו במרצע ועבדו לעולם", אין עולם אלא עולמו של יובל, שהם חמשים, וזו קריאת שמע, ששם כ"ה כ"ה אותיות, ערבית ושחרית, חמשים שערי בינה.

(יט) עי' זהר ח"ג פג ע"ב: ותנינן שפירו דאדם קדתי' דקיטרא עלאה מזיהרא דנהרא³⁹⁰ שפירו דחיה דלא הו' יכלין כל בריין לאסתכלא בה ואפילו אדם³⁹¹ לא הוה אסתכל בה

– מאיר התיקון –

³⁸⁰ שע"מ לקבל פרס הוא בדרגא דעבד מט"ט כמ"ש בת"ז (יהל אור).

³⁸¹ חסד, שמשם התורה כנ"ל (יהל אור).

³⁸² ר"ל ראה שהתורה נקרא קנין. ואמר ג' קניני' נגד חו"ב וז"א, כי ריבוי³⁸² בדרגא דז"א כידוע. והן ג' אותיות יה"ו כידוע, שמהן שית סדרי משנה בששה חותמות המתהפכין, כמ"ש בתיקו"ז (יהל אור).

³⁸³ ר"ל שאח"כ יתעסק בעץ החיים, רזין דאורייתא, שהוא עלמא דחירו, שהוא בדרגא דאצילות. ועיין בתיקו"ז (טו ע"א פא ע"ב) (יהל אור).

³⁸⁴ ר"ל שאין מגיע כל ימיו לרזין (יהל אור)..

³⁸⁵ מוסגר בדפ"ק.

³⁸⁶ ר"ל עד שילמוד הש"ס, ואח"כ ילמוד רזי תורה, שמשם יגיע ליראה פנימית, וישתדל שלא ע"מ לקבל פרס, שאז הוא בדרגא דבן באצילות כידוע. כמ"ש אם אין יראה אין תורה אם אין תורה כו', דהראשונה קאי על יראה החיצונית ופשיטו דאורייתא, והב' על קבלה ויראה פנימית (יהל אור).

³⁸⁷ וז"ש אחרי נמכר גאולה תהיה לו וביובל יצא, רומז על שני מדריגות הנ"ל. ור"ל ביובל לעוה"ב שאז יצאו, מדרגא דעבד לעלמא דחירו, ויתגלה עץ החיים כידוע. וז"ש רבנן לר' חנינא עולמן תראה בחיך כו' [ברכות יז]. וזהו והשיגה ידו ונגאל. ויש שנגאלין ע"י אחרים, והיינו ע"י גלגול. וידוע שגלגול היותר מועיל הוא ע"י קרוביו כמ"ש בסוד היבום ובוועז, וכמ"ש בירושלמי [בב"ר פ' חיי שרה] חטין דקרתך זונין זרע מנהון ע"ש. וז"ש או דודו כו' כמ"ש לקמן. וז"ש [קדושין סו:]: בקרובים לשחרור בשאר כל אדם לשעבוד וחכ"א הכל לשחרור. ויש שאין נגאלין כלל ע"י גלגול וזה צריך להמתין עד לעוה"ב כנ"ל (יהל אור).

³⁸⁸ ר"ל נ' תרעין דבינה כמש"ו (יהל אור).

³⁸⁹ ר"ל בק"ש ותפלה מרומז שני דרגין הנ"ל ר"ל דבק"ש הוא עבד נרצע שאין לו גאולה ע"י אחר שאין מוציא אותו אחר ידי חובתו אלא הוא בעצמו צריך לקרא אבל בתפילה מי שאינו בקי הש"ץ מוציא ידי חובתו, וק"ש הוא בדרגא דיובל נ' תרעין ואותו שעובד לעולם אין לו גאולה אבל בתפילה שהוא בדרגא דשש לפיכך יהיה לו גאולה ע"י אחר, ובשניהן הוא עבד בק"ש בעול תפילין וז"ש דאיהו עבד כו', וכן בתפילה עבד כמ"ש לקמן ואין עבודה כו' אלא שהן ב' מדרגות כנ"ל (יהל אור).

³⁹⁰ כשחטא אדם הראשון, נסתלקה ממנו זיהרא עילאה, כנזכר בזוהר בסתרי תורה פרשת קדושים (פג ע"א), והיא בחי' נרנח"י מעולם האצילות (שעה"ג הק' ז). אותן הנר"נ דהאצילות של אז, שהוא כללות הנרנח"י דהאצילות של עתה, הנה הוא הנקרא בזוה"ק (פ' קדושים דף פג סע"ב) ובפרט בזוה"ק בראשית (לו רע"ב) ושיר השירים (נד ע"ד זו"ח סט ע"ב) בשם זיהרא עלאה (דע"ה ח"ב לא ע"א)

³⁹¹ תימא אם לא חטא לא נסתכל בה ולא נשתמש בה, אם כן למה נבראת אלא להשתמש בה (אור יקר).

עד ההוא³⁹² זמנא דהאבו ואעדיות (ס"א ואועירת) שפירו דלהון כדין אסתכל בה אדם ואשתמודע בה לשמשא בה הה"ד (בראשית ד כה) וידע אדם [עוד] את (חוה) אשתו וידע בכלא וידע בתשמיש וידע דאשתמודע בה ואסתכל בה:

תרגום: ושנינו יפיו של אדם כסא של הקשר העליון, מהזהר המאיר. יופיה של חוה שלא היו יכולים כל הבריות להסתכל בה, ואפילו אדם הראשון לא היה מסתכל בה עד אותו הזמן שחטאו, והוסר (והקטן) היופי שלהם, אז הסתכל בה אדם והכיר בה לשמש עמה, זהו שנאמר "וידע אדם עוד את אשתו", וידע בכל, וידע בתשמיש, וידע שהכיר בה והסתכל בה.

(כ) ע"י זהר ח"ב קג ע"ב: השתא אית לאדרא³⁹³ ולעיינא על אתר ונ"א אילנא חד רב ועלאה דהוה בעלמא וגזעא ושרשא דקשומ ואיהו עובד אבי ישי (ו)אבי דוד דהא [אתמר דאחרון³⁹⁴ הוא והוה] (אי תימא דאחר איהו) היך נפק שרשא דקשומ מגו אתר דא³⁹⁵:
אלא עובד אתתקן בתקונא עלאה ואהדר שרשא דאילנא דקא אתהפך על תקוניה ואסתליק ביה ואתתקן כדקא יאות ועל דא אקרי עובד מה דלא זכו הכי שאר בני עלמא³⁹⁶:

אתא איהו פלח ואעדר עקרא ושרשא דאילנא ונפק מענפין³⁹⁷ [מריכן ואהדר (נ"א ואעדר)] (מרירן ואהדר) ואתקן בנופא דאילנא³⁹⁸ אתא ישי בריה ואחסין ליה ותקין ליה ואתאחד בענפוי³⁹⁹ דאילנא אחרא עלאה⁴⁰⁰ וחבר אילנא באילנא ואסתבכו דא בדא⁴⁰¹ כיון דאתא⁴⁰² דוד אשכח אילנין מסתבכין ומתאחדן דא בדא כדין ירית שלמנו בארעא ועובד גרים דא:

תרגום: עכשיו יש לחזור ולעיין על מקום (נ"א אילן) אחד גדול ועליון שהיה בעולם, וגזע ושורש של אמת, והוא עובד אבי ישי אבי דוד, שהרי נאמר שהיה אחרון, איך יצא שורש אמת מהמקום הזה.

– מאיר התיקון –

³⁹² ההיא (דפ"ו).

³⁹³ "להדרא" דפ"ו.

³⁹⁴ בזהר הרקיע (בדפוס קארץ דף צא ע"א) הנוסח הוא דהאי אתתא דאחר (לש"ו).

³⁹⁵ שהרי הוא בן יבמה, ונקרא אחר שאין לו בן זוג, שהרי אשתו עמו וירד לאל אחר (זהר הרקיע צח ע"ב).

³⁹⁶ מחלון וכליון, הם היו גלגול ער ואונן. ולכן נקרא אונן, שהיה אונן על אביו וחטאו, עד שנתגלגל במחלון, ומחלו לו. כי נתקן ע"י בועז, בסוד עובד, שהיה עובד אדמתו, שהיא הנוקבא, לא כמו קודם, שהיו משחיתים זרעם לבטלה. ולכן ז"ס השכנות אשר בחצר מות, שהם הנשמות, קראוהו עובד. ולכן נקרא בנו ישי, כי בו ירש ש"י עולמות, ומה שהיה תחלה רעב בארץ, כי אין לחם שלא מכרו אדמתם, עתה ישבע לחם, וזהו לבית הלחמי (ספר הליקוטין וזאת הברכה ח).

³⁹⁷ מאנפין (דפ"ו).

³⁹⁸ דוד המלך ע"ה, היתה נפשו גבוהה עד מאד, אמנם ע"י חטאו של אדה"ר הקדום, מאז ירדה אל עמקי הקליפות בסטרא דנוקבא של הקליפה, וכאשר נולד דוד, היה פעם א' שיצא מן הקליפות, ולכן לא התחיל תקונו אלא מבחי' העשייה הנקראת נפש ובלבד לסבת היותו מגולגל ממדרגה השלישית כנז"ל. וז"ס הנזכר בסבא משפטים דף ק"ג ע"א, וגם בכמה מאמרים אחרים, כי דוד היה מסטרא דנוקבא ולא מדכורא, אלא בעולם המיתה הנקראת נוקבא, והבן זה. ולכן אמרו שם אמאי איקרי עובד, דאעדר אילנא ותקין ליה. והוא, לפי שהיה טבוע בעמקי הקליפות דנוקבא (שער הגלגולים - הקדמה ז). אדה"ר נתן לו [לדוד] ע' שנה שאל"כ לא היו לו חיים כלל, ולא יצא דוד לעולם, עד שבא עובד, ותיקן לעבדה ולשמרה שנאמר לאדה"ר, ולכן נקרא עובד. ותחת מה שנאמר לאדה"ר בזעת אפך תאכל לחם, לכן נקרא ישי בית הלחמי (ספר הליקוטין - פרשת האזינו). פי' מלכות (מ"מ).

³⁹⁹ קעה ע"ב (הערת הזהר).

⁴⁰⁰ פי' ז"א (מ"מ).

⁴⁰¹ ע"י אד"ר קלו ע"א: תאנא בגולגלתא דרישא אלף אלפי רבוא ורבוא רבין קוצי דשערי אוכמן ומסתבכין דא בדא ומתערבין דא בדא – ענין ה"סיבון" הוא, שמתערבבים שערי דכ"י ומסאבין [טהורים וטמאים] ומסתבכים זב"ז (בהגרא"א על ספד"צ ה ע"ד וענין הסיבון), בז"א השערות מסתבכין מכח יניקת הקליפות דאזלין בערבוביא וכמו שהיה בעולם התוהו, שכל אחד מהם היה נכנס בגבול חבירו ולוקח את האורות של חבירו (ע"ח נקודות ה') (ב"ע קנו ע"א).

⁴⁰² קע ע"א (הערת הזהר).

אלא עובד נתקן בתקון עליון, וחזר השרש של האילן שהתהפך על תיקונו והתעלה בו והתתקן כראוי, ועל זה נקרא עובד, מה שלא זכו כך שאר בני העולם.
הוא בא עבד ועדר את עיקר ושורש האילן, ויצא מענפים המרים וחזר ונתקן בנוף של אילן.
בא ישי בנו וחיזק אותו ותיקן אותו, ונאחז בענפי האילן העליון האחר, וחבר אילן באילן, והסתבכו זה בזה. כיון שבא דוד, מצא אילנות מסובכים ומאחדים זה בזה, אז ירש השלטון בארץ, ועובד גרם את זה.

(כא) עי' דע"ה ח"א נב ע"ד: מה שאמרו רז"ל בסנהדרין (לח ע"ב) על מט"ט ששמו כשם רבו, ונקרא ג"כ בשם הויה⁴⁰³, וכמ"ש הרמב"ן⁴⁰⁴, וכן רבינו בחיי ז"ל בפסוק (שמות כד א) ואל משה אמר ע"ש וכו', [עכ"ז] המלאך מט"ט לעולם על מדרגתו ולא נתחלף עצמותו לאורו ית"ש כלל, והוא ג"כ ע"ד הנשמה עם הגוף, כי הרי הגם שהנשמה ממלא את כל הגוף כולו, והוא כולו חי ע"י אור הנשמה שבו, עכ"ז הרי עומד לעולם הגוף על מציאותו שהוא בשר ודם, ואינו משתנה לעולם, כן הוא בהמלאך מט"ט, הגם שנאמר עליו כי שמי בקרבו ונקרא בשם הויה ג"כ, עכ"ז הנה לא יצא לעולם ממדרגת מלאך. ומה שנקרא בשם הויה ג"כ, הוא ע"ד שכתב הגר"א בהיכלות פקודי היכל ו' (בספר יהל אור ל' ע"ד) בענין הראשונים שהיו להם כמה שמות כמו פנחס הוא אליהו וכיוצא, והוא ע"י שהיה מתחדש להם נשמה אחרת וכל נשמה יש לה שם אחר, וזהו שאמרו בזהר (ויקהל קצו ע"א) ורזא אשכחנא בספרא דאדם קדמאה דאמר באינון תולדות דעלמא רוחא חדא יהא דיחות לעלמא בארעא ויתלבש בגופא ואליהו שמיה כו'⁴⁰⁵. הוא ענין הנאמר במט"ט כי שמי בקרבו ומתלבש בו השם הויה, עכ"ז הנה עיקרו הוא לעולם רק מלאך לבד ואינו אלהות כלל. כי השם הויה, הגם שמתלבש בו, עכ"ז אינו מתייחד עמו להעשות חד עמו ח"ו, ע"ד שהוא באצילות. ולכן נאמר, אל תמר בו, אל תמירוני בו, ואל תעשוני תמורתו (וכמ"ש בשמו"ר פ' ל"ב ס"י ד', וכן בסנהדרין לח ע"ב⁴⁰⁶) כי הנה התלבשות השם הויה כאשר מתלבש בו הוא נקרא בשם תמורה, וכמ"ש בתיקונים (ס"ו סע"ב וע"ט סע"ב) ע"ש, כי נתחלף אורו כביכול ונתלבש בצורה אחרת, שהוא בהמלאך מט"ט, אשר הוא אינו אלהות כלל, אלא שהוא רק מלאך לבד, הכולל את כל העולמות ב"ע, וזכה לזיהרא עלאה דאדם הראשון אשר נסתלק ממנו ע"י החטא, וכמו שמבואר כ"ז בספר הגלגולים (פ' י"ח⁴⁰⁷) ע"ש.

– מאיר התיקון –

⁴⁰³ עי' בבהג"א על ס"י ב ע"ב ז"ל, שבעים שמות הידועים שנקראים תפארת, וכן [ע' שמות למט"ט] ששמו כשם רבו, עכ"ל. כלומר שהדעת מתלבש בת"ת ואז הת"ת נקרא באותו השם. [אמנם עי' אפיקי ים סנהדרין צד ע"א שההבנה של "שמו כשם רבו" עניינו יסוד דאצילות המתלבש במט"ט].

ועי' תיקו"ז טז ע"א שיש למט"ט ב' מדרגות: א' כאשר האצילות מתלבש בו וא' כאשר האצילות אינו מתלבש בו. ועי' בהג"א על תיקו"ז קב ע"ד וז"ל, הויה הוא בעד"א והשם הוא בנוק' וז"ש כגון דכורא כו' וכ"ה במלאכים, דהו"ה [עי' גמ' ברכות ז ע"א שר' ישמעאל בן אלישע ראה אכתריא"ל הו"ה צב-אות] הוא במט"ט דשמו כשם רבו והשמות במלאכים דתחות ידיה ואינון דשכינת', ע"כ. ועי' בהג"א על תיקו"ז קו ע"א וז"ל, אף שאמר שם מט"ט הנה מט"ט כולל כל הג' עולמות ראשו בבריאה גופו ביצירה כו' אלא שנקרא היצירה על שמו לפי שגופו שם וכמו שכל האצילות נקרא ע"ש ז"א כ"ה בעולמות ושמו כשם רבו.

⁴⁰⁴ הגהות רבינו מכת"י: הנה בדברי הרמב"ן ז"ל לא דקדקתי יפה, כי אין כוונת הרמב"ן ז"ל על המלאך מט"ט שהוא הנקרא בשם הויה ח"ו וח"ו, אלא כוונתו הוא כי מ"ש שם רז"ל מט"ט, עומק הכוונה הוא על שכינתו ית"ש שהיא נק' ג"כ מט"ט על שם שהיא המורה דרך והמנהיג לישראל תמיד, והיא המלאך הגואל כנודע עי' דבריו בפ' בא י"ב ובפ' ובכל אלהי מצרים אעשה שפטים ובפ' משפטים כ"ג כ"א בפ' כי שמי בקרבו.

⁴⁰⁵ תרגום: וסוד מצאנו בספרו של אדם הראשון שאמר באותן תולדות העולם שתהיה רוח אחת שתד לעולם לארץ ותתלבש בגוף ושמו אליהו וכו'.

⁴⁰⁶ ז"ל: כתיב ואל משה אמר עלה אל ה' עלה אלי מיבעי ליה. אמר ליה, זהו מטטרון ששמו כשם רבו, דכתיב כי שמי בקרבו. אי הכי ניפלחו ליה. כתיב אל תמר בו, אל תמירני בו.

⁴⁰⁷ עי' שער הגלגולים הקדמה ז' וז"ל, כשחטא אדם הראשון, נסתלקה ממנו זיהרא עילאה, כנזכר בזוהר בסתרי תורה פרשת קדושים (פג ע"א), והיא בחי' נרנח"י מעולם האצילות [עי' לש"ו דע"ה ח"ב לא ע"א, דהיינו נרנח"י של עכשיו שהוא נר"נ של אז (עי' שער הגלגולים הקדמה טו שזה נר"נ ולא נרנח"י, ועי' ע"ח שער קלי' נגה פרק ד' דהיינו רוח ונשמה דאצילות)], כי כל זה נקרא זיהרא עילאה, ואלו לא ירדו לקליפות ח"ו, כנודע שאין קליפות רק בג' עולמות ב"ע, אבל נסתלקו למעלה למקומם, ומכל חלקי האצילות הנקרא זיהרא עילאה, לא נשאר בו רק נפש דאצילות בלבד,

(כב) עי' זהר ח"ג קפ ע"?: (והא אוקמוה) ות"ח ויאמר אל תקרב הלום של נעליך מעל רגליך וגו' (שמות ג ה) 408 וכי אמאי נעל הכא אלא אתמר דפקיד ליה על אתתא לאתפרשא מנה ולאזדווגא [באתר] (באתתא) אחרא דנהירו קדישא [עלאה] ועלאה 409 ואיהי שכינא (עלא):

וההוא נעל אוקים ליה באתר אחרא [ואיהי שכינתא] 410 אעבר ליה מהאי עלמא ואוקים ליה בעלמא אחרא 411 וע"ד כל מה דיהיב מיתא לבר נש בחלמא טב נטיל מאניה מן ביתא ביש כגון סנדליה:

תרגום: (והרי פרשוה) בא וראה "ויאמר אל תקרב הלום של נעליך מעל רגליך וגו'", וכי למה הנעל כאן, אלא נתבאר שצוה לו על האשה להפרד ממנה ולהזדווג (במקום) באשה אחרת של אור קדוש עליון והיא השכינה.
ואותה נעל בארוה במקום אחר (והיא השכינה), העבירוה מעולם הזה, ובארוה בעולם אחר, ועל כך כל מה שנותן המת לאדם בחלום זה טוב, לקח כליו מהבית זה רע כמו סנדלו.

(כג) עי' זהר ח"א מח ע"א: תא חזי כד אתקדש יומא במעלי שבתא סוכת שלום שריא ואתפריסת בעלמא מאן סוכת שלום דא שבתא וכל רוחין ועלעולין ושדין 412 וכל סטרא דמסאבא כלהו טמירין ועאלין בעינא דריחייא 413 דנוקבא דתהומא רבא דהא כיון דאתער קדושתא על עלמא רוח

– מאיר התיקון –

עכ"ל. ועי' עוד ביהל אור ח"ב ט"ו ע"ד וז"ל, בין בקדושה ובין בסט"א אית ימינא ושמאלא דר"נ והן בג' עולמות בי"ע למעלה שניהם טובים ובעשיה מדור הקליפות שניהם רעים, כי ימינא הוא חנף ומרע שמראה טוב לב"א, ושמאלא בעל מחלוקת איש לשון בל כו', והן אותיות ח"ק ומספרם גיהנם והן דכר ונוק' דגיהנם, וביצירה ע"ה ט"ר מטה ונחש, ושם ב' אתוון ט"ר, אבל בבריאה כולו טוב והוא בנשמתא כי אין בה חטא לעולם כי היא מסתלקת קודם החטא, ושם ב' אתוון י"ש, אר"ר ומנח"ה, עכ"ל. ועי' בבהגר"א על תיקו"ז קו ע"ד שחנוך ירש את הזיהרא עלאה (ז"ח סט ע"ב).
408 זה ראייה על סוד הנעל שהיא השכינה (אור יקר).

409 הוא הכתוב כי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קודש כלומר מלכות, אדמה ונהירו דקדש עליו ורצה לתקן ענין גדול שהרי שאר האדם אם יתפרדו מנשותיהם הם מפרידים ואדרבה על ידי ייחודם בנשותיהם הם מייחדים ומתחברים בשכינתא, והאיך משה בהפך שבהפרדו הוא מייחד בשכינתא לזה אמר הכתוב המקום אשר אתה עומד עליו דהיינו משה מעלמא דדכורא בעלה דמטרוניתא דהיינו מקום אשר אתה עומד עליו אדמה קדשה, אבל שאר בני אדם הם למטה משכינה מאירים לה וצריכים להתייחד בנשותיהם להשפיע ולהאיר בשכינה אותו המאור, ולכן האמרו של נעלך, היינו תסיר את הזווג הגשמי ובמקומו תקח הזיווג הרוחני (אור יקר).
410 עי' אריכות בהיכלות פקודי רנה ע"א [לב ע"ב] (יהל אור). ר"ל לחלוץ נעל דהאי עלמא ולנעול נעל דשכינתא (יהל אור)

411 כאלו נאמר המצות יש בהם גשמי ורוחני ועל ידי הגשמי נעשה ברוחני ומשה נפטר מן הגשמי וקיים ברוחני לבד כענין הבחינה שעסק במצות אדם בגן עדן בהפשטה מן הצד החומרי מכל וכל יותר מאדם הראשון. ועוד כי מסוד המטטר"ן נמשך לנו סוד פשטי התורה וקיום המצות בגשמיות והיינו סוד הנעל שאנו נועלים בו, ולכן אמר של נעליך הסתלק ממנה אל בחי' עלאה דהיינו בחינת הרוחני המסולק מן הפשט (אור יקר).

412 עי' אד"ר קמב ע"ב, שהם ג' בחי' שד שנבראו בין השמשות, ועי' בהגר"א בספד"צ כז ע"ב: אמר כאן תלת דרגין דרוחין בישין ועלעולין וקטפורין, והן תלת דרגין דנפקין מחוטמא תלת שלהובין תננא ואשא וגחלי דנורא, וכו', והן אף וחימה ומשחית.

413 תחילה הם אחר הרחיים, ולבסוף מכניסים אותם בעינא דרחייה שהוא בסוד המרכבה כדי שיהיו סגורים שם שלא יצאו (מ"מ).

מסאבא לא אתער בהדיה ודא עריק מקמיה דדא וכדין עלמא בנטירו עלאה וכו'.

תא חזי בשעתא דישראל מברכין ומזמנין להאי סכת שלום אושפיזא קדישא ואמרי הפורס סכת שלום כדין קדושתא עלאה נחתא ופריסת גרפהא עלייהו דישראל ומכסיא לון כאמא על בנין וכל זינין בישין אתכנישו מעלמא ויתבי ישראל תחות קדושתא דמאריהון וכדין דא סכת שלום יהיב נשמתין חדתין⁴¹⁴ לבנהא מאי טעמא בנין דביה נשמתין שריין ונ"א דכדין זמן זווגא ונטלת נשמתין ובה שריין ומניה נפקין וכיון דשריא ופריסת גרפהא על בנהא אריקת⁴¹⁵ נשמתין חדתין⁴¹⁶ לכל חד וחד תו אמר רבי שמעון על דא תנינן שבת דוגמא דעלמא דאתי איהו הכי הוא ודאי ועל דא שמיטה⁴¹⁷ ויובל⁴¹⁸ דוגמא דא בדא ושבת ועלמא דאתי⁴¹⁹ הכי הוא וההוא תוספת דנשמתא⁴²⁰ מרזא דזכור קא אתיא על האי סכת שלום דנטיל מעלמא דאתי ודא תוספת יהבת לעמא⁴²¹ קדישא ובההוא תוספת הדאן ויתנשי מנייהו כל מלין דחול וכל צערין וכל עקין כמה דאת אמר (ישעיה יד ג) ביום הניח יהו"ה לך מעצבך ומרגנך ומן העבודה הקשה וגו'.

תרנום: בא וראה, כשמתקדש היום בערב שבת, סוכת שלום שורה ונפרסת בעולם. מי זו סוכת שלום, זו שבת, וכל רוחות וסערות ושדים וכל צד הטומאה, כולם נטמנים ונכנסים בעין הרחים של נקב דתהום רבה, שהרי כיון שמתעוררת קדושה על העולם, רוח הטומאה לא מתעוררת איתו, וזה בורח מלפני זה. ואז העולם בשמירה עליונה וכו'.

בא וראה, בשעה שישראל מברכים ומזמינים את סוכת השלום הזאת, אורחת הקדושה, ואומרים הפורס סוכת שלום, אז קדושה עליונה יורדת ופורסת כנפיה על ישראל, ומכסה אותם כמו אָם על הבנים. וכל המינים הרעים מתכנסים מהעולם, וישראל יושבים תחת קדושת רבונם. ואז סוכת השלום הזו נותנת נשמות חדשות לבניה. ולמה, משום שבה שריות הנשמות (שאז זמן הזווג, ונוטלת נשמות והן שורות בה), וממנה יוצאות. וכיון ששורה ופורסת כנפיה על בניה, מוריקה נשמות חדשות לכל אחד ואחד. עוד אמר רבי שמעון, על זה שנינו, שבת דוגמא של עולם הבא היא, כך זה ודאי, ועל זה שמיטה ויובל דוגמא זה בזה, ושבת ועולם הבא כך הוא. ואותה תוספת נשמה, מסוד של זכור היא באה על סוכת השלום הזאת שלוקחת מהעולם הבא. והתוספת הזאת נותנת לעם הקדוש. ובאותה תוספת הם שמחים, ונשכחים מהם כל דברי החול, וכל צער וכל הצרות, כמו שנאמר "ביום הניח ה' לך מעצבך ומרגנך ומן העבודה הקשה וגו'".

ועי' ע"ח שער לאה ורחל: המוחין דאבא הם הדוחין את החיצונים מלהתאחז בחסדים של הבינה המגולין מן החזה ולמטה, אשר שם נקרא עץ הדעת טו"ר, שמשם יונקים החיצונים וכו' בחי' בינה דוחה את החיצונים בסוד התכלת, אלא שאין כח הזה בבינה רק ע"י היותה יחד עם

– מאיר התיקון –

⁴¹⁴ פי' נשמות שאינן מגולגלות כי בחול יוצאות המגולגלות שהם למטה כי מבפנים שער החצר הפנימי יהיה סגור ואין נשמות בחול משם אלא בשבת שהשער נפתח והזוכה יקח (אור יקר).
⁴¹⁵ שופכת (ד"א).

⁴¹⁶ אלו הנשמתין חדתין הם בחינת תוספת חלק נשמה ממש הבאה מן הבינה, וזמ"ש ומכסיא לון כאימא על בנין, וזהו סוד סכת שלום. והיא הנשמה הבאה מן היסוד של אימא עלאה הנקראת סוכת שלום כמבואר אצלנו בסוד, ופרוס עלינו סוכת שלום, ועיין לקמן בפ' תרומה דף קנו ע"א (שער מאמרי רשב"י).

⁴¹⁷ מלכות (אור יקר).

⁴¹⁸ בינה (אור יקר).

⁴¹⁹ עתה בשבת היא שליטת קדושת המלכות, ובעלמא דאתי, תהיה שליטת קדושת הבינה מתפשט למטה (אור יקר).

⁴²⁰ אור נוסף מאיר בנשמה כענין גילוי האצילות כן בשבת נוסף נשמה דאצילות (אור יקר). יש לעמוד כשאומר ופרוש עלינו סוכת רחמים ושלום, כמ"ש בזהר (כאן) וההוא תוספת דנשמתא מרזא דזכורא וכו' (מ"מ).

⁴²¹ לעלמא (דפ"ו).

החכמה. אבל עתה שהיא לבדה בלתי חכמה אינו כך, ולסבה זאת ג"כ היא עתה דינא קשיא להיותה נפרדת מן החכמה.

ועי' עוד מש"כ הלש"ו (דע"ה ח"ב קא ע"ג), ז"ל, אין להם [לקלי'] אחיזה בהג"ר ח"ו, וכמ"ש הרב בשער הקליפות רפ"א אך הבינה אינה דוחה אלא מעצמה ר"ל שלא יהא להם אחיזה ויניקה ממקום ומדרגת הג"ר אבל אחר שמתפשטת מהחזה ולמטה דז"א הנה יש להם אחיזה ויניקה משם וכנודע כי לכך אין להז"ן אז הזיווג דפב"פ העיקרי כדי שלא יינקו החיצונים מאחוריהם כי ע"י החטא דעץ הדעת נעשה אחיזה להחיצונים בהאר"ת החו"ג אשר מהחזה ולמטה כל זמן שאין להז"ן המוחין דמצד אבא וכמ"ש הרב בשער לאה ורחל פ"ז ולכן אין לגרום זיווג דפב"פ להז"ן אלא רק ע"י המוחין דאבא דוקא וכנודע וכנז' וא"כ הרי נדב ואביהו כאשר גרמו ע"י הקרבת הקטורת זיווג דפב"פ להז"ן בלתי המוחין דאבא הרי גרמו ע"י פגם גדול רח"ל כי הרי נתקרבו החיצונים לינק מהאר"ת הזיווג הזה רח"ל והוא ענין האש זרה הנאמר עליהם ויקריבו לפני ה' אש זרה אשר לא צוה אותם, ע"כ.

ועי' פת"ש (שער הקלי' פ"א), ז"ל, אין לקלי' אחיזה באצילות עצמה בכלל שנאמר לא יגורך רע (עי' בהג"ר"א על ספד"צ כו ע"א ד"ה וענין הפרסה). אלא כל החסרון היא היות שאין המאורות האצילות מאירים למטה מהם בכל פרטיהם, ונעשה מחיצה מבדלת ביניהם. ועי' הגהות הלש"ו על הע"ח שער מח פרק א: כי הקליפות בעולם אצילות אינם אחוזים אלא בזו"ן לבד - ר"ל באור הזו"ן המתפשט למטה.

ועי' ע"ח שער ג' פרק ג' וז"ל, לכן תראה שאפילו הקליפות שכנגד האצילות אינם שם אלא בבריאה.

(כד) עי' זהר ח"ג רכא ע"א: מלין אלין דשאל ההוא רשע אנא שאלנא יומא חד לאליהו ואמר דהא במתיבתא דרקייעא⁴²² אתסדרו⁴²³ קמיה דקב"ה⁴²⁴ ווהכי הוא דכד נפקו⁴²⁵ ישראל ממצרים בעא קב"ה למעבד לון⁴²⁶ בארעא כמלאכין קדישין לעילא⁴²⁷ ובעא למבני לון ביתא קדישא⁴²⁸ ולנחתא ליוה⁴²⁹ מגו שמי רקיעין⁴³⁰ ולנטעא לון לישראל נציבו⁴³¹ קדישא⁴³² כגוונא דדיוקנא דלעילא⁴³³ הה"ד (שמות טו יז) תביאמו

– מאיר התיקון –

⁴²² ידוע שהוא בעולם היצירה (רמ"ז).

⁴²³ שלשה שאלות אלו ותשובתן (אור יקר).

⁴²⁴ הוא בריאה דאי' מקננא תמן. באופן שהדבר נסדר (נ"א נסתר) בשתי ישיבות של מעלה, מתיבתא דרקייעא ביצירה ומתיבתא דקב"ה בבריאה. וטעם הענין שהיצירה שולטת על ארץ ישראל בכללה ובריאה על בית המקדש (רמ"ז).

⁴²⁵ זו תשובה של ראשונה (אור יקר). שאז היו מוכנים וקרובים להתקן ולתקן עולם מפגמו של אדה"ר ולהחזירו לאיתנו הראשון, ואז בקבלת התורה, וכאשר אמרו רז"ל חירות ממלאך המות וכו' (רמ"ז).

⁴²⁶ כי אז בקבלת התורה היו מתתקנים העולמות וארץ ישראל היתה מושפעת מפנימיות היצירה (רמ"ז).

⁴²⁷ כמו שהיה אדם הראשון קודם חטאו שהיה כל מציאות העולם גן עדן והוא דק ורוחני (אור יקר). ירצה שידוע שעל מט"ט נאמר (תהלים לז, כה) נער הייתי, ביצירה, גם זקנתי, שמתעלה לבריאה, וסתם מלאכים הם ביצירה, אלא שאותם שהם מסוד המוחין נקראים מלאכים קדישין, ובבחינת עלייתם לבריאה אמר לעילא. אי נמי אם תשכיל מצב העולמות קודם חטא אדה"ר תמצא שעולם העשיה היה שד' ראשונות שלו היו בד' אחרונות דבריאה, וזו קצוות דעשיה היו בו' עליונות דיצירה, וה' היה חפץ לעשות את ישראל במדרגת ד' ראשונות דעשיה בד' אחרונות דבריאה, וזהו מלאכין קדישין לעילא (רמ"ז).

⁴²⁸ למעלה ואחר בניינה להורידה וכדפירשנו עניינה בזוהר וכמו שהעתיקתי בפרשה הקודמת (אור יקר).

⁴²⁹ מכלים פנימיים דלאה ורחל דבריאה (רמ"ז).

⁴³⁰ דהיינו רקיעין ביצירה ושמי רקיעין מן הבריאה, ומגו, מפנימיות שלהם. וזה ירד למטה ממש בלי התעבות בהשתלשלות העולמות כמו שהיה מקדם (רמ"ז).

⁴³¹ נציבא (דפ"ו).

⁴³² היינו שלא תהיה קלי' ועלין אלא כולו פרי קדש הלולים, ושיהיו כולם מושרשים באילן קדוש שהוא הדיוקן העליון, ואז ישתלמו לגמרי כל הניצוצות ויושרשו בקדושה. ונוסף על זה הנשמות החדשות שתבאנה לעולם, ובכלל זה שיולידו בכל יום כדברי רז"ל (רמ"ז).

⁴³³ כעין הנשמות במלכות, כי בית סתם הוא סוד שכינה, וראשון הוא שכינה עילאה ושני שכינה תתאה (אור יקר).

ותטעמו בהר נחלתך⁴³⁴ באן אתר [ב]מכון לשבתך פעלת יי' בההוא דפעלת אנת יי' ולא אחרא מכון לשבתך פעלת יי' דא בית ראשון מקדש יי' כוננו ידך דא בית שני ותרווייהו אומנותא דקב"ה אינון⁴³⁵:

ומדארגיזו קמיה במדברא מיתו⁴³⁶ [ואכנס] (ואנח) לון קב"ה לבנייהו בארעא (דאליפו⁴³⁷ עובדיהון⁴³⁸) וביתא אתבני על ידא דבר נש ובגין כך לא אתקיים ושלמה הוה ידע דבגין דהאי עובדא דבר נש לא יתקיים ועל דא אמר (תהלים כז א) אם יי' לא יבנה בית שוא עמלו בונוי בו דהא לית⁴³⁹ ביה קיומא:

ביומוי דעזרא גרם חטאה⁴⁴⁰ ואצטרכון אינון למבני ולא הוה ביה קיומא ועד כען בניינא קדמאה דקב"ה לא הוה בעלמא וולזמנא דאתו (ד)כתוב (תהלים קמז ב) בונה ירושלם יי' איהו ולא אחרא ובניינא דא אנון מחכאן ולא בניינא דבר נש דלית ביה קיומא כלל:

בית ראשון ובית שני [יחית] (אחית) לון⁴⁴¹ קודשא בריך הוא כחדא מלעילא בית ראשון באתכסיא ובית שני באתגליא⁴⁴² ההוא בית להו באתגליא דאתקרי בית שני דיתחזי לכל עלמא אומנותא דקב"ה חדוה שלים ורעותא דלבא בכל קיומא ההוא בית ראשון באתכסיא אסתלק לעילא על גבוי דההוא דאתגלייא וכל עלמא יחמון ענני יקר דסחרן על גבוי דההוא דאתגלייא:

ובגו דאינון עננין הוי בית ראשון⁴⁴³ בעובדא טמירא דסליק עד רום יקר שמייא ובניינא דא אנון מחכאן ועד וכעון לא הוה בעלמא ודאפילו קרתא דירושלם לא ליהו אומנותא דב"נ דהא כתיב (זכריה ב ט) ואני אהיה לה נאם יי' חומת אש סביב וגו' אי לקרתא כתיב הכי כל שכן ביתא דאיהו דיורא דיליה ועובדא דא הוה⁴⁴⁴ אתחזי למהו ברישא כד נפקו ישראל ממצרים ואסתלק עד לסוף יומין בפורקנא בתראה:

תרגום: דברים אלו ששאל אותו רשע אני שאלתי יום אחד את אליהו, ואמר שהרי בישיבת הרקיע הסתדרו לפני הקדוש ברוך הוא, וכך זה. שכשיצאו ישראל ממצרים, רצה הקדוש ברוך הוא לעשותם בארץ כמלאכים קדושים של מעלה, ורצה לבנות להם בית קדוש ולהורידו מתוך שמי הרקיעים, ולנטוע את ישראל נציב קדוש כמו הדמות שלמעלה, זהו שנאמר @ "תביאמו ותטעמו בהר נחלתך", באיזה מקום

- מאיר התיקון -

⁴³⁴ דקשה בפסוק דכיון שאמר (טו, טז) עד יעבור שתי פעמים, ואמרו רז"ל שהן בזמן יהושע ועזרא, ואם כן מה ר"ל תביאמו והרי כבר באו לארץ. ומהו ותטעמו, שלא היה כך, חדא שנותצו בעוה"ר מן הארץ, ומהו פעלת וכוננו, היל"ל תפעל ותכונן ידך. אבל הכל מיושב בענייננו, ששתי ההעברות היו בזמן יהושע ועזרא כאמור, שעליהם בקש משה רבנו ע"ה (טו, טז) תפול עליהם אימתה ופחד וכו', שכן היה ככתוב במקרא, וכמו שאמרה רחב (יהושע ב, ט) נפלה אימתכם עלינו, ובעזרא נאמר (עזרא ח, לא) ויד אלקינו היתה עלינו ויצילנו מכף כל אויב ואורב על הדרך. ואחר כך כתוב תביאמו וגו', הוא על הגאולה אחרונה שאז ה' הוא יביאנו בכבודו, כמו שנאמר (ישעיה נו, ז) והבאותים אל הר קדשי (רמ"ז).

⁴³⁵ כי תפארת יושב בבית ראשון ובבית שני בין בינה למלכות דהיינו וא"ו בין שתי ההין, כנודע שהוא עולה ונכנס בעמקי הבינה ויורד בתוך המלכות (אור יקר).

⁴³⁶ ולא עמדו בקיום הגוף כראוי לתקן עון העגל כדדרשו בזוהר בפסוק ופגרכם אתם יפלו וגומ' (אור יקר).

⁴³⁷ אליפו (דפ"ו).

⁴³⁸ ואחלפו עובדוי - שקלקלו ולא זכו אל המעלה הנזכרת כלל (אור יקר).

⁴³⁹ ליה (נוסף בדפ"ו).

⁴⁴⁰ שהושיבו נשים נכריות (אור יקר).

⁴⁴¹ ואם תאמר אם כן למה אנו מכנים בית ראשון לבניין שלמה ובית שני לבניין עזרא, וי"ל כי בבניין בית ראשון היי יונקים מהבינה ובבניין בית שני היו יונקים מהמלכות, וכיון שבית ראשון ובית שני הם בינה ומלכות כדפירשנו לכך הם נקראות על שמם דכן פירשו בזוהר פרשת וארא (אור יקר).

⁴⁴² פי' בית א' נגד בינה שהיא נכסי' ובית שני נגד מלכות שהיא נגלית (אור יקר ומ"מ), ולכך אמר הכתוב גדול יהיה כבוד הבית וכו': שלפי שהיא נגלית יודעים בני אדם הארותיה ונראית להם שהיא חשובה יותר מן הראשון שנעלמת (מ"מ).

⁴⁴³ היינו שבעה ענני יקר שהם שבע ספירות והבינה בתוכם, ואלו הם ממש כענין שבעה ענני יקר שהיו עם - ישראל במדבר שהיו נגד שבע ספירות כדפירשו בזוהר (אור יקר).

⁴⁴⁴ הוי (דפ"ו).

ב"מכון לשבתך פעלת ה'", באותו שפעלת אתה ה' ולא אחר, "מכון לשבתך פעלת ה'" זה בית ראשון, "מקדש ה' כוננו ידך" זה בית שני, ושניהם אומנות הקדוש ברוך הוא הם.

ומשהרגיזו לפניו במדבר, מתו והכניס הקדוש ברוך הוא את בניהם לארץ (למדו מעשיהם), והבית נבנה על ידי אדם, ולכן לא עמד. ושלמה היה יודע שמשום שמעשה זה של אדם לא יעמוד, ועל זה אמר "אם ה' לא יבנה בית שוא עמלו בוניו בו", שהרי אין לו בו עמידה.

בימי עזרא גרם החטא, והצטרפו הם לבנות ולא היתה בו עמידה, ועד עכשיו בנין הראשון של הקדוש ברוך הוא לא היה בעולם, ולעתיד לבא כתוב "בונה ירושלים ה'", הוא ולא אחר. ולבנין זה אנו מחכים, ולא בנין אדם שאין לו עמידה כלל.

בית ראשון ובית שני הוריד אותם הקדוש ברוך הוא כאחד מלמעלה, בית ראשון בכסוי ובית שני בגלוי. אותו בית יהיה בגלוי שנקרא בית שני, שיראה לכל העולם אומנות הקדוש ברוך הוא, שמחה שלימה ורצון הלב בכל קיום. אותו בית ראשון בכסוי עלה למעלה, על גב אותו שבגלוי, וכל העולם יראו ענני כבוד שסובבים על גב אותו שבגלוי.

ובתוך אותם עננים יהיה בית ראשון, במעשה טמיר שעולה עד רום כבוד השמים, ולבנין זה אנו מחכים. ועד עכשיו לא היה בעולם, שאפילו עיר של ירושלים לא תהיה אומנות אדם, שהרי כתוב "ואני אהיה לה נאום ה' חומת אש סביב וגו'". אם לעיר כתוב כך, כל שכן הבית שהוא דיור שלו. ומעשה זה הרי ראוי להיות בראש. כשיצאו ישראל ממצרים, והסתלק עד לסוף הימים בגאולה האחרונה.

(כה) עי' זהר ח"ב קטו ע"א: דקדם דחזרת בתיובתא לא הוית אלא באילנא דטוב ורע⁴⁴⁵ עבד ונער הוה שמך בקדמיתא (שמות ב ו) והנה נער בוכה עבד נאמן הדא הוא דכתיב (במדבר יב ז) לא כן עבדי משה בכל ביתי נאמן הוא וההוא רע שותפא דעבד (טוב) גרם לך למחטי בסלע בגין דמטה דאתמסר (לך)⁴⁴⁶ הוה דאילנא) [בידך⁴⁴⁷ הוא אינלא] דטוב ורע מטטרו"ן טוב סמא"ל רע⁴⁴⁸:

תרגום: שקדם שחזרת בתשובה, לא היית אלא בעץ של טוב ורע, עבד ונער היה שמך בתחילה. "והנה נער בכה", עבד נאמן, זהו שנאמר "לא כן עבדי משה בכל ביתי נאמן הוא". ואותו הרע, השותף של העבד, גרם לך לחטא בסלע, משום שהמטה שנמסר לך בידך, היה של העץ טוב ורע, מטטרו"ן טוב, סמא"ל רע.

(כו) עי' זהר ח"א כז ע"ב: ט"ו עריין אינון כחושבן י"ה⁴⁴⁹ ושית אחרנין כחושבן ו' קדם דגלו ישראל בגלותא ושכינתא עמהון מני קב"ה לישראל (ויקרא יח ז) ערות אמך לא תגלה ודא גלותא איהו גלוי ערותא דשכינתא הה"ד (ישעיה נ א) ובפשעיכם שולחה אמכם ועל ג"ע גלו ישראל ושכינתא בגלותא ודא איהי ערוה דשכינתא והאי ערוה איהי לילית אמא דערב רב

– מאיר התיקון –

⁴⁴⁵ ר"ל במט"ט (יהל אור). עי' דע"ה ח"א נג ע"ב.

⁴⁴⁶ שהוא מ"ט פנים טהור מ"ט פנים טמא, משא"כ שער הנ' שאין נגדו, ושם עלמא דחירו (יהל אור). עי' תיקו"ז (תיקון ס דף קט ע"א ובתיקון כא מדף מג עד דף מו) בהגר"א שם ע"ש כל הענין. וב' המטות, שניהם הם על יסוד דז"א, וכשהוא בגדלות אז הוא בסוד לוינתן נחש בריה, שמשמש באור הדעת עלאה המבריה מן הקצה אל הקצה, אבל כשהוא בקטנות אז הוא משתמש ע"י מט"ט וכמ"ש בתיקון ס' שם (דע"ה ח"ב קכח ע"א) ועי' דע"ה ח"ב קכט ע"ב.

⁴⁴⁷ ע"י ההכאה נעשה בידו (דע"ה ח"ב קלג ע"א).

⁴⁴⁸ ר"ל שהרע כרוך סביבו (דע"ה ח"ב קלג ע"א).

⁴⁴⁹ עי' תיקו"ז קה ע"א: עריות מסטרא ד"ה ע"ר י"ה תעור קשתך עריות מסטרא ד"ה לא תקרבו לגלות ע"ר ו"ה ודא לילית דאיהי ערות אשה ובתה דאינון ה"ה ערות כלתך דא י' זעירא דאדנ"י דאיהי כלה. ועי' ספר הליקוטים (וישב מח): ועון ג"ע פוגם בשם י"ה, וז"ס חמש עשרה עריות שפוטרות צרותיהן, וששה אחרים שיוצאים לאחרים, נגד הו' של השם, וכולם כ"א עריות. והסוד (חבקוק ג ט) ערי"ה תעור קשתך.

וערב רב אינון עריות דילה ועריות דישראל דלעילא דעליה אתמר (ויקרא יח ז) ערות אביך לא תגלה

ואינון אפרישין בין ה' ה' דלא אתקריב ו' בינייהו הה"ד⁴⁵⁰ (שם יז) ערות אשה ובתה לא תגלה ואינון שכנינתא עלאה ותתאה [דבזמנא] [דזמנא] דערב רב דאינון⁴⁵¹ [נפילים גבורים עימלקים⁴⁵²] (עמלקים גבורים נפילים) ר'פאים ע'נקים בין ה' ה' לית רשו לקב"ה⁴⁵³ לקרבא בינייהו ורוא דמלה (ישעיה יט ה) ונהר יחרב ויבש יחרב בה' עלאה ויבש בה' תתאה בגין דלא יתפרנסון ערב רב מן ו' דאיהו עין החיים ובג"ד לית קריבו לו' בין ה' ה' בזמנא דערב רב בינייהו ולית רשו לאת⁴⁵⁴ לקרבא בה' תניינא⁴⁵⁵ הה"ד (ויקרא יח טו) ערות כלתך לא תגלה ואינון אפרישו בין ו' לה' עלאה⁴⁵⁶ הה"ד (שם ח) ערות אשת אביך לא תגלה ד' איהו אב ה' אם ו' בן ה' בת ובגין דא מני לגביה ה' עלאה ערות אשת אביך לא תגלה⁴⁵⁷ (שם ט) ערות אחותך בת אביך דא ה' תתאה⁴⁵⁸ את בת בנה ואת בת בתה אינון ה"א ה"א⁴⁵⁹ דאינון תולדין דה' ערות אחי אביך⁴⁶⁰ דא יו"ד⁴⁶¹ דאיהו תולדה דאת⁴⁶² ואיהו אח לוא"ו

סוף סוף בזמנא דערב רב מעורבין בישראל לית קריבו ויחודא באתוון שם יהו"ה ומיד דיתמחון מעלמא אתמר באתוון דקב"ה (זכריה יד ט) ביום ההוא יהיה יהו"ה אחד ושמו אחד ובג"ד אדם דאינון ישראל אית לון יחודא באורייתא דאתמר בה (משלי ג יח) עין חיים היא למחזיקים בה ואיהי מטרוניתא מלכו"ת דמסטרהא אתקריאו ישראל בני מלכים⁴⁶³ ובג"ד אמר קב"ה לא טוב היות האדם לבדו אעשה לו עזר כנגדו (בראשית ב יח) דא משנה⁴⁶⁴ אתתא דההוא נער ואיהו ונ"א ואיהו שפחה דשכינתא⁴⁶⁵

תרגום: ט"ו עריות הם כחשבון י"ה, וששה אחרים כחשבון ו'. לפני שגלו ישראל בגלות ושכינה עמם, צוה הקדוש ברוך הוא את ישראל "ערוות אמך לא תגלה", והגלות הזו היא גילוי ערות השכינה. זהו שנאמר @ "ובפשעיכם שולחה אמכם". ועל גילוי עריות גלו ישראל ושכינה בגלות, וזוהי ערות השכינה. וערוה זו היא לילי"ת, אמם של ערב רב, וערב רב הם עריות שלה. ועריות של ישראל שלמעלה, שעליו נאמר "ערות אביך וגו' לא תגלה".

– מאיר התיקון –

450

451 סי' נג"ע ר"ע (הגהות דפ"ק), עי' תיקו"ז צז ע"ב והקדו"ש כג ע"ד.

452 עי' לעיל כה ע"א וכה ע"ב.

453 ה' ה' לית רשו לקב"ה" נמחק צהגהות הגר"א, ובמקומו איתא ה' לה' לית ליה לקוב"ה".

454 אבא (רח"ו). פי' יסוד הוא י' זעירא (מ"מ).

455 מלכות (רח"ו).

456

457 ה' עילאה שהיא אימא, היא עצמה תצוה לאדם ערות אשת אביך לא תגלה אני שנקראת אשת אביך לא תגלה (מ"מ).

458 פי' שהמלכות היא אחות לישראל, כי ז'ו"ן הם אחים לישראל, לפי שיש לישראל נשמה וחיה מאו"א לכך נקראים אחים לז'ו"ן, וז"ש אחותם בת אביך, לפי שאבא יסוד ברתא (מ"מ).

459 פ' בת בנה היא מלכות דז"א, ובת בתה היא מלכות דנוק', דאינון תולדין דה', פי' שהנקבות הם מהבינה (מ"מ).

460 פי' יסוד, אח לת"ת, שנקרא אביך (מ"מ).

461 פי' יסוד (מ"מ).

462 פי' שיסוד דאבא בתוך יסוד ז"א וממנו יונק (מ"מ).

463 עי' ע"ח שער כט פרק ג' דעולם הבריאה הוא בני מלכים דאצילות. עי' תיקו"ז לא ע"א: ישראל בגין דנטרין ברית זכו למלכותא ואתמר בהון כל ישראל בני מלכים. ועי' ספר הליקוטים (כי תצא כג): כל הנשמות, הם ממה שהוברר מן השבעה מלכים. וכו' וז"ס מ"ש ז"ל כל ישראל בני מלכים הם, פירוש, כי הם בירורים הנמשכים מאותם המלכים. ולזה לא אמר כל ישראל מלכים הם, רק בני מלכים, כי אינם המלכים עצמם במדרגה ראשונה, רק ממדתם אחר התיקון, כי אז נבררים מהם סוד הנשמות, ולכן נקראים בנים.

464 מלכות דעולם היצירה נק' משנה (רח"ו).

465 דאצילות (רח"ו).

והם הפרידו בין ה' ה' שלא תתקרב ו' ביניהם, זהו שנאמר @ "ערות אשה ובתה לא תגלה", והם שכינה עליונה ותחתונה, שבזמן שהערב רב שהם (סי' נג"ע ר"ע) נ'פילים ג'בורים ע'מלקים ר'פאים ע'נקים, בין ה' לה', אין רשות לקדוש ברוך הוא להתקרב ביניהם. וסוד הדבר "ונהר יחרב ויבש", "יחרב" בה' עליונה, "ויבש" בה' תחתונה, כדי שלא יתפרנסו ערב רב מו' שהיא עץ החיים. ולכן אין התקרבות לו' בין ה' ה' בזמן שערב רב ביניהם. ואין רשות לאות י' להתקרב לה' השניה, זהו שנאמר @ "ערות כלתך לא תגלה", והם הפרידו בין ו' לה' העליונה, זהו שנאמר @ "ערות אשת אביך לא תגלה", שי' היא אב, ה' אם, ו' בן, ה' בת. ולכן צוה אליו ה' עליונה, "ערות אשת אביך לא תגלה". "ערות אחותך בת אביך", זו ה' תחתונה, "את בת בנה ואת בת בתה", הם ה"א ה"א, שהם תולדות של ה'. "ערות אחי אביך" זו יו"ד, שהוא תולדה של אות י', והוא אח לוא"ו.

סוף סוף בזמן שערב רב מעורבים בישראל, אין קירבה ויחוד באותיות שם יהו"ה, ומיד כאשר ימחו מהעולם, נאמר באותיות של הקדוש ברוך הוא, "ביום ההוא יהיה יהו"ה אחד ושמו אחד". ולכן אדם, שהם ישראל, יש להם יחוד בתורה, שנאמר בה "עץ חיים היא למחזיקים בה", והיא המלכה, מלכות שמצדה נקראו ישראל בני מלכים, ולכן אמר הקדוש ברוך הוא, "לא טוב היות האדם לבדו אעשה לו עזר כנגדו", זו משנה, אשתו של אותו נער, והוא (והיא) שפחת השכינה.

(כז) עי' זהר ח"ג רכז ע"א: ואיננו קליפין דסחרין לד' חיון דמטטרון אינון⁴⁶⁶ תהו (איוב א יט) והנה⁴⁶⁷ רוח גדולה⁴⁶⁸ וחזק מפרק הרים ומשבר סלעים לא ברוח יי' בה"ו ואחר הרוח רעש לא ברעש יי' הא תרין קליפין ירוק וחזור:

דקליפין דאגוזא חד תהו קו ירוק תניינא בהו⁴⁶⁹ אבנין מפולמין קליפא תקיפא כאבנא מפולמא לקבל תרין קליפין אלין מוץ ותבן דחטה קליפא תליתאה דקיקא לקבל סובין⁴⁷⁰ דחטה דהכא איהו [מתדבק] (מתרבה) בחטה ולא יכיל לאנת[פרישא מתמן עד דמחנין ליה בריחיה] וליה בריחיהא (בריחיה) דאינון לקבל טוחנות דפומא דב"ג דצריך למטחן בהון מלין דאורייתא עד דיהון כקמח סלת נקיה ובנפה דאיהי שפה אתבריר פסולת דאיהי סובין (דאורייתא) עד דישתכח הלכה סלת נקיה:

תרגום: ואותן קליפות שסובבות לארבע חיות מטטרון, הן תהו, "והנה רוח גדולה וחזק מפרק הרים ומשבר סלעים", "לא ברוח ה'", "בה"ו, "ואחר הרוח רעש לא ברעש ה'", הרי שתי קליפות, ירוק ולבן.

שקליפות האגוז אחד תהו, קו ירוק, שני בהו אבנים מפולמות, קליפה חזקה כאבן מפולמת, כנגד שתי קליפות אלו מוץ ותבן של חטה. קליפה שלישית דקיקה כנגד סובין של חטה, שכאן הוא נדבק בחטה, ולא יכול להיפרד משם עד שטוחנים אותו ברחיים, שהן כנגד טוחנות הפה של האדם, שצריך לטחון בהן דברי תורה עד שיהיו כמו קמח סולת נקיה, ובנפה שהיא השפה מתבררת הפסולת שהוא סובין (של התורה), עד שתמצא הלכה סולת נקיה.

– מאיר התיקון –

⁴⁶⁶ שאמר לעיל כד חמא כו' (יהל אור).

⁴⁶⁷ דהוא ירוק, רוח. ובהו ענן חיוור (יהל אור).

⁴⁶⁸ עי' סדרן דד' קליפין בזהר הרקיע דף נו ע"ב (לש"ו).

⁴⁶⁹ בעת מלוכתם [של המלכין קדמאין] הנה ע"י חסרון אור יחודו בהם היו נפרדות זו מזו, וכמ"ש אליהו זל"ט (תיקו"ז יט ע"א) ובר מינך לית יחודא בעילאי ותתאי, ונעשה עי"ז בסוד רה"ר כמ"ש בשער המלכים (סוף פרק ה), ונתחשכו עי"ז הרבה (עי' רע"מ פינחס רמד רע"א), והוא מה שאמרו בתיקונים (תיקון כא סז ע"ב) ובההוא זימנא דאיהו בחשוכא מתלבש בתהו ובהו וחשך ותהום, והם סוד רוח סערה ענן גדול ואש מתלקחת ונוגה לו סביב, כמ"ש בתיקונים (תיקון יח דף לה ע"א) וברע"מ (פינחס רכז ע"א וע"ב) (כללים ח"ב מד ע"ד).

⁴⁷⁰ דב' הראשונות הן במקרא ובמשנה, אבל בגמרא צריך למטחן בקושיות ותירוצין. וז"ש למטה הקושיא במקומה כו'. והרביעי קדש הילולים, דתמן עייל ר"ע, יורד עד התהום (יהל אור).

(כח) עי' תז"ח מט ע"א: ונשמתהון דצדיקייא אוף הכי נמלך בהון קב"ה וברא עלמא הה"ד בראשית ואין ראשית אלא תורה ואין ראשית אלא נשמה { מט ע"ב } ואורייתא טפילה לנשמה בגין דשבת שקיל כנגד כל התורה כולה ומחללין ליה בגין נשמתא דבר נש דלא תיפוק מיניה קדם זמניה:

תרגום: ונשמות הצדיקים אפלו כך נמלך בהן הקדוש ברוך הוא וברא העולם זהו שכתוב בראשית ואין ראשית אלא תורה ואין ראשית אלא נשמה והתורה טפלה לנשמה משום ששבת שקולה כנגד כל התורה כלה ומחללים אותה בשביל נשמת אדם שלא תצא ממנו קדם זמנו.
בהגר"א: ואין ראשית כו' – כמ"ש ה' קנני כו' ואמר לעיל שישראל עלה במחשבה כו' וז"ש קדש לה' ראשית כו': ואורייתא טפילה כו' - שאורייתא הוא בבריאה שלכן בה שכר ועונש ע"ה טו"ר כמ"ש"ל ונשמה מאצילות ובהן נברא העולם יצירה שמקנן בה ו"ק שנק' עולם חסד יבנה כנ"ל (&). ור"ל בזה כמו שמפרש והולך שהתורה הראה באיזה דרגא יהיו וע"ז הכריח התורה בין לטוב בין לרע אבל לא הכריח שיזכו לנשמה אם לאו כמו שמפרש והולך דהיא למעלה ממנה: ומחללין ליה כו' - שמא יזכה לנשמה וז"ש ראוי הוא לחלל עליו את השבת:

(כט) עי' זהר ח"ג רכו ע"א: את הכבש 471 האחד תעשה בבקר ואת הכבש השני תעשה בין הערבים (שמות כט לט) דאיהו רזא דכבשי [רחמנא דאוקמוה עלייהו רבנן גבי כבשי דרחמנא למה לך] [דרחמנא למה לי] אלא מלין דיהון תחות כבשוני 472 דעלמא יהון מכוסין תחות לבושך ומהו לבוש איהו מכסה על גופא [אוף הכי צריך לכסאה רזין דאורייתא כ"ש רזין דקרבינן דאינון כגוונא דקריבו דאתתא לגבי בעלה]:

[ומה קריבו דתרווייהו צריך באתכסיא] אוף הכי [צריכין קרבנין] [צריך קרבן] לכסאה לון מבני עריין רשיעיא חצופין דלית לון בשת פנים ולא ענוה וכמה מיני ממזרין אינון בני עריות בני נדה דנד דנדה 473 מנה ואשתכח באתרה שפחה בת אל נכר זונה והאי 474 איהו רזא (משלי ל כא) תחת שלש 475 רגזה ארץ אוגו' תחת עבד כי ימלוך ונבל כי ישבע לחם ושפחה כי תירש גבירתה דנד ה' מאתראה דאיהי מטרוניתא יצה"ט ועאלא באתרהא שפחה יצה"ר:

ורזא דמלה (ויקרא יד לה) כנגע 476 נראה לי בבית היינו דם טמא דנדה ומה התם (שם יג כא) והסגירו הכהן שבעת ימים אוף הכי (תקינן) (ויקרא טו יט) שבעת ימים אתהיהו (למהו) בנדרתה 477 זכאין אינון אברים דמתקדשי בשעת תשמיש דאינון עצי העולה דאחידין בהון [אשין] (עצים) קדישין שם יהו"ה דאחיד 478 [באשין] (בעצים) דלהון ובג"ד (ישעיה כד טו) באורים 479 כבדו יי' ע"כ 480 כבשי דרחמנא דהיינו את הכבש (ה) אחד תעשה בבקר ואת הכבש השני תעשה בין הערבים (שמות כט לט):

שלימו דקרא ועשירית האיפה סלת (במדבר כח ה) זכאה איהו מאן דאנגיד ממוחיה טפה סלת [נקיה] 481 בלא פסולת ואיהי רמיזא באת י' מן אדנ"י כליל 482 בעשר ספיראן דאיהי כלולה בשמן כתית רביעית ההין 483 ואיהי כלולה במקרא במשנה בתלמוד בקבלה 484:

– מאיר התיקון –

- 471 שייך למעלה רכד ע"א (יהל אור).
 472 ר"ל סתרין דקרבנא, דהן רזין דזיווגא, שהן צריכין להסתר, כמו בזיווגא והסתירו מאינון דבהון יצה"ר, ע"ר, כמו שמפרש והולך. וע"ל רמד ע"א (יהל אור).
 473 ר"ל אינון ע"ר הן בני נדה, נד כו' (יהל אור).
 474 והא (דפ"ו).
 475 דמנדין ג' אתוון מן ה' בתראה, והן ג' דחשיב, דהן ג' קליפין דערלה. ור"ל ז"ש אין דורשין בסתרי עריות בשלשה. ועי' תיקו"ז תיקון כ"ח (טז ע"א) (יהל אור).
 476 הוא יצה"ר. והן ג' מינים דע"ר בר"ת נג"ע (יהל אור).
 477 ולית מצורע וכו' עד ליי' אלהיכם – נדפס בפרשת צו דף לג ע"ב (הערת הזהר).
 478 י"ה באיש ואשה, דאש שנשארן בהן, הן אשין קדישין שמתחממין בקדושה, לש"ש. ומ"ד ומ"ן דבן ובת, הן ר"ה (יהל אור).
 479 ב' אשות דאיש ואשה (יהל אור).
 480 ע"ד (דפ"ו).
 481 בקדושה. וכ"ה בתורה (יהל אור).
 482 כלילא (דפ"ו).

[כד חמא יחזקאל⁴⁸⁵] שכינתא מגו קליפין⁴⁸⁶ 486 חזא עמה עשר ספיראן⁴⁸⁷ 487 בלא פרודא כלל ואלין אינון מוחא מלגו כלהו חזא [לון] מגו נהר כבר דלתתא⁴⁸⁸ 488 איהי (תהלים סח יח) רכב אלהים רבותים כל רבוא עשר אלפין רבותים כ' אלף אפיק תרי שאינון⁴⁸⁹ 489 אשתארו תמני סר בחושבן ח"י עלמין דכליל עשר ספיראן דאתלבש בט"ט מן⁴⁹⁰ 490 מטטרון⁴⁹¹ 491 ט"ט מן טטפת⁴⁹² 492 ואתמר ביה (דברים ו ח) והיו לטטפות⁴⁹³ 493 בין עיניך:

מאן עיינין⁴⁹⁴ 494 אלין לעילא דאתמר בהו (יחזקאל א א) נפתחו השמים ואראה מראות אלהים [מאן מראות אלין] אינון עשרה מראות⁴⁹⁵ 495 [דמטטרון⁴⁹⁶ 496 דחזא] [דחזא מטטרון] כשרגא בגו עשישיתא תשע באתגלייא וחד סתים מראה חדא⁴⁹⁷ 497 דאיהו חזו קדמאה מאלו עשרה דא איהו דאתמר ביה (שם כו) וממעל לרקיע אשר על ראשם כמראה אבן ספיר דמות כסא ואע"ג דאתפרש לעילא צריך לחדתא עליה מלין דחדושין:

תרגום: "את הכבש האחד תעשה בבוקר ואת הכבש השני תעשה בין הערביים", שהוא סוד של סתרי הרחמן שבארו עליהם רבותינו, גבי סתרי הרחמן למה לך. אלא דברים שיהיו תחת סתרי העולם יהיו מכוסים תחת לבושך, מה לבוש מכסה על הגוף, גם כך צריך לכסות סודות התורה, כל שכן סודות הקרבנות, שהם כדוגמת קירבת אשה לבעלה.

ומה קרבתם ששניהם צריכה במכסה, גם כך צריך קרבן לכסות אותם מבני עריות, רשעים חצופים, שאין להם לא בושת פנים ולא ענוה, וכמה מיני ממזרים הם בני עריות, בני נדה שנד ה' ממנה, ונמצאת במקומה שפחה, בת אל נכר זונה, וזהו סוד "תחת שלוש רגזה ארץ וגו'", "תחת עבד כי ימלוך" "ונבל כי ישבע לחם", "ושפחה כי תירש גברתה", שגדה ה' ממקומה, שהיא המלכה, יצר הטוב, ונכנסה במקומה שפחה יצר הרע.

וסוד הדבר "כנגע נראה לי בבית", היינו דם טמא של נדה, ומה שם "והסגירו הכהן שבעת ימים" כמו כן כאן שבעת ימים תהיה בנדתה, אשרי אותם איברים שמתקדשים בשעת תשמיש, שהם עצי העולה שאוחזים בהם אישים קדושות, שם יהו"ה, שאחזו באשים שלהם, ולכן "באורים כבדו ה'" על זה נסתרות ה', היינו "את הכבש האחד תעשה בבוקר ואת הכבש השני תעשה בין הערביים".

– מאיר התיקון –

⁴⁸³ אות רביעית, ה' אחרונה, וזהו ההין. בשמן הוא טפה ממוחא, שמן בחכמה כידוע. כתית ע"י צדיק דכתיש כתישין. וכן בתורה כ"ז. וז"ש ואיהי בלולה כו'. שהן ד' דברים, וזהו רביעית. כתיש, כמ"ש (ברכות סג ע"ב) כתתו עצמיכם על ד"ת (יהל אור). י', אות ד' מן אדני, ועשירית, דהיא י'. והיא כלילא מד' אתוון דשם הו"ה, וי' אתוון דש"מ (יהל אור).

⁴⁸⁴ כאן שייך מ"ש בדף רמד א ובחבורא קדמאה ועשירית האיפה (דרך אמת).

⁴⁸⁵ יחזקאל כד חמא (דפ"ק).

⁴⁸⁶ כמ"ש והנה רוח סערה כו' (יהל אור).

⁴⁸⁷ עשר מראות כמו שמפרש והולך (יהל אור).

⁴⁸⁸ מט"ט, שהוא בדוגמת עד"א, נהר היוצא מעדן. שמט"ט נק' נהר פלגיו מימינא, נהר דינור משמאלא, נהר כבר באמצעיתא (תקר"ז ה ע"א), שהוא רכב לת"ת, כבר אותיות רכב. וז"ש איהו רכב כו' (יהל אור).

⁴⁸⁹ כמ"ש בגמ' (ע"ז ג ע"ב) שנאן שאינון (יהל אור). דאינון בדרגא דכ"ע. והן ע"ס באור ישר, וע"ס באור חוזר, ושנים נעלמים, ואראה ואפול כו' (יהל אור).

⁴⁹⁰ שהוא פנים של מט"ט. וע"ז אמרו (חגיגה טו ע"ב) ר"מ רמון מצא, שהוא חיצוניות של מט"ט, אותיות החיצונות שבו, מ"טטרון, תוכו אכל קליפתו זרק, שהוא עה"ד טו"ר (יהל אור).

⁴⁹¹ ע"י שעה"כ יז ע"ד: והנה ט"ט מן מטטרון הוא רישא דז"א, סוד ט' תיקוני דיקנא דיליה, אשר הם כפולים, ט' מעילא לתתא וט' מתתא לעילא, וכנגדם הם ח"י אזכרות אשר בפסוקים אלו, והם כנגד ח"י ברכאן דח"י עלמין כנודע.

⁴⁹² שבו תפלין כמ"ש בפ' בא (יהל אור).

⁴⁹³ לטטפת (דפ"ו).

⁴⁹⁴ ר"ל המראות, כמו שמפרש והולך, ע"ס שבו כנ"ל (יהל אור).

⁴⁹⁵ שנאמר במרכבה ט"פ מראות, ועשירי ואראה, ולא נאמר מראה, לפי שהוא סתים. וז"ש ט' באתגלייא ט' (יהל אור). מפ' וממעל כו', ואילך הכל במראה לבד עשירית, ואראה, דהיא אינה נגלית (יהל אור).

⁴⁹⁶ במט"ט (יהל אור).

⁴⁹⁷ עכשיו מפרש והולך המראות כסדר, והראשונה מל' (יהל אור).

שלמות הכתוב "ועשירית האיפה סולת", אשרי מי שמשפיע ממוחו טיפה סולת נקיה בלי פסולת, והיא רמוזה באות י' של אדנ"י, כלולה בעשר ספירות שהיא "כלולה בשמן כתית רביעית ההין", והיא כלולה במקרא במשנה בתלמוד בקבלה.

כשראה יחזקאל את השכינה מתוך הקליפות, ראה עמה עשר ספירות בלי פירוד כלל, ואלה הם מח מבפנים את כולם, ראה מתוך נהר כבר שלמטה, היא רכב אלהים רבותיים, כל רבוא עשרה אלפים, רבותיים עשרים אלף, תוציא שנים שאינם, נשאר שמונה עשר, בחשבון שמונה עשר עולמות שכוללים עשר ספירות שהתלבש בט"ט ממטטרון, ט"ט מטטפת, ונאמר בו "והיו לטוטפת בין עיניך".

מי העיניים, אלו למעלה שנאמר בהן "נפתחו השמים ואראה מראות אלהים" אלו מראות, אלו הם עשרה מראות של מטטרון, שנראה כמו נר בעששית, תשעה בגלוי ואחד בנסתר. מראה אחד שהוא מראה ראשון מאלו העשרה, זהו שנאמר בו "וממעל לרקיע אשר על ראשם כמראה אבן ספיר דמות כסא", ואף על גב שנפרד למעלה, צריך לחדש עליו דברים חדשים.

עי' זהר ח"ג רטז ע"ב: ויין ישמח לבב אנוש (תהלים קד טו) דא יינא⁴⁹⁸ דאורייתא דהכי סליק יין כחושבן סו"ד⁴⁹⁹ ומה יי"ן צריך למהוי סתים וחתים [דלא לתנסך ליה גוי⁵⁰⁰ אוף הכי צריך למהוי וסתים וחתים] סוד דאורייתא וכל רזין דילה [סתים וחתים] ולא⁵⁰¹ (אשתקייין) [אשתריין] אלא ליראיו ולא למגנא עבדין כמה פקודין [ביין] ומברכין ב' לקב"ה ויין אית ליה תרי גונין חיור וסומק דינא ורחמי והיינו ב' תוספת ביין כגוונא דשושנה חוורא וסומקא חוור מסטרא דימינא סומק מסטרא דשמאלא:

תרגום: "ויין ישמח לבב אנוש" זה יין התורה, שכך עולה יין כחשבון סו"ד, וכמו שיי"ן צריך להיות סתום וחתום, שלא יתנסך לעבודה זרה, גם כך צריך להיות סתום וחתום סוד התורה, וכל סודותיה ולא משקים אותם רק ליראיו, ולא לחינם עושים כמה מצוות ביין ומברכים בו את הקדוש ברוך הוא, וליין יש שני צבעים, לבן ואדום, דין ורחמים, והיינו ב' הנוסף ביין, כדוגמת שושנה לבנה ואדומה, לבן מצד ימין, אדום מצד שמאל.

(ל) עי' זהר ח"א יח ע"א: בדרגא [דא] אתייחד עלמא דאתגלייא בעלמא דאתכסייא עלמא דאתגלייא [אתייחד אוף הכי לתתא ועלמא דאתגלייא] איהו עלמא דתתא"ה (ישעיה ו א) ואראה את אדנ"י (שמות כד י) ויראו את אלהי ישראל⁵⁰² (במדבר יד י) וכבוד יהו"ה נראה (שם יז ז) וירא כבוד יהו"ה (יחזקאל א כח) כמראה הקשת וגו' בן מראה הנגה סביב הוא מראה דמות כבוד יהו"ה ודא איהו רזא ותראה היבשה (שם) [כמראה הקשת זה חי עלמין וזוהו] (בראשית ט יג) את קשתי נתתי בענן⁵⁰³ [דא מלכות] נתתי מן יומא דאתברי עלמא ביומא דעיבא דאתחזי קשת ודאתער שמאלא לאתתקפא מראה דמות כבוד יהו"ה (יחזקאל א כח) אתער שמאלא לאתתקפא נפקת רחל ותקש בלדתה⁵⁰⁴:

– מאיר התיקון –

⁴⁹⁸ דא יינא דאורייתא דכתיב לנו לחמו בלחמי ושתו ביין מסכתי דהכי סליק יין בחושבן סוד כו'. כצ"ל (יהל אור).

⁴⁹⁹ וז"ש למטה והיינו ב' תוספת ביין. ובלחמי הוא י"ב לחם, י"ב פנים, ג' הוי"ת חושבן לחם. להצהיל פנים משמן, סולת כלולה בשמן. והוא לחם ויין, יין לנסכים, ולחם לקרבן, דהוא אחד בשמן (יהל אור).

⁵⁰⁰ "ליה גוי" נמחק בדפ"ק, ובמקומו איתא "לע"ז".

⁵⁰¹ דלא (יהל אור).

⁵⁰² צבעים @ דז"א סתימין ודנוק' אתגליין ושם הראיה וכו' ואמר את אלקי ישראל, "את" הוא הנוק' (יהל אור ח"א י ע"ג).

⁵⁰³ כלומר הקשת הוא בחי' היסוד, והיא ניתנה בענן, שהוא כינוי למלכות, ואז נהיה יחוד (דע"ה ח"ב פח ע"א).

⁵⁰⁴ אותיות קש"ת (רח"ו).

תרגום: בדרגה זו מתייחד העולם הנגלה בעולם הנסתר. העולם הנגלה מתייחד גם כן למטה, ועולם הנגלה הוא עולם התחתון, "ואראה את ה'", "ויראו את אלהי ישראל", "וכבוד ה' נראה", "וירא כבוד ה'", "כמראה הקשת וגו' כן מראה הנוגה סביב הוא מראה דמות כבוד ה'". וזהו סוד "ותראה היבשה". "כמראה הקשת" זה חי העולמים, וזהו "את קשתי נתתי בענן", זו מלכות, נתתי מיום שנברא העולם. ביום מעונן, כשנראית הקשת (כשמתעורר השמאל להתגבר) מראה דמות כבוד ה', מתעורר השמאל להתגבר. יוצאת רחל ותקש בלדתה.

(לא) עי' זהר ח"ג רל ע"ב: קשת סימן תקיעה שברים תרועה [ואינון סימן מרכבה דאבהן תקיעה דאברהם שברים דיצחק תרועה] דיעקב דאתמר ביה (במדבר כג כא) ותרועת מלך בו וג' צבעים@⁵⁰⁵ אתחזין ביה חוור וסומק וירוק ומסטרא דגבורה אתקרי קשת גבורים [חתים] (שמואל א' ב ד) ומסטרא דימינא (יחזקאל א כח) כמראה הקשת אשר יהיה בענן ביום הגשם⁵⁰⁶ כד אתחזי ביום הגשם אחזי רחמי וכד אתחזי בלא מטרא אחזי דינא מעורב בין מטרא ושמשא אחזי דינא ורחמי כליל והאי איהו ש מן שדי תלת ענפי אבהן דאינון יהו"ה אלהינו יהו"ה תלת שמהן לקבל תלת ענפי אבהן [ובהון] "ד אתוון בחושבן ד"י מן שדי ולבוש דשדי מטטרון דהכי סליק בחושבן שדי:

תרגום: קש"ת, סימן תקיעה שברים תרועה, והם סימן המרכבה של האבות, תקיעה של אברהם, שברים של יצחק, תרועה של יעקב, שנאמר בו "ותרועת מלך בו", ושלושה צבעים נראים בו, לבן אדום וירוק, ומצד הגבורה נקרא "קשת גיבורים חתים", ומצד הימין "כמראה הקשת אשר יהיה בענן ביום הגשם", כאשר נראה ביום הגשם מראה רחמים, וכאשר נראה בלי מטר מראה דין מעורב בין גשם ושמש, מראה דין ורחמים כלולים, וזוהי ש' משד, שלשה ענפי האבות שהם יהו"ה אלהינו יהו"ה, שלשה שמות כנגד שלשה ענפי האבות, ובהם "ד אותיות בחשבון אותיות ד"י משדי, ומלבוש של שדי הוא מטטרון, שכך עולה בחשבון שדי.

עי' זו"ח סח ע"ג: נזכירה דודיק מין מיינה של תורה דודיק אליון ע' ממנן דסחרין כורסייא קדישא ואינון רברבין שלטין ונטלין דינא מההוא יין ועל דא כתיב אשקך מין הרקח ואינון דודים שבעין

ואליון אינון 507 מיכאל גבריאל רפאל נוריאל קדומיאל מלכיאל צדקיאל פדאל תומיאל חסדיאל צוריאל רמאל יופיאל סטוריה גזריאל להמיאל חזקיאל רהטיאל קדשיאל שבניאל גדהסיאל ומיאל קדמיאל חכמיאל רמאל קדשיאל עניאל עזריאל פוריאל חכמיאל מבניאל קניאל גדיאל צורטק עופפיאל רחמיאל סנסניה ודרגזריה ודרגזריה רססיאל רומיאל סניה טהריאל עזריאל גדיה שמיאל עינאל תסוריה דנאל צוריה כסיסיה עיריאל סמכיאל מרוניה כמניה יריאל טטרוסיה חוניאל זכריאל ועיריאל דטיאל גדיאל בראל אהינאל אין בין כולם רק ס"ה

בספרים אחרים כתוב כסדר הזה מיכאל גבריאל רפאל נוריאל קדומיאל מלכיאל צדקיאל פדאל תומיאל חסדיאל צוריאל רמאל יופיאל סטוריאל גזריאל ודריאל להריאל חזקיאל רהמיאל קדשיאל שבניאל ברקיאל אהיאל חניאל לעריאל מלכיאל שבניאל רהסיאל רומיאל קדומיאל קדמאל חכמיאל רמאל קדשיאל עניאל עזריאל חכמיאל מחניאל קניאל גדיאל צורטב עופפיאל רחמיאל סנסניה ודרגזיה רססיאל דומיאל סניה טהריאל יעזריאל נריה סמכיאל עינאל תסיריה רנאל צוריה פסיסיה עיריאל סמכיאל מרוניה קנוניה יוראל טטרוסיה חוניאל זכריאל ועיריאל דניאל גדיאל בריאל אהניאל

– מאיר התיקון –

⁵⁰⁵ ר"ל בקשת שהוא יסוד, כלול מג' אבהן חג"ת (יהל אור).

⁵⁰⁶ הגשם הוא מורה על הורדת הטיפה הניתן מהיסוד להמלכות (דע"ה ח"ב פח ע"ב).

⁵⁰⁷ ספר עמק המלך - שער יא - פרק ה

אבגינתן קרעשטן נגדיכש בטרצתג חקבטנע יגלפזק שקוצית. ואלו הם השרפים היוצאים מהם, אורפניאל בואל גבריאל יופיאל תומיאל צדקיאל, קבציאל רבחיאל עוזויאל שמיאל טופיאל נגריאל, נחליאל גבוריאל דניאל יהוריאל כבשיאל שעריאל, ברכיאל טפטיאל רחמיאל צפוניאל תרומיאל גדוריאל, חזאל קומיאל ברקיאל טהריאל נוריאל עמיאל, ישראל גדיאל להביאל פנואל זכריאל קדושיאל, שלגיאל קרביאל וויאל צוריאל ילפיאל תבריאל. אלה הם השרפים שעומדים ממעל לו, ויש להם שם של שש כנפים, להעלות הצריך לעלות, הן תפילה, הן מעשים טובים, הן הנשמות העולים מזה העולם לעלות אל מקום מנוחתם, אל מקום הרמה, ואל מקום המצפה:

הם ע' אילין אינון דסחרין כורסייא קדישא דאקרון דודים ונהרין ונצצין מאינון דודים עילאין דנהרין ונצצין בטמירו וגניזו עלאה ועלייהו כתיב כי טובים דודיך מיין דודך אלין כולהון בכללא חדא תתאין מגו עילאין וכולהו נהירין ונצצין מגו ההוא יין דמנטרא
תרגום: נזכירה דדיך מיין מיינה של תורה דדיך אלו שבעים ממנים שמקיפים את הכסא הקדוש ואותם גדולים שולטים ונוטלים דין מאותו יין ועל זה כתוב אשקך מיין הרקח ואותם דודים שבעים

ואלו הם מיכאל גבריאל רפאל נוריאל קדומיאל מלכיאל צדקיאל פדאל תומיאל חסדיאל צוריאל רמאל (רזיאל) יופיאל סטוריה גזריאל להמיאל חזקיאל רהטיאל קדשיאל שבניאל גדהסיאל ומיאל קדמיאל חכמיאל רמאל קדשיאל עניאל עזריאל פוריאל חכמיאל מבניאל קניאל גדיאל צורטק עופפיאל רחמיאל סנסניה ודרגזריה ודרגויה רססיאל רומיאל סניה טהריאל עזריאל גדיה שמיאל עינאל תסוריה דנאל צוריה כסיסיה עיריאל סמכיאל מרוניה כמניה ירויאל טטרוסיה חוניאל זכריאל ועריאל דטיאל גדיאל בראל אהינאל (אין בין כלם רק ס"ה)

בספרים אחרים כתוב כסדר הזה מיכאל גבריאל רפאל נוריאל קדומיאל מלכיאל צדקיאל פדאל תומיאל חסדיאל צוריאל רמאל יופיאל סטוריאל גזריאל ודריאל להריאל חזקיאל רהמיאל קדשיאל שבניאל ברקיאל אהיאל חניאל לעריאל מלכיאל שבניאל רהסיאל רומיאל קדומיאל קדמאל חכמיאל רמאל קדשיאל עניאל עזריאל חכמיאל מחניאל קניאל גדיאל צורטק עופפיאל רחמיאל סנסניה ודרגזיה רססיאל דומיאל סניה טהריאל יעזריאל נריה סמכיאל עינאל תסיריה רנאל צוריה פסיסיה עיריאל סמכיאל מרוניה קנוניה יואל טטרוסיה חוניאל זכריאל ועריאל דניאל גדיאל בריאל אהניאל

הם השבעים האלו אותם המקיפים את הכסא הקדוש שנקראים דודים ומאירים ונוצצים מאותם הדודים העליונים שמאירים ונוצצים בסתר וגניזה עליונה ועליהם כתוב (שיר א) כי טובים דדיך מיין דדיך אלה כלם בכלל אחד התחתונים מתוך העליונים וכלם מאירים ונוצצים מתוך אותו היין המשמר